Nostalgic

62

BARBARA CARTLAND

SIRENA DIN MONTE CARLO

Mihagaby ALCRIS

Un golf însorit în care vin să ancoreze iahturi din lumea întreagă. Grădini, hoteluri de lux, vile somptuoase. Și, sub domul aurit, celebrul cazinou, locul de întâlnire al celor mai strălucitoare femei și al celor mai rafinați bărbați din lume...

Da, într-adevăr, la Monaco este trimis Craig Vandervelt pentru o misiune deosebită și foarte delicată. Tânăr, bogat, elegant, primit de capetele încoronate, se mișcă în saloanele Principatului fără să trezească nici cea mai mică bănuială.

Totuși, inamicul pe care va trebui să-l înfrunte, se va dovedi mult mai periculos decât bănuise: în fața fascinantei contese Aloya, va avea oare Craig o singură șansă să câștige? Va fi capabil să reziste farmecului ei dezarmant?

BARBARA CARTLAND

Sirena din Monte Carlo

Traducerea și adaptarea în limba română de

CECILIA IONESCU

ALCRIS

Romance

Mihagaby

Capitolul 1

1900

Un atelaj elegant se opri în fața intrării principale a Ministerului Afacerilor Externe. Un bărbat înalt și distins coborî din trăsură și urcă cele câteva trepte care ajungeau la ușa de intrare, flancată de două coloane din marmură. În hol, un bărbat tânăr în redingotă îi veni în întâmpinare.

– Domnul Vandervelt?

Bărbatul încuviință cu un semn din cap.

– Secretarul de stat al afacerilor externe vă așteaptă, domnule. Binevoiți să mă urmați.

– Vă mulțumesc, răspunse Craig Vandervelt.

Parcurse culoarele înguste, cu tavane înalte, care duceau la biroul prietenului său.

Intrând în încăperea de dimensiuni impresionante, Craig Vandervelt îl zări pe marchizul de Lansdowne așezat la biroul din fața unei ferestre ce da spre grădină.

Marchizul, un bărbat frumos cu tâmple cărunte, se ridică pentru a-și întâmpina vizitatorul și înaintă spre el cu mâna întinsă.

– Am aflat recent că ești la Londra, Craig. Sunt încântat să te revăd.

– Ce mai faceți? Din nefericire, n-am prea mult timp să vă consacru, deoarece mâine plec la Monte-Carlo. Sunt doar în trecere prin Capitală.

Craig Vandervelt se exprima pe un ton ferm, ca pentru a sublinia că nu va întârzia la Londra sub nici un pretext.

Secretarul de stat părea că înțelesese intenția vizitatorului. Totuși îi propuse:

– Ia loc un moment, am mai multe lucruri să-ți spun. Dar nu te voi reține mult timp!

Craig zâmbi și răspunse:

– Mă așteptam la asta.

Totuși, se așeză într-un fotoliu, își încrucișă picioarele și se făcu comod.

Marchizul alese un scaun din fața lui și constată o dată în plus că interlocutorul său era realmente un bărbat foarte frumos.

Ceea ce n-avea nimic surprinzător: mama să, fiica ducelui de Newcastle, fusese una dintre cele mai frumoase femei ale generației sale. Cât despre tatăl său, un texan remarcabil și iscusit, acesta dezvoltase afacerile familiei Vandervelt, devenind unul dintre bărbații cei mai bogați din America. Nimic uimitor ca fructul unei asemenea uniri să fie unul dintre personajele cele mai însemnate și mai inteligente din înalta societate.

Cu toate acestea, el nu se interesa deloc de afaceri și nu părea preocupat să sporească patrimoniul familial. Așa că, în mediul lui, era considerat un fel de play-boy.

Călătorea mult. Era văzut în toate capitalele în care se luceau în mod inevitabil tinerii de condiția sa. Dar, străbătând umea, frecventa de asemenea locurile în care îi plăcea să se afle singur cu el însuși și să uite deșertăciunea existenței sale rândave și aurite.

– M-am gândit la dumneata nu de mult, reluă marchizul. Apoi ieri, am aflat din întâmplare că ești la Londra și mă ntrebam unde aș putea să te întâlnesc.

– Stau la vărul meu, în Park Lane, la Newcastle House.

– Într-adevăr, ar fi trebuit să mă gândesc mai curând la asta n loc să pierd ore prețioase căutând din ce bârlog să te scot.

— Nu sunt o vulpe! protestă Craig Vandervelt și v-am spus deja că mâine părăsesc Londra pentru Monte-Carlo.

– Nu mă miră. Mi s-a povestit neîncetat că sezonul este deosebit de vesel acolo, în acest an! spuse marchizul zâmbind. Se pare chiar că bijuteriile tuturor doamnelor din lume sau ale curtezanelor sunt scânteietoare. Ca să nu mai vorbesc despre penele de la pălării care par mai strălucitoare ca niciodată!

Craig dădu capul pe spate și izbucni în râs.

– Nu sunteți oare puțin gelos? Cred că ar trebui să mă însoțiți la Monte-Carlo!

– Aș face-o cu plăcere, răspunse marchizul. Din nefericire, nu pot părăsi Londra acum. Dar sunt sigur că prințul de Wales se va număra printre vizitatorii regali ai Principatelor. Vei reuși să-l vezi în jurul mesei de joc.

Craig zâmbi cu subînțeles. Marchizul continuă:

– Uite, Craig, dacă nu te decideai să mergi la Monte-Carlo, te-aș fi trimis eu imediat acolo.

Se lăsară câteva clipe de tăcere. Apoi Craig întrebă cu o notă de neliniște în glas:

– Să fie oare o afacere urgentă de rezolvat acolo?

– Într-adevăr, foarte urgentă, răspunse calm marchizul. Și, după părerea mea, ești singurul care mă poate ajuta.

Craig rămase tăcut. După cum tocmai înțelesese, i se va încredința o misiune de cea mai mare importanță.

N-ar fi fost prima! Înainte de-a fi secretar de stat la Afacerile Externe, marchizul de Lansdowne îi ceruse ajutorul lui Craig Vandervelt în mai multe misiuni a căror natură i-ar fi mirat mult pe cei ce-l considerau pe tânărul bărbat un milionar care se bucura numai de avere și de plăcerile rangului său.

Încă de începutul întâlnirii lor, marchizul îl simțise pe Craig că începuse să fie plictisit de viața sa trândavă și că numeroasele succese feminine îl făcuseră cinic și blazat. Îi încredințase atunci o misiune de încercare, care consta în a studia ambițiile Germaniei asupra Europei.

Craig reușise atât de bine, încât Primul Ministru și regina însăși îl felicitaseră călduros.

De atunci, marchizul făcea apel în mod regulat la competența tânărului bărbat, când era necesar.

Mai întâi amuzat de acaestă ocupație nouă, atât de diferită de cele pe care le cunoscuse până atunci, Craig se prinsese în acest joc de trecere a timpului, uneori periculos. Într-adevăr, de două ori de-abia scăpase de două împușcături și a treia oară de o lovitură de pumnal. Acest joc de-a v-ați ascunselea cu moartea, cum el însuși o spunea, îl provoca. Îi devenise indispensabil în asemenea măsură, încât acum se arăta gata să accepte misiunile cele mai periculoase

Totuși, în această clipă, marchizul părea șovăitor și parcă voia să întârzie momentul în care să-i spună lui Craig ce aștepta de la el. Dar în fața nerăbdării manifestate de tânărul bărbat, în cele din urmă spuse:

– Iartă-mă că mă arăt atât de reticent, dragul meu. Nu vreau să-ți ascund nimic, dar n-am adunat încă suficiente informații. Așa că-mi este destul de greu să-ți explic cu exactitate sarcina de îndeplinit.

– Ați putea să-mi dezvăluiți cel puțin identitatea dușmanului? îi sugeră tânărul bărbat zâmbind.

Craig ținea la această informație deoarece, într-una din misiunile precedente, i se furnizaseră date incomplete și nu se salvase probabil decât prin intuiția și perfecta sa stăpânire de sine.

– Aici este toată problema, răspunse evaziv marchizul. Nici un fapt precis nu-mi permite să afirm că am nevoie de dumneata la Monte-Carlo. N-am decât bănuieli.

– Vă ascult. Nu trebuie așteptat ca bănuielile dumneavoastră să fie justificate printr-un act care ar putea avea consecințe grave.

Marchizul râse fără bună dispoziție.

– Într-adevăr, dragul meu Craig, de aceea ezit să te las să pleci astfel... Înșiși agenți noștri au foarte puține precizări asupra acestei afaceri, deoarece oamenii care lucrează pentru noi la Monte-Carlo vor avea multe greutăți de a pătrunde în societatea spre care se îndreaptă bănuielile mele.

– Cu siguranță, pentru mine nu este un obstacol, răspunse Craig.

Desigur, averea și poziția sa socială îi deschideau toate ușile. În asemenea măsură, încât uneori își punea întrebări...

La treizeci și nouă de ani, nu reușise încă să-și dea seama dacă se datora personalității sau averii sale faptul că multe capete încoronate îi arătau atâta bunăvoință.

Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, marchizul continuă:

– Ești cunoscut și primit în lumea întreagă, dragul meu Craig și, pentru mine, este un atu considerabil în reușita afacerilor pe care ți le încredințez.

Apoi adăugă în șoaptă:

– Îmi imaginez că nimeni nu cunoaște natura relațiilor noastre. Sunt rudă cu mama dumitale și este o acoperire suficientă. În plus, cum ești văzut în toate locurile din lume, drumul la Mont-Carlo nu va mira pe nimeni.

– Sper să aveți dreptate. Dacă era o anumită îndoială asupra prezenței mele în unele locuri, sunt conștient că n-aș mai fi fost pe acolo, după tot ce am făcut pentru dumneavoastră!

Marchizul se încruntă.

– Poate n-am dreptate să-ți mai cer și acest serviciu, dar nu-ți pot ascunde că ne ești foarte util și-ți suntem foarte recunoscători pentru asta.

Continuă pe un ton mai grav:

– Nimeni altcineva decât dumneata, Craig, și insist asupra acestui punct, nu ne va putea scoate din niște situații dezastruoase, în stare să pună în joc pacea în lume.

– Mulțumesc, răspunse Craig, dar reveniți la fapte! Comunicați-mi în sfârșit ce așteptați de la mine!

– Spre marele meu regret, Craig, nu-ți pot da un rezumat al acestei misiuni.

Se lăsă tăcerea, apoi secretarul de stat începu:

– După cum știi, pentru că ai lucrat deja pentru noi, rușii ne amenință poziția în Asia centrală.

Cum Craig încuviință, el continuă:

– Încearcă să pătrundă în Afganistan și suntem obligați să împingem granițele Indiei înapoi spre vest, chiar spre nord-vest.

Craig cunoștea situația, așa că se abținu de la orice comentariu. Marchizul continuă:

– Tibetul, odinioară posesiune chineză, este încă independent și se arată dușmănos oricărei intervenții străine. Dar suntem totuși neliniștiți.

Craig se aplecă spre interlocutorul său și întrebă:

– De unde vă vine neliniștea?

Marchizul, temându-se fără îndoială de anumite urechi indiscrete, mărturisi cu voce joasă:

– Am primit de la viceregele Indiei un mesaj codificat că între China și Rusia s-a semnat un tratat prin care i se dă acesteia din urmă drepturi asupra Tibetului.

– Dar este imposibil! exclamă Craig.

– Ți se poate părea imposibil, dar lordul Curzon este sigur că Rusia a trimis arme în Tibet. O bănuiește ca fiind la originea tulburărilor de la frontiera Tibetului cu India.

Marchizul tăcu. După câteva momente de gândire, Craig întrebă:

– Mă trimiteți într-adevăr la Monte-Carlo?

– Da Craig, și îți voi explica de ce. Randall Sare este de trei săptămâni la Monte-Carlo. Tocmai am fost anunțat de asta.

Craig îl privea, mut de surpriză.

– Randall Sare? Îmi vine foarte greu să cred! Într-una din ultimele noastre întâlniri din India, m-a anunțat că se instalase definitiv în Tibet.

– Îmi amintesc, Craig, mi-ai spus în acel moment. Și-a schimbat probabil părerea și motive grave îl obligă să se ascundă acolo. Nu mi-a dat nici un semn de la sosirea sa acolo.

– Dar de ce la Monte-Carlo? întrebă Craig, încă sub efectul surprizei. De ce n-a venit direct în Anglia?

– Asta nu știu, dragul meu, răspunse marchizul. Faptul de-a fi ales acest loc mă miră de asemenea, cu atât mai mult cu cât Sare n-a avut niciodată reputație de jucător.

– Nu, este exact, confirmă Craig.

Se ridică brusc. Chipul îi părea preocupat. Pe frunte i se săpase o cută adâmcă. Reflecta și căuta în mod vizibil să înțeleagă atitudinea lui Sare.

– Nu văd decât o explicație: probabil a debarcat la Villefranche pentru un motiv necunoscut nouă, dar de ce naiba s-a instalat apoi la Monte-Carlo?

– Nu știu, Craig, și de aceea te rog insistent să te duci cât mai repede posibil la Monte-Carlo, pentru a-mi confirma prezența sa în acel oraș.

– Agenții dumneavoastră n-au luat nici o legătură cu el? se miră Craig.

– Nu. A fost fără îndoială zărit pe stradă. S-a pierdut repede în mulțime.

– Oricum, este curios! exclamă Craig. Și aș îndrăzni să adaug că este cam superficial din partea oamenilor dumneavoastră.

– Nu-i condamna, Craig, răspunse marchizul. Agentul care l-a zărit mi-a explicat că primise consemnul categoric de-a nu aborda niciodată un om de importanța lui Randall Sare fără să fie sigur că nu este el însuși supravegheat. În general, Sare este cel care nu abordează oamenii.

– Da, evident! acceptă Craig, încruntându-se. Și dacă, așa cum presupuneți, aduce informații importante, poate se ascunde pentru că este urmărit. Așteaptă, cu siguranță, să i se piardă urma.

– O ipoteză valabilă, răspunse marchizul. Poate chiar de aceea a fost obligat să debarce la Villefranche.

Reluă, o clipă mai târziu.

– Pe un vapor te descotorosești ușor de o persoană nedorită.

– Desigur! aprobă Craig. Dar dacă a fost reperat la Monte-Carlo acum trei săptămâni, o mai fi încă acolo?

– Ți-am spus că sosise acolo acum trei săptămâni, îl corectă marchizul, dar oamenii noștri i-au descoperit prezența de câteva zile. În acea clipă, unul dintre ei a venit să mă prevină, lăsându-le celorlalți grija de a-l fila sau de-a încerca să intre în legătură cu el. Se poate, de altfel, s-o fi făcut și eu să nu știu nimic despre asta. Dar dacă nimeni nu l-a revăzut, mă rog să reușești dumneata acolo unde oamenii noștri au dat greș!

Craig remarcă, puțin ironic:

– Mi-e teamă să nu fiți puțin prea optimist! Îl cunosc bine pe Sare și nu este de întâlnit în locurile pe care eu le frecventez în mod obișnuit.

– Știu, răspunse marchizul. Iată ce mă duce la a doua parte a misiunii dumitale.

– Vă ascult! spuse Craig calm.

– Informatorul meu mi-a raportat că Sare părea preocupat de comportamentul lordului Neasdon.

Craig ridică din sprâncene.

– Lordul Neasdon? L-am mai întâlnit?

– Nu cred. Tocmai a intrat în afacerile externe și nu țin să cunoască natura exactă a raporturilor noastre.

– Desigur! admise Craig. Ce fel de om este?

– Un bărbat frumos, cu siguranță, cu vreo zece ani mai în vârstă ca dumneata. A muncit din greu în timpul cât a fost diplomat pentru a ajunge la acest punct al carierei sale... Predecesorul meu îl cunoștea și-l aprecia mult. De altfel, datorită lui lordul Neasdon este atașat definitiv afacerilor externe. Nu va mai fi ambasador.

– Încep să înțeleg! spuse Craig.

– Neasdon este celibatar. Firește, nu contează aventurile sale cu cele mai frumoase femei din Malborough House.

Marchizul se întrerupse, dar cum Craig nu punea nici o întrebare, reluă:

– Din câte știu, în viața sa tocmai a intrat o nouă femeie. După părerea mea, este periculoaă!

– Despre cine este vorba? întrebă Craig, subit interesat.

– Despre contesa Aloya Zladamir.

– Presupun că este rusoaică.

– Fără îndoială, dar nimeni nu mi-a putut confirma. Am vorbit despre ea tuturor rușilor pe care i-am întâlnit aici. Nici unul dintre ei nu o cunoaște.

– Nimic uimitor! Sunt mai mult de două milioane de conți în Rusia! Este evident că nu se cunosc toți, glumi Craig.

Marchizul clătină din cap:

– Dar asta face sarcina dumitale și mai dificilă!

– Așadar, dacă înțeleg bine, trebuie să-i caut pe Sare și pe Aloya Zladamir? Asta este?

– Ai înțeles perfect, dragul meu Craig. Însă sunt convins că Neasdon nu cunoaște complet activitățile contesei! Rușii sunt foarte ingenioși și spionii lor sunt gata la orice pentru a obține informațiile de care au nevoie. Am putut-o verifica în afacerea Tibetului.

– Există oare vreo legătură între Sare și contesă?

– Din câte știu eu, nu, dar dumneata trebuie să-mi confirmi asta, dragul meu, replică marchizul. Și nu vreau să-ți dau o scrisoare de recomandare pentru Neasdon, ar părea puțin suspect.

– Nu vă faceți nici o grijă în legătură cu acest subiect. Voi face astfel încât să-l întâlnesc.

– El cunoaște multă lume la Monte-Carlo și ar fi de mirare să nu vă găsiți prieteni comuni! Dar să rămâi foarte vigilent, Craig! Dacă la un moment dat consideri că Neasdon comite o gravă indiscreție, nu sta pe gânduri să-l împiedici. Prin orice mijloace.

Craig zâmbi amuzat și sugeră:

– Mă sfătuiți chiar să...

– Da! îl întrerupse marchizul. Am spus, prin orice mijloace! Sunt sigur că o femeie n-ar ezita între un diplomat englez și seducătorul milionar american care ești!

Craig începu să râdă sincer.

– Așadar, vă lăsați purtat de imaginație! Eu nu văd acest gen de situații ca în teatru.

Marchizul oftă și protestă:

– Nu sunt atât de sigur, Craig! De altfel, pentru a nu-ți ascunde nimic, sunt realmente neliniștit.

– De ce?

– Pentru că am aflat alatăieri că unul dintre agenții noștri, din exces de zel, l-a informat pe Neasdon despre proiectele din Tibet. Și știi că noi avem acolo personal clandestin care ne informează asupra comportamentului Rusiei în acea regiune îndepărtată.

Marchizul își acordă câteva clipe de tăcere înainte de-a adăuga:

– Poate mă neliniștesc pe nedrept, dar imaginează-ți o clipă care ar fi situația dacă Randall Sare este luat în urmărire de ruși și că exact în același timp Neasdon, din nebăgare de seamă, dezvăluie o parte din ceea ce știe fascinantei sale contese! Toată munca noastră din acești ultimi ani, ar fi nimicită. Țara noastră ar fi în pericol.

– Înțeleg, spuse Craig cu o urmă de entuziasm în glas, și acum mă grăbesc s-o cunosc pe această contesă.

– Se pare că este cu adevărat foarte frumoasă, murmură marchizul cu un zâmbet plin de maliție.

– Acest atu îmi va face sarcina și mai plăcută! Este tot ce aveți să-mi spuneți?

Marchizul se ridică.

– Am aici lista agenților noștri din Monte-Carlo, dar aș prefera să nu intri în contact cu ei dacă nu este absolut

necesar. Ei nu trebuie să știe de legăturile dumitale cu afacerile externe. Doresc să nu descopere nimeni la Monte-Carlo că ești acolo.

– Sunt cu totul de părerea dumneavoastră și de aceea prefer să acționez singur.

– O știu, Craig. Este unul dintre motivele reușitei dumitale. Totuși fii atent! Să fii foarte prudent.

Craig îl privi pe marchiz, surprins; acesta îi întinse foaia pe care erau înscrise numele agenților.

– Mulțumesc! Niciodată încă nu m-ați atenționat în acest mod!

– Ei bine, de data aceasta o fac, deoarece rușii sunt oameni periculoși, capabili să treacă de orice obstacol pentru a-și atinge scopul.

– India oferă un exemplu în acest sens!

– Da! Ți-au demonstrat deja cruzimea în Afganistan. Și nu există nici o îndoială că de la Sankt Petersburg se întrețin tulburările de la granița de nord-vest și se furnizează bani și arme rebelilor.

Craig se ridică, declarând:

– Îmi încredințați o misiune oficială și neobișnuită, sper că nu vă voi decepționa.

– Am fost întotdeauna foarte mulțumit de serviciile dumitale, Craig, iar poziția pe care o ai în societate este un atu și mai important în acest caz special! Dacă ai vreun mesaj să-mi comunici, procedezi ca de obicei. Sunt sigur că ai un cod care n-a atras încă atenția nimănui.

– Mi-o doresc, spuse Craig.

Împături încet foaia, o strecură în buzunar și-i întinse mâna marchizului.

– Vă mulțumesc, foarte sincer. Această nouă misiune sosește la fix. Începusem să mă plictisesc la New York și nimic nu m-ar fi reținut aici.

– Înțeleg așadar că inima dumitale este liberă de orice afecțiune? Este exact ceea ce doream în taină, dragul meu.

Craig râse cinic.

– Eu nu mai sunt nici măcar sigur că am o inimă! Doream pur și simplu să schimb peisajul și să văd fețe noi.

Marchizul rămase tăcut. Știa totuși despre Craig că tocmai pusese capăt unei legături lungi și că nici o femeie nu-i cucerise încă inima.

Tânărul milionar avea reputația unei inimi de piatră. Întotdeauna era primul care renunța la compania unei femei. După câteva săptâmni de fericire, lăsa în urma sa numai lacrimi și regrete.

Alegea de preferință femei căsătorite! Astfel, nu risca să aibă de-a face cu vreun tată preocupat de virtutea fiicei sale și era mai degrabă o raritate ca un soț gelos să ajungă până la duel!

Craig Vandervelt nu provocase niciodată un scandal adevărat, dar nu putuse împiedica anumite zvonuri să circule prin „budoare"...

Marchizul strânse mâna lui Craig și îl conduse la ușă. Se gândi atunci că i-ar plăcea să-și regăsească tinerețea și regretă că nu trăise o viață tumultuoasă ca prietenul său. Se dojeni apoi, deoarece un om cumsecade cum era el nu trebuia să încerce asemenea regrete.

Totuși, era sigur că mulți bărbați de rangul și calitatea sa, îl invidiau pe Craig Vandervelt, nu numai pentru avere, ci și pentru personalitatea sa.

Marchizul deschise ușa și Craig spuse cu voce tare pentru a fi auzit pe culoar.

– La revedere! Vă rog să transmiteți prietenia mea întregului dumneavoastră anturaj și să le spuneți că regret enorm că nu m-am putut opri aici. Voi încerca să rămân mai mult timp la întoarcerea mea de la Monte-Carlo.

– Am luat notă de asta, Craig! Știi că vei fi întotdeauna bine venit! răspunse marchizul cu căldură. Să profiți la maximum de statul la soare și îți doresc de asemenea ca norocul să-ți surâdă la joc!

– Mă îndoiesc! exclamă Craig râzând. Dar, din fericire, acolo există multe alte distracții.

Aluzia era limpede și făcu să fluture un zâmbet pe buzele unui funcționar care trecea pe culoar chiar în acea clipă.

Craig se îndepărta deja în pas degajat pentru a ajunge la atelajul care îl aștepta în stradă.

***

A doua zi, Craig părăsea gara Victoria cu trenul ce-l ducea la Dover, unde trebuia să se îmbarce pentru Franța. Îl însoțeau doi valeți și un secretar. Pentru personalul care se deplasa întotdeauna cu el, închiriase un vagon. Avea, de asemenea, două cabine rezervate pentru el pe vapor și un vagon particular îi stătea la dispoziție în „Mediteranée-Express“ la plecarea din Calais.

Ca de obicei, i se aduseseră toate ziarele și revistele englezești. Șeful bucătar al vărului din Newcastle House îi pregătise o provizie din felurile de mâncare și băuturile preferate.

Craig se așeză și începu să se gândească, prefăcându-se că examinează cu atenție un prospect pe care-l ținea în mână. De la ultima sa misiune trecuse un an. Avusese înțelepciunea să dispară pentru câteva luni, dar îndată ce marchizul făcuse apel la el, simțise în ce măsură îl apăsa viața sa trândavă.

N-avea mai multă îngăduință pentru oamenii de lume pe care-i frecventa la Londra, la Paris sau la New York. Nu ignora faptul că numai averea tatălui său îi deschisese ușile saloanelor din lumea întreagă, dar știa de asemenea că tot ce cunoștea despre țările străine îi adusese mari servicii în a fi acceptat oriunde. Acum, chiar și aristocrația franceză îl primea. La urma urmei, era nepotul unui duce și farmecul său, cunoașterea perfectă a limbii, interveniseră în favoarea lui. Așa că, în acest mediu, totuși foarte închis, era considerat ca un adevărat prieten.

La Paris, era invitat la baluri și la recepții rezervate în mod tradițional francezilor. Era invitat la partide de vânătoare în Sologne, la plimbări cu vaporul pe Sena, divertismente la care străinii erau în mod obișnuit excluși.

Cât espre franțuzoaice, se comportau în același mod ca englezoaicele sau americancele. Îndată ce apărea, se adunau în jurul lui, disputându-și privilegiul de-a fi alese, chiar și pentru puțin timp.

Craig se gândea uneori că erau în mod special atrase de bani, dar nu ignora nici faptul că persoana sa fascina și că

pentru ele era amantul pe care-l doreau. „Te ador", murmura cea pe care-o alegea, oferindu-i buzele. Auzise aceste cuvinte în toate limbile. Dar el însuși nu rostise niciodată o asemenea mărturisire.

Adolescent, hotărâse să nu spună nici unei femei c-o iubea, atâta timp cât buzele și inima sa nu-i dictau aceste cuvinte, în zadar așteptate de toate cele care-l iubiseră.

Mama sa, acea femeie atât de frumoasă, pe care-o iubise cu tot sufletul de copil, îl învățase, printre alte principii, că dragostea adevărată dintre un bărbat și o femeie este sacră.

Lady Elizabeth, fiica mai mare a ducelui de Newcastle, se îndrăgostise de Cornelius Vandervelt atunci când acesta nu era încă decât un american tânăr, ambițios, sigur de el și foarte hotărât să devină milionar. Avea deja o avere considerabilă pentru Europa, dar estima că acesta nu era decât primul pas spre o ascensiune socială excepțională... O întâlnise pe lady Elizabeth în timpul unei recepții la Londra și se îndrăgostise imediat nebunește. Cum obținea întotdeauna ceea ce-și dorea, încercase s-o cucerească îndată, cu o hotărâre înverșunată.

Sarcina nu fusese ușoară, deoarece, la început, ducele se opusese energic acestei „mezalianțe". Dar Elizabeth îl iubea pe Cornelius și pasiunea lor deveni comparabilă cu cea a lui Romeo și a lui Julietei, a lui Dante și a Beatricei.

Ducele încheie așadar prin a se lăsa înduplecat și trăiră o fericire fără nori pînă la moartea ladyei Elizabeth, survenită atunci când Craig nu avea decât șaisprezece ani. Dar această mamă care-l adorase avusese timp să-i transmită simțul ei

despre ideal, aspirația către perfecțiune. Așa se hotărâse Craig să nu iubească decât când va întâlni o femeie la fel de frumoasă, la fel de blândă și la fel de nobilă ca mama sa.

Cum nici una dintre cele de care se apropiase până atunci nu întrunea aceste calități, Craig nu-și oferise niciodată inima și această reticență rămânea pentru el inexplicabilă. Se îndrăgosteau de el la prima vedere și i se aruncau în brațe chiar înainte să fi avut timp să le remarce, oferindu-i inima lor copleșită de dragoste.

Craig avea slăbiciunile sale... Nu refuza favorurile ce i se ofereau cu atât de puțină reținere! Totuși, de-a lungul anilor, pierduse treptat orice interes pentru aceste jocuri prea ușoare și nu mai suporta să audă mereu aceleași fraze:

– Ce să fac oare, Craig? Nu ești fericit! Ce-aș putea să-ți dau mai mult pentru a-ți fi pe plac?

Cum să le explice acestor femei că-i dăduseră totul, că nici una nu era cea pe care o căuta și că, în consecință, nu putea căpăta un loc preponderent în viața lui?

Cu toate acestea, de mai multe ori crezuse, în taină, că găsise compania ideală în persoana unei anumite frumuseți care-i întindea mâna cu grație și-l privea cu o strălucire aparte în ochi. Dar iluziile sale se risipeau repede... Atunci, pleca din nou în căutarea femeii ideale, cu sentimentul de-a fi avut fericirea la îndemână și a nu fi putut s-o atingă. Era în asemenea măsură de sătul, încât se întâmpla să-și imagineze că existența sa va fi o nesfârșită căutare a fericirii, căreia doar moartea îi va pune capăt...

Craig își întrerupse reflecțiile întunecate și începu să se gândească la contesa Aloya Zladamir și la Randall Sare. Nimeni

nu cunoștea mai bine decât Craig importanța informațiilor pe care acest bărbat le culesese din Tibet în favoarea guvernului britanic.

Sare, fiul unui erudit explorator asiatic, crescuse în India și în Nepal înainte de-a fi trimis la Universitatea din Oxford, unde făcuse studii strălucite. Întors în țara sa natală, de care rămăsese profund atașat, Sare devenise un membru deosebit de apreciat în „Great Game“ sau „Marele joc“ cum spuneau englezii.

India deținea o importantă rețea de spionaj care își recruta personalul pe loc, și-i instruia pe cei nou-veniți pentru a apăra pacea în India și în tot Extremul Orient.

Great Game, recruta în India mai ales europeni decât indieni. Departamentul „Supraviețuirea Indiei“ din afacerile externe, avea o listă cifrată care cuprindea agenții supravegheați în mod special de ruși sau de alți inamici de aceeași importanță.

Randall Sare, și el un număr anonim în rețea, deveni rapid unul dintre cei mai activi membri ai acestei organizații. Știuse să anihileze mai multe rețele de spioni inamici care dețineau secrete despre statul britanic.

Craig se întreba despre motivele care-l împinseseră pe Sare să părăsească Tibetul, fără ca măcar să anunțe Ministerul Afacerilor Externe. Ar fi plătit scump pentru a cunoaște motivele sejurului său discret la Monte-Carlo; asemenea mod de a acționa nu i se potrivea. Dacă un motiv imperativ îl împiedica să-și dezvăluie prezența la Monte-Carlo, asta însemna că era în pericol de moarte...

Craig îl admira pe Randall și-l stima. În numele acestei prietenii trebuia să reușească în misiunea sa. Trebuia să-l găsească în minunum de timp posibil. Asta nu va fi ușor... Craig risca într-adevăr să se prindă într-o afacere care nu-l interesa direct și putea, în consecință, să pună în pericol viața sa și pe cea a lui Randall.

Răsuci mult timp problema în minte și ajunse la concluzia că trebuie să evite, indiferent de preț, ca Randall, care cunoștea perfect Tibetul și deținea o mulțime de secrete de stat, să cadă în mâinile rușilor.

Apoi începu să se gândească la a doua parte a misiunii sale: contesa Aloya Zladamir. Ca și marchizul, Craig presimțea că această contesă fusese plasată în calea lordului Neasdon pentru a-l seduce și a încerca să obțină informații. Dar, instruit prin poziția sa și printr-o experiență solidă, diplomatul știa cu siguranță că trebuia să-și aleagă cu grijă relațiile.

Rușii! Mereu rușii, își aminti Craig.

El însuși nu avea oare o mulțime de prieteni ruși la Monte-Carlo? Oameni pe care-i aprecia. Câțiva nobili arhiduci foarte bogați care se plictiseau la ei acasă și care se temeau de tulburările tot mai frecvente din țara lor, făcuseră din Monte-Carlo un adevărat paradis la acest început de secol XX.

Într-o anumită perioadă a anului, asemenea păsărilor migratoare, soseau pe Coastă și se instalau în vile somptuoase. Prima lor grijă era să invite cele mai frumoase femei, care le păreau smaralde și perle. Cheltuiau de asemena sume fabuloase la cazinou, spre marea satisfacție a autorităților locale.

În pofida cunoașterii sale despre lume și despre bărbați, în pofida lipsei sale de iluzii, Craig păstra o îngăduință deosebită pentru acești arhiduci ruși, extravaganți și impetuoși, dar atât de fermecători! Era fericit să-i revadă pe marele duce Boris și pe marele duce Michel, întotdeauna însoțiți de cele mai încântătoare creaturi din lumea bună sau dintre curtezane. Contesa Aloya era oare una dintre acestea? Craig avea intuiția că era deosebită.

***

Sosind în gara din Nisa, dimineața devreme, Craig se întreba dacă să-și continue drumul mergând cu trenul sau să se îmbarce pe iahtul său. Se putea duce la Villefranche și să meargă pe mare până la Monte-Carlo. Ideea aceasta îl tentă, dar după ce se gândi, își spuse că pierdea un timp prețios, când putea să ajungă acolo cu trenul, într-o oră. Se hotărî așadar să meargă mai departe și, pentru a se distra, se adânci în lectura ziarelor franțuzești.

Îndată ce trenul se opri în gara din Monte-Carlo, Craig coborî imediat, ieși din gară și se îndreptă spre trăsura care-l aștepta. Lăsă personalului său grija de a se ocupa de bagaje și alte formalități. Vizitiul îl saluta deja, deschizând ușa.Craig se instală confortabil și își scoase pălăria pentru a profita de desfătarea aerului marin, care i se păru foarte plăcut după căldura sufocantă din tren.

Mai întâi, drumul cobora în pantă ușoară spre golful unde se aflau amarate numeroase iahturi, de toate mărimile, purtând pavilioanele tuturor țărilor. Desigur, cele mai multe

erau cele care purtau culorile franceze, dar se vedeau de asemenea multe ambarcațiuni englezești. Craig distinse două iahturi rusești, așezate unul lângă altul. Pe catargele lor flutura drapelul cu acvila imperială. În primul rând, trebuia să cunoască identitatea proprietarilor acestor două iahturi.

Deoarece caii abordaseră mai încet panta abruptă, care urca apoi către Cazinoul cu domul aurit, Craig se întoarse și privirea i se opri asupra celor două vase. Acolo se afla poate secretul misiunii sale.

Deși avea mijloace, pentru că era celibatar, Craig Vandervelt nu închiria o vilă la Monte-Carlo. Prefera să se cazeze la „Hotel de Paris“ și să profite de iahtul său când trebuia să primească musafiri. Asta îi permitea de asemenea să plece când voia sau să se bucure de puțină singurătate când simțea nevoia. Îi plăcea ca uneori să ia cu el și o sirenă, pentru o escapadă de câteva zile în Italia.

La hotel fu întâmpinat cu mare deferență și directorul în persoană îl conduse în apartamentul său. Acesta era un adevărat mic palat. Cum Craig voia să fie liniștit și să-și protejeze identitatea, obișnuia să închirieze mai multe camere de fiecare parte a acestui apartament, cel mai bun din hotel. La cererea sa, i se umpluse salonul cu flori, lucru surprinzător pentru un bărbat. Dar îi plăcea parfumul florilor și ținea să marcheze decorul în care stătea cu o notă personală. Câteva buchete împodobeau de asemenea și dormitorul. Când se aplecă peste fereastră își zări iahtul care intra în golf.

Silueta ambarcațiunii era foarte elegantă și interiorul deosebit de confortabil. Craig Vandervelt, al cărui spirit de

cercetare era întotdeauna treaz, pusese la punct un anumit număr de accesorii de navigație, care erau deja adoptate de alți proprietari de vase. Simțea o oarecare satisfacție la ideea că va putea pune la încercare într-o zi, ultimele sale descoperiri. Dar mai întâi, trebuia să-și înceapă investigațiile pentru a-l găsi pe Randall Sare.

O jumătate de oră mai târziu, Craig hoinărea prin soare ca oricare alt turist venit să se bucure de plăcerile pe care le oferea micul principat Monaco. Și totuși, era deja la treabă!

Deși era încă foarte devreme, lumea se afla deja în grădinile Cazinoului și în scuarul din față de la „Café de Paix". Pe terasă, câțiva clienți luau aperitive și profitau de aceste momente pentru a-și critica vecinii în șoaptă. La apropierea sa, mulți dintre ei se ridicară pentru a-l saluta pe Craig.

– Cât de fericită sunt să te văd aici, Craig! exclamă o femeie foarte frumoasă, acoperită cu blănuri și bijuterii.

Actrița Gaby Delys, vedeta Parisului, purtând o încântătoare pălărie acoperită cu pene, îl sărută.

– Dragul meu Craig, sunt încântată să te văd.

Craig se înclină, sărută mâna cu piele catifelată și, mergând de la masă la masă, îi saluta pe toți oamenii pe care-i cunoștea.

Sosirea sa făcu să strălucească o lumină aparte în ochii acestor elegante. Aveau un mod de a-și întinde buzele roșii și îmbietoare, care indica admirația ce i-o păstraseră. Alese să se așeze lângă Zsi-Zsi de la Tour pentru a lua un aperitiv ușor. Și cum ea avea reputația de a ști totul, o întrebă cu un aer indiferent:

– Ei bine, Zsi-Zsi, dă-i drumul și spune-mi cine este la Monte-Carlo?

– Pentru mine, scumpule, nu ești decât tu.

El zâmbi ironic și protestă.

– Zsi-Zsi, ce-ar zice marele duce dacă te-ar auzi?

Ea ridică din umeri într-o manieră pe care Craig o găsea foarte franțuzească, asigurându-l:

– Ar fi gelos și asta i-ar face foarte bine.

Craig începu să râdă.

– Dar, Zsi-Zsi, eu nu vreau în nici un caz să tulbur fericirea Alteței Sale Imperiale!

– Cu alte cuvinte, asta înseamnă că ai alte preocupări!

Craig râse sincer. Hotărât lucru, Zsi-Zsi era mereu la fel de perspicace.

Pasiunea arzătoare pe care o simțiseră unul pentru celălalt se stinsese deja de cinci ani, dar rămăseseră prieteni și el nu uita niciodată s-o viziteze când trecea prin Paris.

Craig privi în jurul său și glumi.

– Nu văd deloc chipuri noi și găsesc chiar că, în timpul absenței mele, toată lumea a îmbătrânit!

– Nu ești prea îngăduitor, Craig! Nu ți se potrivește!

– Nu vorbeam despre tine. Știi bine că ești tinerețea întruchipată și te faci cu fiecare an mai frumoasă.

– Îmi placi mai mult așa, dragă Craig, răspunse Zsi-Zsi, și-mi doresc să fie adevărat! Boris mă consideră mereu foarte seducătoare!

– Sunt fericit pentru tine! Îmi place mult acest bărbat și văd că te răsfață.

Craig aruncă o privire admirativă asupra colierului de smaralde care împodobea gâtul lui Zsi-Zsi și asupra pietrei aproape la fel de mare ca un ludovic de aur, pe care o arbora pe mâna stângă.

Privirea provocatoare a tinerei femei se filtra printre genele rimelate.

– Știi oare care este bijuteria la care țin cel mai mult? șopti ea cu o voce suavă.

– N-am nici cea mai mică idee.

– Micul Saint Cristophe pe care mi l-ai dat! Se află întotdeauna în poșeta mea. Este talismanul meu. Amuleta mea la joc.

– Sunt măgulit, Zsi-Zsi, dar ți-am pus o întrebare și mi-ar plăcea să-mi răspunzi la ea. Cine este la Monte-Carlo și cui îmi voi încredința inima, pentru că tu ești deja „angajată"?

– Lasă-mă să mă gândesc... Presupun că-ți dorești o necunoscută?

– Da, ai înțeles imediat.

Zsi-Zsi își strânse buzele.

– Mi se pare dificil!

Apoi adăugă:

– Totuși este o nou-venită. Dar nu știu deloc de unde a apărut.

– Cine este? întrebă Craig pe un ton indiferent.

– Se pare că se numește contesa Aloya Zladamir. Dar Boris n-a auzit niciodată vorbinde-se de ea în Rusia, preciză Zsi-Zsi cu puțină perfidie.

Capitolul 2

Sosind la „Hotel de Paris", Craig își ceru corespondența la recepție. În timp ce funcționarul îndeplinea acest lucru, el aruncă o privire în registrul hotelului, deschis în fața sa. Să citească invers făcea parte din meseria lui. Descoperi numele pe care-l căuta pierdut în mijlocul a numeroase alte nume celebre.

Contesa se afla sub același acoperiș cu el, fapt ce-l făcu să simtă o mare ușurare și, când funcționarul îi întinse un teanc de scrisori, cele mai multe timbrate în America, îi spuse:

– Sunt foarte încântat să ocup acest apartament. Sper totuși ca etajul să nu adăpostească vizitatori prea zgomotoși și prea indiscreți, ca acum doi ani.

– Am fost atenți la asta și sunt sigur că veți fi mulțumit, domnule.

– Sper că spuneți adevărul, răspunse Craig destul de sceptic.

Recepționerul privi tabloul cheilor.

– Apartamentul cel mai apropiat de al dumneavoastră este ocupat de ducele de Norfolk și el se culcă întotdeauna foarte devreme, iar celălalt vecin este marele duce de Liechtenstein.

Craig clătină din cap și cum nu părea pe deplin mulțumit, recepționerul adăugă:

– Tot la etajul dumneavoastră se află și contesa Aloya Zladamir, o nouă clientă la „Hotel de Paris".

– N-am auzit niciodată vorbindu-se despre ea, spuse Craig cu un aer degajat.

Se îndepărtă cu un pas indiferent. Tocmai aflase un lucru interesant și pentru a face să avanseze investigațiile, puse aceleași întrebări chelnerului, care-i aduse în cameră o sticlă de Evian. Află astfel că apartamentul contesei era în vecinătatea camerei pe care o închiriase, lângă apartamentul său.

Deduse că balconul salonului contesei dădea de asemenea spre golful Monaco. Așa că avea o minunată vedere spre mare și spre palatul înălțat pe o stâncă.

Craig, care era invitat la prânz, coborî să li se alăture prietenilor care îl așteptau în salonul hotelului, în fața unui aperitiv.

Privi în jurul său, sperând s-o zărească pe contesă. Dar cum s-o identifice oare? Cunoscuse rusoaice foarte frumoase și era sensibil la farmecul ușor romantic ce constituia principala lor atracție. Nici bărbaților nu le lipsea rafinamentul, cel puțin nobililor. Craig văzuse cum se comportaseră soldații în Afganistan și în alte țări pe care le ocupaseră! Erau ființe brutale și fără milă.

Sala restaurantului, cu pereți pictați și acoperiți cu aur, luminată de candelabre splendide din cristal, era plină de

lume. Numeroase cunoștințe îl salutară cu mai multă sau mai puțină amabilitate, dar nu distingea nici un chip nou, care să poată fi al contesei. Lordul Neasdon își potolea foamea în compania a doi bărbați de vârsta sa. Nici o femeie nu lua parte la masa lor.

După prânz, Craig își părăsi, nu fără efort, prietenii și, pretextând nevoia de mișcare, ieși din hotel pentru a se îndrepta spre golf. Iahtul său trebuia să fi fost ancorat, dar înainte de-a urca la bord, trebuia neapărat să se ducă la biserica mică situată sub viaductul de cale ferată, într-un loc puțin frecventat de vizitatorii din Monte-Carlo.

Capela Sfânta Smerita era construită într-o văgăună și lumina de-abia pătrundea prin vitraliile murdare. Doar licărirea câtorva lumânări aprinse în fața statuii Sfintei luminau interiorul edificiului. Două femei îngenuncheate, înfășurate în șaluri negre, se rugau când Craig intră în sanctuar. Înaintă încet spre confesional și îngenunche. Imediat, grilajul mic se deschise și Craig îl auzi pe preot spunând în latină:

„În numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!".

Își apropie fața de grilajul din lemn care-i despărțea și șopti:

– Dumneavoastră sunteți, părinte Augustin? Sunt eu, Craig!

Fu o clipă de tăcere, apoi preotul răspunse:

– Nu știam, fiule, că ești aici!

– Am sosit în această dimineață, părinte.

– Sunt încântat să te știu printre noi, Craig.

– Am nevoie de ajutorul dumneavoastră, părinte.

Preotul avu un zâmbet amuzat și-i răspunse cu o urmă de ironie.

– Am bănuit-o, Craig! pentru că nu este în obiceiul dumitale să mă vizitezi imediat după ce sosești!

– Părinte, am pe cineva care este în pericol de moarte.

– Și crezi că-l cunosc?

– M-ați mai ajutat deja să salvez viața unui om, părinte, și nu văd pe altcineva în afară de dumneavoastră pentru a intra în legătură cu el.

– Cum se numește?

– Randall Sare.

– Am mai auzit vorbindu-se despre el?

– Poate... Tatăl său, Conrad Sare, era un mare savant din Extremul Orient, ale cărui lucrări sunt cunoscute în lumea întreagă. Sunt sigur că cea mai mare parte dintre mănăstiri au în biblioteci cărțile lui despre budism.

– Înțeleg despre cine vorbești, exclamă preotul. Și îl cauți pe fiul său?

– Da. Acum trei săptămâni se afla la Monte-Carlo și trebuie să mai fie încă aici, dar se ascunde.

– De unde vine?

Craig șovăi o clipă. Dar avea încredere în părintele Augustin.

– Din Tibet, spuse cu o voce foarte joasă.

Nu trebuia să spună mai mult. Preotul era un bărbat inteligent, care dovedise în trecut că era bine informat.

Părintele Augustin nu răspunse imediat. Trecură câteva clipe, apoi spuse în cele din urmă.

– Mă voi strădui să obțin alte informații, Craig, te poți bizui pe mine.

– Este ceea ce voiam să știu. Mulțumesc, părinte!... Sunt sigur că aveți cunoștință de familii sărmane, care au nevoie

să-și îmbunătățească viața zilnică!... Iată ceva pentru ele, spuse Craig punând un plic pe planșetă.

– Nu-mi mulțumi înainte, dar să revii mâine, dacă este posibil, Craig.

– Voi veni, părinte, și vă mulțumesc încă de acum. Bărbatul căruia i-ați salvat viața mai înainte, este încântat să fie acum cetățean american. Locuiește într-o casă foarte confortabilă la periferia New York-ului.

– Îi mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a dat posibilitatea să-l salvez, răspunse preotul cu umilință.

Craig se ridică.

– La revedere, părinte, vă sunt foarte recunoscător că-mi veniți în ajutor.

Atunci părintele ridică puțin glasul „Misereatur vestri omnipotens Deus, et dimissis peccatis vestris perducat vos ad vitam aeternam".

Îndepărtând perdeaua, Craig nu mai văzu decât o singură femeie, care aștepta să se spovedească. Când trecu prin fața ei, nici măcar nu-și ridică ochii de pe cartea sa de rugăciuni. Însă trebuia oricum să fie prudent. Aprinse așadar o lumânare la Statuia Ioanei d'Arc și lăsă să cadă cu zgomot câteva monede în cutia milei. Apoi, ieși la soare. Într-un fel, se simțea ușurat că împărtășise problema sa cuiva atât de pios ca părintele Augustin. Nici unul dintre prietenii săi nu bănuia prietenia lui Craig pentru acest preot catolic. Așa că se grăbi să ajungă cât mai repede la drumul ce ducea spre port.

La acea oră din zi, avea puține șanse să-i întâlnească pe oamenii pe care-i cunoștea, care-și digerau în liniște prânzul prea copios, sau căutau deja să-și satisfacă pasiunea pentru joc în sala Touzet. Cazinoul principal, căruia i se adăugase această

sală de curând, primea mai curând oameni mai modești, dar fascinați de ruletă și de alte jocuri de noroc. Craig n-avea ce căuta acolo.

După cum se aștepta, iahtul său era deja amarat și echipajul lăsase pasarela pe chei. Căpitanul și secundul îl întâmpinară la bord. Păreau sincer încântați să aibă puțină activitate după ce petrecuseră iarna la Marsilia.

– Unde aveți intenția să mergeți, domnule? îl întrebă căpitanul cu amabilitate.

Craig înțelese că era grăbit să plece și că ar fi suferit dacă l-ar fi ținut într-un port, oricare ar fi fost.

– Pentru moment, n-am nici un plan. Dar aș vrea să fiți gata de plecare în orice clipă. Mă știți! adăugă Craig râzând. Când încep să mă plictisesc într-un loc, îmi place să pot pleca fără să aștept!

– Este exact ceea ce voiam să vă aud spunând, domnule, răspunse căpitanul. Insulele grecești sunt magnifice în acest sezon.

– Știu! răspunse Craig cu oarecare nostalgie.

Revenindu-și, întrebă:

– Toate instalațiile noi pe care le-am comandat sunt la locul lor?

– Da, da, domnule, vreți să veniți să le vedeți?

Craig urcă pe punte unde putu verifica faptul că ultimele sale descoperiri funcționau perfect.

Făcu turul vasului. În salon, constată cu plăcere că tablourile pe care le dorise erau la locul lor, că mesele erau instalate după cum ceruse și că patul din biroul lui era în sfârșit așezat.

Întorcându-se pe punte, i se adresă căpitanului:

– Vedeți cele două vase rusești? Încercați să aflați numele proprietarilor lor.

Bărbatul clătină din cap.

– Am pus deja întrebarea în jurul meu, domnule, dar nimeni nu mi-a putut răspunde. În schimb, iahtul acela splendid pe care-l vedeți acolo, aparține ducelui de Westminster și se pare că domnul Pierpont-Morgan este la bordul său de săptămâna trecută.

În timp ce asculta cuvintele căpitanului, Craig observa vasele rusești. Remarcă atunci că rămăsese un loc liber între iahtul ducelui de Westminster și prima dintre cele două rusești.

Se gândi un moment și-i anunță căpitanului:

– Aș fi curios să știu dacă aceste vase sunt la fel de bine echipate ca ale noastre! Vom ieși pe mare timp de-o oră și la întoarcere vom amara ambarcațiunea noastră lângă iahtul cu drapel imperial.

– Nimic mai ușor, domnule, exclamă căpitanul. Mă duc imediat să-l văd pe ofițerul portului.

În timp ce căpitanul era pe uscat, Craig își reluă inspecția. Își botezase vasul „Sirena" și supraveghease cu multă atenție lucrările în timpul construcției sale. Ar fi fost contrariat dacă unul dintre aceste iahturi elegante și luxoase l-ar fi depășit pe al său în eleganță și confort.

Căpitanul nu întârzie să se întoarcă. După expresia chipului său, Craig înțelese că cererea îi fusese refuzată.

– Îmi pare rău, domnule, dar ofițerul portului mi-a spus că acel amplasament este rezervat de ruși. Pentru moment nu-l folosesc, dar l-au închiriat totuși.

Craig ridică sprâncenele în semn de surpriză, dar nu spuse o vorbă. Căpitanul continuă:

– Ofițerul mi-a confirmat că toate locurile care dau direct)e chei sunt închiriate. A refuzat acest amplasament de trei ori n această dimineață și nou-veniții a trebuit să-și amareze ahturile în spatele primului rând.

Craig știa că acel amplasament are ca principal neconvenient să-i oblige pe cei care-l ocupau să ajungă la chei n barcă. Zâmbi larg.

– Bine, mulțumesc. Acum, arătați-mi ce poate face noul motor de pe „Sirena", spuse el.

Două ore mai târziu, Craig urca din nou în pas vioi în direcția Cazinoului. Nu ceruse încă mașina pusă la dispoziția sa. Șoferul era probabil nerăbdător să-l revadă. În mod sigur il va întreba dacă are intenția să ia parte în acest an la concursul de eleganță care le adusese anul trecut un mare succes.

Brusc, Craig avu o idee. Își spuse că, probabil, candidații se aflau deja în căutarea „creaturilor de vis" care prezintă mașinile. Vehiculele participanților erau în mod obișnuit expuse pe terasa situată mai jos de Cazinou, acolo unde se instala juriul.

La ora trei după-amiază, mașinile făceau, una după alta, turul grădinilor, pentru a se opri apoi în fața unei tribune mari, unde se înmânau premiile. După aceea, făceau un nou tur al grădinilor și atunci se înmâna un premiu pasagerei celei mai elegante.

Craig primise Marele Premiu de onoare, recompensa supremă. Contrar obiceiului, i se atribuise și un al doilea și un al treilea premiu. Fuseseră dezvăluite și numele câștigătorilor Premiului de onoare și al Marelui Premiu de onoare, fără să fie uitate numele elegantelor, croitorilor și modistelor lor.

Craig își amintea de tânăra femeie pe care o alesese anterior. Îi mărturisise că, acum, croitorul său o va îmbrăca tot anul mai ieftin, dacă nu în mod gratuit. Trebuia așadar să pornească fără întârziere în căutarea unei femei foarte frumoase. Intră în Cazinou, trecu prin diferitele săli de joc și ajunse în cele din urmă în sala Touzet. Existau acolo femei foarte elegante, cu ochii ațintiți asupra ruletei sau asupra cărților de joc, ce păreau să nu dea nici o atenție bărbaților care le înconjurau.

Craig îl zări pe marele duce Boris, care fuma o țigară, în timp ce Zsi-Zsi privea gânditoare cifrele care, de obicei, îi purtau noroc, deoarece tocmai își pusese în joc smaraldele! Zsi-Zsi era superstițioasă. Era ceva foarte obișnuit la jucători. Toți cei care frecventau sălile de joc erau convinși că într-o zi vor câștiga. Craig cunoscuse femei care purtau asupra lor, în chip de talisman, pielea unui șarpe veninos, o gheară de vultur, o labă de iepure, o bucată din funia unui spânzurat! Întâlnise bărbați care, pentru a îndepărta ghinionul, își puneau în buzunarul costumului o lingură de sare.

Aceste practici i se păreau complet ridicole, deoarece, după el, principala calitate a unui jucător era intuiția care-l împiedica să meargă mai departe de posibilitățile sale.

Era foarte atent să nu dezvăluie aceste idei marelui duce Boris, pentru care, ca pentru cea mai mare parte dintre compatrioții săi, norocul era o femeie căreia îi făceau curte!

– Ce mai faci, Craig? îl întrebă marele duce în mod cordial.

– Foarte bine, monseniore, pentru că sunt foarte bucuros să vă revăd. Aveți un sejur plăcut?

– Pentru moment, viața mea este puțin banală. Dar pentru că ești aici, dau o recepție în onoarea dumitale. Ești liber mâine seară?

– Sunt foarte măgulit, monseniore, și accept cu plăcere.

– Îi voi cere lui Zsi-Zsi să-ți invite toți prietenii, dar scutește-mă de dușmanii dumitale, dacă ai!

– Nu cred să am, monseniore!

– Cu atât mai bine! răspunse marele duce râzând. Ești foarte cunoscut și apreciat, Craig. Dar parcă am înțeles că nu ți-ai găsit încă sufletul-pereche?

Fu o clipă de tăcere, apoi reluă:

– Am zărit iahtul dumitale în port. Ești plasat în așa fel încât să poți evada cu ușurință!

Craig începu să râdă.

– Am intenția să rămân un anumit timp pe uscat. Mă plictiseam la New York, iar în această perioadă a anului Londra nu oferă nici o distracție!

– În plus, este încă foarte umed acolo.

– Da, plouă fără oprire! confirmă Craig râzând.

În timp ce vorbeau, cei doi bărbați străbătură sala și se așezară la o masă, în fața unei ferestre deschise spre mare.

Un chelner se apropie imediat. Marele duce comandă o sticlă cu șampanie și-i spuse lui Craig:

– Este aici o femeie foarte frumoasă pe care aș putea s-o invit mâine seară, dar este întotdeauna însoțită de unul dintre compatrioții dumitale! Lordul Neasdon.

– Nu l-am întâlniti niciodată pe acest bărbat. Cum este?

– Complet lipsit de o comportare firească și mă întreb ce atracție a găsit la el contesa Aloya Zladamir.

Craig nu răspunse imediat.

– Numele arată că ar fi rusoaică, la fel ca dumneavoastră, monseniore!

– Probabil. N-am auzit niciodată vorbindu-se de Zladamir, dar asta nu înseamnă nimic precis.

Craig consimți:

– Este cu totul scuzabil! Nu puteți cunoaște pe toată lumea, într-o țară atât de vastă ca a dumneavoastră.

– Este vorba despre o fată foarte tânără, continuă ducele care își urma gândurile și n-aș ști să-ți spun dacă aparține lumii bune sau curtezanelor.

– Pentru cineva atât de experimentat ca Alteța Voastră Imperială, această îndoială mă miră!

– Râzi de mine, Craig, dar mărturisesc că această femeie mă derutează. Când mi-a fost prezentată, mi-a declarat fără ocol că nu mă cunoștea.

Tonul descumpănit al marelui duce îl amuză pe Craig. Toate femeile din Monte-Carlo, fie că era de lume sau curtezane, își disputau farmecele acestui personaj strălucitor, generos și bogat, care se afla în inima acelui paradis al înaltei societăți. Dacă spunea adevărul, era pentru prima dată când se interesa de o femeie pentru care rangul său social nu avea importanță... și care nu răspunsese avansurilor sale.

– Pentru o persoană tânără care descoperă Monte-Carlo, este uimitor de distantă. Nu caută să-și facă prieteni. Cel mai adesea este singură sau în compania exclusivă a lordului Neasdon.

– Poate este pur și simplu îndrăgostită de el!

– Nu știu... răspunse marele duce. Poate este un diplomat excelent, dar îmi închipui că este la fel de plictisitor în intimitate ca și în societate!

Craig începu din nou să râdă.

– Venind din partea dumneavoastră, monseniore, asta mi se pare o adevărată condamnare.

Marele duce zâmbi.

– Cu siguranță, dau prea multă importanță unui lucru de nimic! Să nu-i spui mai ales nimic lui Zsi-Zsi, nu știe că am remarcat-o pe această tânără femeie.

– Vă puteți bizui pe mine, monseniore, știți că sunt un adevărat mormânt!

– Bun! Voi încerca s-o invit mâine seară și vei judeca singur, spuse ducele care tocmai își terminase cupa de șampanie. Dar mă îndoiesc că va răpunde în mod favorabil invitației mele.

– Poate ar trebui să-l invitați pe lordul Neasdon și să-i sugerați să vină însoțit de contesă?

Marele duce izbucni în râs.

– Eram sigur că vei găsi o soluție la această problemă! Dar, bineînțeles, ai dreptate! Cum oare nu m-am gândit la asta? Sunt sigur că Neasdon va fi foarte flatat să fie invitat la mine. Trebuie să recunosc, nu m-am gândit la el în primul rând!

– Va fi în mod cert încântat, monseniore... Și nu uitați s-o menționați pe contesă!

– Nu, nu, nu voi uita!

Conversația devie apoi spre concursul de eleganță și spre alte evenimente ale sezonului. Când se despărțiră, cei doi bărbați făcură schimb de amabilități. Marele duce se invită chiar pe „Sirena", înainte de-a avea Craig timp să-i propună.

Intrând în „Hotel de Paris", Craig trase concluzia, cu plăcere, că ziua fusese fructuoasă, deși nu putea intra în legătură cu cele două personaje ale jocului de puzzle.

Pe culoarul care ducea la apartamentele sale, zări mergând înaintea sa o siluetă de femeie foarte elegantă. Îi remarcă imediat mersul grațios și supletea. În clipa în care se opri în fața ușii apartamentului său, tânăra femeie pătrunse în al ei, aflat la capătul culoarului. Fără nici o îndoială, această tânără persoană era contesa Aloya Zladamir.

Intrând la el, binecuvântă soarta care-i așezase atât de aproape unul de celălalt. Erau despărțiți numai de camera neocupată închiriată de el!

„Norocul îmi zâmbește, își spuse el, și nu mai am nevoie de piele de șarpe sau de funia unui spânzurat!".

Până la cinci, citi ziarele. Apoi se schimbă, îmbrăcând un costum care venea, ca toate hainele ce-i compuneau garderoba, de la cei mai buni croitori din Londra și coborî pentru a se alătura prietenilor săi, care îl așteptau. Îi întâlnise încă de dimineață în fața Cazinoului. Toți insistaseră să vină să cineze cu ei și acceptase cu plăcere.

Craig stabilise deja în minte lista oamenilor cu care va relua relațiile – pentru că era încântat să-i revadă – și a celor pe care voia să-i evite. În acea seară, printre musafiri se aflau prințul și prințesa de Bragance. Craig era încântat, deoarece erau fermecători. În plus, prințesa era răpitoare.

În seara aceea fură zece la masă și aleseră un loc în fața geamurilor care dădeau spre grădinile iluminate din fața Cazinoului. Datorită copacilor luminați de stele și de un clar de lună timid care arginta domul Cazinoului, decorul era o adevărată încântare. Personajele păreau de asemenea ieșite dintr-un basm și Craig se întrebă în care altă parte a lumii se puteau întâlni femei atât de strălucitoare și bărbați atât de distinși și rafinați, de toate naționalitățile!

La masă, conversația era captivantă. Craig trecea de la o limbă străină la alta fără să-și piardă o clipă din simțul umorului și din spirit. Toată lumea era foarte veselă și conversația deveni puțin cam gălăgioasă. Apoi, totul se schimbă brusc și o profundă liniște se lăsă în sală. Craig întoarse capul spre ușa spre care se ațintiseră privirile. Nu fu surprins să vadă apărând cea mai frumoasă femeie pe care o întâlnise vreodată. Recunoscu bărbatul care o însoțea și-și dădu seama că era vorba despre contesa Aloya Zladamir. Unul dintre invitați exclamă:

– Măi, măi! Ce distincție!

Craig făcu aceeași remarcă.

Contesa era foarte zveltă, după cum remarcase și pe culoarul hotelului. Mai înaltă decât de statură mijlocie, dacă își alesese toaleta cu intenția de-a se face remarcată, reușise din plin. Celelalte femei purtau culori primăvăratice: verde, albastru, roz, galben, ornate cu muselină albă sau cu tul de aceeași nuanță.

Contesa era toată în negru. Corsajul era foarte bine ajustat, punând în valoare curba plăcută a pieptului și finețea taliei. Jupa, amplă și care stătea foarte bine, nu admitea nici un ornament. Ceea ce-l surprindea cel mai mult pe Craig – nu etala bijuterii. Dar fiind cunoscător admise bucuros că frumusețea sa nu avea nevoie de podoabe. Pielea albă și părul blond, bogat, valorau cât toate diamantele din lume.

Când se apropie de o masă așezată nu departe de a lor, Craig putu remarca doar o broșă împodobită cu diamant ce-i orna corsajul. Cu siguranță, se remarca prin toaletă, dar în special prin frumusețe. Avea ochii mari, migdalați, mărginiți de gene dese. Nu-i putea distinge culoarea, dar după originile sale, nu puteau fi decât verzi.

Tipul său nu era foarte accentuat, dar acest păr blond nu putea aparține decât unei femei cu sânge rusesc.

Asemenea unui balerin, șeful de sală o ajută pe contesă să se instaleze la masă. Tânăra femeie era așezată aproximativ în fața lui Craig și el îi putu admira excelenta simetrie a chipului. Buzele bine conturate păreau că tremură ușor. Dar probabil se înșela. Își spuse că avea prea multă imaginație și că era de preferat să profite de acest chip admirabil, atât de deosebit de toate cele pe care le cunoscuse, în loc să se lege de amănunte nesemnificative.

Conversația de la masa lui Craig și a prietenilor săi încetase. În sfârșit, prințesa de Bragance rupse tăcerea și declară:

– Este epatantă!... Noaptea trecută avea o rochie albă, un fel de tunică grecească și purta numai un inel împodobit cu o perlă de mărimea unui ou de porumbel.

– O cunoașteți? întrebă Craig.

Prințesa zâmbi ușor și clătină din cap.

– Soțul meu nu știe încă dacă pot face cunoștință cu ea.

Craig zâmbi și-i răspunse:

– Marele duce își pune aceeași întrebare, draga mea! Această doamnă este o adevărată enigmă și asta este surprinzător într-un oraș ca Monte-Carlo.

– Ai dreptate, Craig, este uimitoare! Dar te asigur că fiecare bărbat de aici se străduiește să-i descopere secretul și că fiecare soție dorește – fără să îndrăznească s-o spună – ca cercetările să n-aibă succes!

De data aceasta, Craig râse sincer.

Conversația se reluă. Lui îi fu greu s-o slăbească din ochi pe tânăra femeie, așezată aproape în fața sa. Lordul Neasdon

vorbea fără oprire și părea să fie un lung monolog fără mare interes pentru cea căreia i se adresa. Uneori, totuși, contesa părea să acorde oarecare atenție la ceea ce spunea lordul Neasdon și încerca să-l încurajeze chiar să continue, când se întrerupea. Dar atitudinea sa nu era complet înghețată. Nu-i arunca priviri provocatoare și nu-și juca nici buzele nici genele pentru a încerca să-l seducă.

Craig examină mai bine adunarea. O zări pe frumoasa Otero, care-și vrăjea literalmente comesenii. Aceștia ridicau foarte des paharele în sănătatea superbei curtezane, promițând cu siguranță să-i sporească fabuloasa colecție de bijuterii. Când o văzuse pentru prima dată, Craig simțise o puternică admirație pentru această femeie cu trup minunat. Nu se spunea oare că arhitecții noului „Carlton", la Londra, däduseră forma pieptului său micilor cupole ce stăteau deasupra?

La altă m'asă se afla Juniory, care-și confecționase un pat în formă de scoică și Gaby Delys, răsfățata Parisului, cu gâtul și pieptul împodobite cu coliere de perle, unele mai lungi și mai scumpe decât altele!

Totuși, nici una dintre aceste femei n-o egala în frumusețe pe contesa Aloya. Craig nu reușea să-și dea seama ce o deosebea de celelalte. Îi cerceta în mod discret chipul cu trăsături perfect regulate, ochii extraordinari și părul pe care-l coafase simplu, spre spate, dar după moda lansată de Dana Gibson. Dar nimic din toate acestea n-o diferențiau cu adevărat de femeile din jur. Emana din ea ceva greu de înțeles și straniu. O înconjura un fel de aură strălucitoare. Pentru Craig, era ca un izvor de lumină.

Își reproșă că-i acorda atâta interes și-și spuse că vorbele subtile ale marchizului de Lansdowne îi treziseră pur și simplu curiozitatea. Dar în tot timpul mesei, care i se păru interminabilă, privirea i se ațintea asupra mesei vecine. Craig era ferm hotărât s-o cunoască. Să aștepte până a doua zi seara, însemna să piardă timp prețios. Dar oare va accepta Neasdon să vină la serata marelui duce în compania contesei Aloya?

După cină, invitații se hotărâră să meargă la Cazinou. Craig nu găsise încă pe nimeni care să-l poată prezenta încântătoarei necunoscute. Desigur, l-ar fi putut aborda pe Neasdon, sub pretextul că marchizul de Lansdowne îl avertizase de prezența sa la Monte-Carlo, dar respinse această idee. Tot întorcea problema în minte și nu vedea nici un mijloc de a-i întâlni pe lordul Neasdon și pe însoțitoarea sa.

Curând, aceștia se îndreptară de asemenea spre sala Touzet, dar nu se apropiară de mesele de joc. Dimpotrivă, se așezară într-un colț retras al vastei încăperi și comandară o sticlă de șampanie. Craig observă că Neasdon vorbea mult, dar că perechea nu părea că împărtășește un sentiment tandru.

Discutând pe rând cu oamenii pe care-i cunoștea, privind numerele care ieșeau la ruletă sau observând jucătorii de bacara, Craig se gândea că niciodată nu se simțise atât de descurajat... De obicei, știa să se facă prezentat persoanelor pe care voia să le cunoască. Pentru prima dată, Craig căuta să cunoască o femeie care nu aparținea cercului său, fără să știe cum să facă... Se apropiase de mai multe ori de masa lordului Neasdon, dar contesa nu ridicase deloc ochii spre el. Părea că-l ascultă pe lord, îi răspundea din când în când și se mulțumea uneori să schițeze un gest cu mâna stângă.

Ce voi face oare? se întreba Craig dezolat.

Când, spre miezul nopții, contesa se ridică, avu impresia că-l trec transpirații reci. Contrariat, lordul Neasdon părea că o imploră pe contesă să prelungească întrevederea lor. Dar aceasta se îndreptă fără să ezite spre ușă și Craig porni discret pe urmele ei. Scoase de la vestiarul doamnelor o capă lungă din catifea neagră, și-o puse pe umeri și plecă spre ieșire.

Craig o urmă instinctiv. Ajungând în josul peronului, ea ridică ochii spre cer, cu siguranță pentru a contempla stelele. Îi distinse în lumina lunii, linia pură a gâtului. Poate încerca să zărească niște stele căzătoare pentru a-și pune o dorință, cum obișnuiau anumite femei. Apoi, lordul Neasdon, cu fața crispată, i se alătură și porniră amândoi spre „Hotel de Paris", urcară treptele așezământului până la ușa de intrare și dispărură în hol.

Craig nici măcar nu se gândi că nu-și salutase prietenii și reluă urmărirea. Ajungând la etajul apartamentului său, știa că va zări silueta delicată a contesei și nu fu surprins s-o revadă pe culoar. În timp ce intra la el, auzi ușa închizându-se în mod energic. Trase concluzia că Neasdon nu-i era amant și că n-o va întâlni, mai târziu, noaptea. Era sigur de asta, deoarece își trimisese valetul să întrebe la recepție dacă lordul Neasdon ocupa un apartament în hotel și i se răspunse că locuia la „Hermitage".

Craig începu să reflecteze... Apoi, împins de propria intuiție se duse în cameră și deschise ușa de la încăperea neocupată, care comunica printr-o ușă cu apartamentele contesei. Știa că ușa era zăvorâtă de ambele părți și că personalul nu le-ar fi deschis decât la cererea sa sau a contesei.

Fără să se gândească mai mult, deschise fereastra, apoi obloanele, și ieși pe balcon.

Aerul devenise răcoros și vederea spre port, cu iahturie luminate, era extraordinară. Stelele se reflectau în apă și clarul de lună scălda peisajul într-o lumină argintie care amintea de strălucirea părului enigmaticei contese. Brusc, auzi deschizându-se ușa-fereastră. Puțin după aceea, ea se rezemă în coate de balcon. Nu-l observase. Își scosese capa și clarul de lună îi punea în evidență albul gâtului și al brațelor. În timp ce ea contempla astfel peisajul, el spuse în șoaptă:

– S-a văzut oare vreodată o noapte mai frumoasă?

Ea avu o mișcare de surpriză, întoarse capul și păru că vrea să intre în cameră. Nu făcu nimic pentru a o reține. În cele din urmă îi răspunse cu o voce tremurătoare:

– Nu... nu știam... că sunteți aici!

– Am sosit în această dimineață.

Se lăsă o tăcere pe care el nu întârzie s-o întrerupă:

– Când văd navele, am întotdeauna impresia că vor ridica ancora și se vor duce să caute aventura dincolo de orizont, continuă Craig.

Vorbea ca un tată care-i povestește copilului său un basm. Ea intră în joc și-i răspunse:

– Și mie mi-ar plăcea să plec... să plec foarte departe... pentru a nu mă întoarce niciodată.

– Ați vrea să părăsiți această lume... sau doar Monte-Carlo?

– Vreau să spun... Monte-Carlo.

El avu impresia că spunea adevărul. Apoi, ca și când regreta că făcuse aceste confidențe, ea adăugă:

– Trebuie să mă întorc în camera mea... Am fost prevenită că nu trebuie să am încredere în... răcoarea nopții.

– Desigur! aprobă Craig, dar temperatura este astăzi atât de plăcută, încât nu vă asumați nici un risc.

– Să n-am neplăceri!

După intonație, Craig înțelese că făcea aluzie la altceva. Se grăbi să continue:

– Aceste schimbări de temperatură sunt dăunătoare persoanelor cu pielea delicată. Nu trebuie să uitați că vântul Alpilor este... perfid.

Își auzi însoțitoarea oftând, apoi, câteva clipe mai târziu, ea adăugă:

– Dacă ceea ce spuneți este adevărat, cineva care vine din țările calde trebuie să-și ia niște precauții sosind aici!

– Într-adevăr, acceptă Craig. Știu ceva despre asta, deoarece acum câțiva ani, la întoarcerea dintr-o călătorie în India, am răcit, ceea ce m-a țintuit în pat pentru câteva zile.

– Ați fost în India? întrebă contesa cu un subit interes.

– Oh, da, de mai multe ori! Am o profundă simpatie pentru această țară.

După o clipă de tăcere, contesa consimți, ezitând:

– Sunt... sunt sigură... că India este o țară de neuitat!

– Este! o informă Craig. Și aș adăuga chiar că nu dăm destulă importanță celor ce ne-ar putea învăța.

De surpriză, vecina întoarse capul spre el, apoi privi din nou în față.

– Occidentul... este atât de... diferit! murmură ea.

– Da, iar noi nu deținem în mod obligatoriu adevărul.

Încă o dată contesa îl observă în tăcere un timp. Apoi, ca și când curiozitatea era mai puternică, întrebă:

– În ce parte... a Indiei... ați fost?

Craig schiță un zâmbet.

– Cereți-mi mai curând să vă enumăr regiunile pe care nu le cunosc, ar fi mai ușor. Frumusețea peisajului încântă ochii

și cum, fără îndoială știți, îi vrăjește pe călători. India este plină de învățăminte, nu numai situri și monumente. Fără să vorbim despre oameni și credințele lor.

– Cum... cum ați putut înțelege atâtea lucruri?

– Aș putea să vă pun aceeași întrebare! protestă Craig. Și profit de asta pentru a vă spune că am încă o mulțime de lucruri să vă povestec despre acest subiect.

Contesa făcu un gest care-i trăda dorința de a afla mai multe despre India. Dar își schimbă brusc atitudinea și declară cu o voce devenită nesigură:

– Trebuie... trebuie să intru acum. Bună seara, domnule.

Înainte de a-i putea răspunde, dispăru și închise ușa în urma ei.

Nemișcat, Craig încerca să înțeleagă comportamentul ciudat al contesei. De ce oare se hotărâse atât de brusc să intre în cameră? De ce-i tremura vocea la sfârșitul întâlnirii lor?

Cineva vorbea în cameră. Pe moment, i se păru că era un bărbat. Ciuli urechea. În clipa aceea, cineva deschise fereastra și închise obloanele. O cameristă. Craig înțelese că ea fusese cea care vorbise, în limba rusă.

Capitolul 3

A doua zi, Craig era ferm hotărât să obțină cât mai multe informații posibile despre cele două iahturi rusești. Era mulțumit că putuse intra deja în legătură cu contesa. Dar rămăsese ce era mai greu de făcut: să-l găsească pe Randall Sare.

În momentul primei lor întâlniri, Craig n-avea decât douăzeci de ani și simțise imediat o mare admirație pentru Sare. Când viceregele îi vorbise despre el, Craig văzuse aprinzându-se în ochii obosiți ai bătrânului bărbat o licărire de stimă și fusese frapat de tonul respectuos al cuvintelor sale. Viceregele Indiei era un personaj la fel de important ca alți șefi de state din lume. Știa într-adevăr să se facă respectat și exercita o anumită autoritate într-o țară în care totuși albii domneau ca stăpâni..

Cum în străinătate englezilor le plăcea să practice jocurile lor favorite, tinerii soldați din armata din India, plini de elan și însuflețire, își ocupau timpul liber făcând mai ales sport.

Când Craig Vandervelt sosise în India, înconjurat de faima averii sale solide, fu imediat dus la cursele de cai, la Calcutta. Din Calcutta, cu bogăția sa de divertismente, unul mai încântător decât altul, Craig se dusese la Simla, pentru a asista de asemenea la cursele de pe platoul înalt și izolat Annandale, plantat cu falnici și cedri seculari.

După exemplul tatălui său, Craig era proprietar de cai de curse și-i plăcea, din când în când, să facă el însuși un parcurs. Asta ușurase legăturile sale cu colonia britanică. Așa fusese rapid acceptat și apreciat.

Evenimentul anual din Calcutta era Cupa viceregelui, numită astfel deoarece cupa îi era înmânată învingătorului cursei de acest bărbat venerabil. În acea zi, în tribune se găseau femei superbe și Craig simțea o plăcere nouă la acel spectacol. Curând, fusese invitat la partide de vânătoare, mai curând pitorești. Într-adevăr, o haită de ogari și un bătrân foxterier se avântau în urmărirea primului vânat apărut și stârneau la întâmplare șacali, iepuri, cerbi sau hiene! Într-o zi, ucigând cu o singură lovitură de pumnal un mistreț, Craig trecuse cu succes ultima probă de admitere în comunitatea britanică. Din acel moment, fusese primit la Guvernator și putuse frecventa popotele ofițerilor celor mai bune regimente din regat. Atunci fusese pentru prima dată când auzise vorbindu-se despre „Great Game". Desigur, cuvintele erau foarte discrete, dar treziseră curiozitatea tânărului american.

Cum Craig era înzestrat cu o memorie excelentă și cu o curiozitate de nepotolit, fusese în stare să facă rapid legătura între două conversații pe care le auzise: una în timpul unei cine și cealaltă în biroul unui înalt funcționar. Când viceregele

rostise pentru prima dată numele de Randall Sare, Craig pusese câteva întrebări și nu obținuse decât răspunsuri evazive:

– Ce vreți să știți despre Randall Sare? Este un tânăr ciudat, dar care preferă compania indigenilor...

Mai întâi, Craig crezuse că Randall Sare era primit la notabilitățile regatului, a căror ospitalitate măgulea orice englez. Întâmplător, aflase că Randall Sare vorbea toate dialectele din India și că dispăruse luni de zile, fără ca nimeni să poată da vreo explicație exactă despre absențele sale. Apoi, într-o seară, în timp ce se aflase la Simla, Craig îl întâlnise pe Randall Sare și înțelesese imediat de ce acest bărbat exercita asupra celor pe care și-i apropia o asemenea fascinație.

De talie medie, Randall avea un chip ciudat, enigmatic, de neuitat, care-și schimba deseori expresia. În cursul celei de-a doua călătorii în India, Craig căutase să-l reîntâlnească pentru a încerca să-l descopere mai bine. De data aceasta, profitase de inepuizabilele cunoștințe ale acestui bărbat despre India și despre locuitorii ei.

Sare îi explicase în amănunt organizarea castelor indiene, care sunt surse ale vieții, ceea ce-l pasionase pe tânărul american. Nimeni, până atunci, nu-i putuse satisface curiozitatea în acest domeniu, deoarece pentru occidentali, castele constituiau o enigmă. Craig înțelese atunci că un bărbat ca Randall Sare își iubea țara, cum alții iubesc o femeie, cu pasiune. India fusese cucerită cu intenția de a i se reorganiza societatea, de a i se îmbunătăți legile sociale în funcție de criterii occidentale. Totuși, nu se putuseră înlătura secretele unei arte de-a trăi, inspirată de una dintre cele mai vechi religii din lume.

La douăzeci și patru de ani, Craig se simțise gata să devină discipolul unui bărbat ca Randall Sare, care era pentru el ființa cea mai extraordinară pe care o întâlnise vreodată. În puțin timp, învățase de la el ceea ce altora le-ar fi luat o viață întreagă să învețe.

În timpul celei de-a treia vizite în India, cu trei ani în urmă, Randall îl anunțase că se va întoarce în Tibet.

– De ce? îl întrebă Craig fără înconjur.

– Știu că rușii sunt pe cale să cucerească toate piețele din Asia centrală și sunt sigur că scopul lor este de-a avea controlul frontierelor Indiei.

– Nu este posibil! exclamă Craig, neîncrezător.

– Ba da. Este în construcție o cale ferată care traversează Siberia până în est. Mi s-a spus că o alta este începută în Turkmenistan. Și...

Se întrerupse pentru a adăuga în șoaptă:

– Rușii au în vedere anexarea Tibetului.

– Credeam că Tibetul nu acceptă nici un amestec străin, făcu Craig remarca.

– Rusia este prea puternică! Când s-a hotărât să ocupe o țară, nimeni n-o poate opri... afirmă Sare.

– Dar trebuie să găsim un mijloc de-a o împiedica!

Randall Sare zâmbi enigmatic.

– Este exact scopul pe care mi l-am fixat! declară el cu fermitate.

Spunându-i la revedere prietenului său, inima lui Craig se strânsese, deoarece prevăzuse că nu-l va mai revedea atât de repede... dacă îl va mai vedea vreodată! Acum, Sare se întorsese așadar în Europa și își pierduse urma la Monte-

Carlo. Vestea părea incredibilă; Sare nu putuse părăsi India fără să informeze Ministerul Afacerilor Externe pentru a trăi în prezent în orașul cel mai luxos, cel mai frivol din Europa. Prezența lui Sare în acest loc avea o singură explicație: pentru un motiv necunoscut, nu putuse ajunge în Anglia și se ascundea așteptând să se poată întoarce.

„Trebuie să-l găsesc! Trebuie neapărat să aflu unde se ascunde!" încheie Craig cu o neliniște crescândă.

Adâncit în gândurile sale, nu urmărea deloc conversația care se desfășura în jurul mesei și înțelese deodată că amabila sa gazdă îi reproșa că nu acorda nici o atenție fermecătoarei sale vecine. Își dădu seama că anturajul său se putea mira de o asemenea atitudine și puse neatenția pe seama unei ușoare migrene. Apoi își regăsi farmecul obișnuit, ceea ce avu ca efect liniștirea, cucerirea definitivă a celor două vecine.

După-amiază era așteptat pentru a disputa un meci de tenis. În acea dimineață chiar, jucase deja împotriva unui profesionist. Într-adevăr, agitat după o noapte de insomnie, se trezise devreme pentru a se reface exersând unul din sporturile sale preferate.

– V-ați putea prezenta la campionate, domnule, îl sfătuise adversarul său, după cele trei seturi pe care Craig le câștigase fără prea mare greutate.

De trei ani, campionatele aveau loc în aceeași perioadă și Craig avusese intenția să joace la simplu bărbați, probă prezidată de prințul de Monaco. Dar după ce se gândi, își spuse că avea alte lucruri de făcut decât să caute să adune cupe și trofee și alese să practice tenisul din plăcere. În

America se remarcase deja în acest sport. Și cum dorea să-și mențină forma, angajase serviciile unui profesionist pentru a juca în fiecare dimineață pe durata sejurului.

Își termină masa de prânz și se hotărî să se ducă la părintele Augustin. Asta i se părea cu adevărat cel mai urgent. Ca și în ajun, coborî colina spre capela Sfintei Smerita și pătrunse în biserica mică și liniștită, mirosind a tămâie. În semiobscuritate, se rugau câteva femei în genunchi. Penumbra acestui loc sfânt îi dădea lui Craig o impresie reconfortantă de calm, ca cea a unei mâini reci pe o frunte înfierbântată. Rămase o clipă nemișcat pentru a se gândi și mai ales pentru a vedea dacă nimeni din această adunare nu-l putea recunoaște. Apoi se îndreptă încet spre confesional și dând perdeaua la o parte pentru a intra, observă că părintele Augustin îl aștepta. Îngenunche și preotul rosti cuvintele de primire a spovedaniei. Imediat ce spuse „amen", Craig întrebă:

– Aveți vești?

– Da, fiule! dar nu este mare lucru, deoarece nu mi-ai lăsat prea mult timp!

– Știu, părinte! Dar ați obținut informațiile pe care vi le-am cerut?

– Bărbatul pe care îl cauți, se ascunde în oraș de acum două săptămâni.

Craig observă că preotul avusese grijă să nu menționeze numele.

– Este rănit... sau bolnav?

– Nu știu. Un lucru este sigur: nu voia să i se descopere prezența. Locuia într-un loc unde se refugiază de obicei aceia care vor să fie uitați de poliție!

– Mai este încă acolo? întrebă Craig, aproape brutal.

– Nu, nu! Am înțeles că plecase.

– Ați putut afla unde?

– Nu, nu încă, răspunse părintele Augustin. Înțelege că ancheta este dificilă... Cum vrei să obțin informații despre persoane care trăiesc în mod clandestin?

– Înțeleg, dar vă rog părinte, este foarte important, insistă Craig. Mă bizui pe dumneavoastră pentru a obține alte informații!

– Știu, fiule, și voi face tot posibilul pentru a te ajuta. Dar, îți repet, sarcina nu este ușoară. Dacă folosesc metode mai puțin discrete, ușile se vor închide.

Craig știa foarte bine că acesta era adevărul. Așa că îi spuse simplu preotului:

– Vă sunt profund recunoscător pentru eforturi, părinte. Este foarte important să-l găsesc pe acest bărbat! Dacă reușesc asta datorită dumneavoastră, omenirea întreagă vă va fi îndatorată. Trebuie să-l salvăm...

– Mă rog la Dumnezeu în fiecare zi pentru asta și-i cer ajutorul, fiule.

– Îmi doresc să vă audă!

Fu un moment de tăcere, apoi Craig adăugă:

– Am adus ceea ce ar putea să vă ajute să dezlegați limbile! Unde să-l pun?

Părintele Augustin se gândi și-l sfătui:

– Vei găsi o coroană de flori în fața staturii Sfintei Smerita.

– Când voi putea reveni? întrebă Craig puțin nervos.

– Mâine. Nu voi fi aici decât spre sfârșitul după-amiezei, spovedaniile vor fi întârziate.

– Va fi mai bine așa.

Craig așteptă binecuvântarea preotului, se ridică și dădu la o parte perdeaua confesionalului. Credincioșii erau puțin mai numeroși decât la sosire. Aruncă automat o privire asupra adunării. Brusc, ochii i se opriră asupra unei siluete pe care o recunoscu imediat – contesa Aloya. Cu mâinile împreunate peste cartea de rugăciuni, era numai fervoare, cu ochii ațintiți asupra lămpii mici aprinse deasupra altarului. Nu-și dăduse seama de prezența lui Craig. Așa că, în loc să iasă, el se apropie de contesă și se așeză lângă ea, cu capul plecat și ducându-și mâna dreaptă în fața ochilor. În această atitudine de rugăciune, se întreba ce-i va spune tinerei femei când o auzi murmurând:

– Vă rog!... nu-mi vorbiți... vă implor! Cineva de aici... mă supraveghează!

Orice altă persoană s-ar fi întors spre ea pentru a o privi, dar el știu să rămână perfect nemișcat. Experiența îl învățase că o mișcare negândită putea aduce moartea. Mai rămase câteva clipe în această atitudine, apoi se ridică fără să-i acorde nici o privire contesei, își îndoi genunchii și se îndreptă încet spre statuia Sfintei Smerita, așezată lângă peretele nordic al capelei.

Sfânta Smerita era patroana Principatului Monaco, născută în Corsica în anul 283 după Hristos. Părinții fuseseră păgâni, dar numele său o conduse spre credință și sfințenie. În timpul marilor persecuții fusese torturată, dar îndurase toate suferințele, rugându-se și zâmbind. Istoria spunea de asemenea că în clipa morții sufletul său își luase zborul spre paradis sub forma unei porumbițe. Această porumbiță însoțise

și barca ce dusese corpul tinerei martire spre Monaco. Cu siguranță obosită de zbor, se așezase pe o stâncă unde se construise capela dedicată sfintei.

Orice obișnuit al mesei de joc cunoștea existența acestei capele, dar Craig, căruia îi plăcea să meargă în profunzimea lucrurilor, se documentase asupra istoriei patroanei Principatului.

Contemplă o clipă statuia din ceară, care reprezenta o fată foarte tânără, cu o porumbiță pe cap. Apoi zări coroana de flori din fața sa. Frunzele de viță, ca și garoafele roz sau albe care o compuneau, erau acum prea ofilite pentru a mai atrage atenția.

Craig îngenunche în fața statuii, profitând astfel să strecoare rapid un plic sub coroană. Se ridică și coborî încet naosul spre ușa de ieșire. După cum se așteptase, contesa părăsise locul în timp ce el lăsase plicul conținând o mare sumă de bani.

În acest fel, ea vru să atragă asupra sa atenția celor care o supravegheau, pentru a-i face să-și piardă interesul pentru Craig. Acesta fu surprins de inteligența gestului și se bucură în sinea lui.

Înainte de a trece dincolo de ușa bisericii, se opri încă puțin, luă o carte de rugăciuni, o răsfoi și începu să consulte cu atenție o foaie ce indica orele slujbelor. Când fu sigur că tânăra contesă avusese timp să ajungă în oraș, pe jos sau cu mașina, Craig ieși la rândul său. Acum trebuia să se gândească la aceste evenimente...

Aseară, pe balcon, ea îl părăsise grăbită pentru că o auzise intrând în cameră pe servitoarea rusoaică. Oare această servitoare o însoțise la biserică, ceea ce părea normal, sau un alt paznic?

Craig se gândi la contesă toată după-amiaza. Era grăbit s-o revadă pentru a încerca să pătrundă misterul care-i înconjura existența. Își aminti cu ușurare că fusese invitată în aceeași seară la marele duce Boris, cu lordul Neasdon. Cum nu era decât ora patru după-amiazl, Craig era sigur că-l găsește pe marele duce la Cazinou. La fel ca în fiecare zi, la acea oră Cazinoul atrăgea multă lume.

Se îndreptă rapid spre sala Touzet și-l zări pe marele duce la masa de bacara. Craig schimbă câteva vorbe cu niște spectatori care înconjurau masa de joc. Marele duce se ridică. Tocmai pierduse ceea ce pentru un muritor de rând era o avere, dar nu părea a fi deloc afectat. Chipul frumos nu reflecta nici mânie, nici deziluzie. Îl zări pe Craig și-i întinse cordial mâna.

– Vino, Craig, am nevoie să beau ceva!

Craig se abținu de la orice comentariu, deoarece jucătorilor nu le plăcea să se vorbească despre pierderile lor și încă și mai puțin despre câștiguri; asta aducea ghinion.

– Eu nu voi lua nimic, mulțumesc, spuse Craig. Prefer să mă rezerv pentru diseară. Sper că totuși ne așteptați!

– Bineînțeles! Și Zsi-Zsi s-a însărcinat să-ți aducă toți prietenii care, fără excepție, știu deja că ești la Monte-Carlo!

– Ascultându-vă, aș putea crede că sunt diavolul în persoană, care tocmai a sosit pe pământ!

– Cam așa ceva, glumi marele duce. Nu uita că averea dumitale face invidioși și invidioase! Ea trezește diavolul care doarme în fiecare dintre noi!

– Nu sunt de părerea dumneavoastră, dar n-are importanță! L-ați putut convinge pe lordul Neasdon pentru diseară? întrebă el cu un aer indiferent.

Marele duce izbucni în râs.

– Vrei să spui că a sărit asupra invitației ca un pește înfometat asupra momelii ce i se arată. Nu l-am invitat niciodată la o recepție și nici n-aș fi făcut-o fără un motiv bun.

– Vine oare cu contesa?

– Presupun că nici nu i-a cerut părerea. În sfârșit, mi-a promis că ea va veni.

– Neasdon trebuie să aibă farmece ascunse! spuse Craig cu ironie.

– În acest caz, nu mai înțeleg nimic despre bărbați și nici despre femei, dragul meu! În sfârșit, în seara asta îi vei observa, deoarece nu reușesc să cred că este îndrăgostită de acest Neasdon. Și, totuși, de la sosirea sa, nu a adresat nici un cuvânt altcuiva...

Craig aprobă, dar preferă să schimbe discuția și, pretextând o întâlnire, se întoarse la hotel. Ajuns în apartamentul său, simți nevoia să meargă pe balconul vecin cu cel al contesei. Dar după ce se gândi, se hotărî să rămână la el. Personalul hotelului nu știa probabil de pătrunderea sa în apartamentul neocupat. Pe de altă parte, în cazul când contesa era la ea, servitoarea era cu siguranță acolo. De ce oare se temea contesa în asemenea măsură de servitoare? De ce refuzase să-i vorbească la capelă? Atâtea întrebări cărora Craig nu le putea răspunde.

Pentru moment, rămânea descumpănit de atitudinea contesei. În timp ce se îmbrăca pentru cină, o puternică

agitație puse stăpânire pe el la ideea aventurii care-l aștepta și a descoperirilor pe care cu siguranță le va face. Nu vedea clar unde-l va putea duce această misiune. De mult timp Craig nu mai simțise acest fior care-l cuprindea la începutul fiecărei misiuni importante. Când ajungea la capătul unei misiuni periculoase, simțea de obicei un sentiment de putere cu totul excepțional.

Ceea ce trăia în acea clipă era foarte diferit de viața lipsită de surprize pe care o ducea la New York sau la Londra. Lui Craig îi plăcea pericolul, care-l ajuta să se descopere pe el însuși.

Pentru început, se hotărî să se ducă în biroul directorului hotelului să obțină informații despre cele două iahturi rusești ancorate în port. Directorul era și administratorul Cazinoului. Trebuia să cunoască, la fel de bine, totul despre musafirii de la „Hotel de Paris“, ca și despre obișnuiții sălilor de joc.

Palatul se temea îndeosebi de scandaluri și de sinucideri. Se veghea ca nimic să nu păteze reputația Monte-Carloului. Dacă ghinionul făcea să se producă un eveniment supărător, se făceau luntre și punte pentru a înăbuși afacerea.

Așadar, domnul Blenet, directorul, era un bărbat perfect informat, de o discreție ireproșabilă și de o mare perspicacitate. În ochii săi, Craig era fără îndoială doar un american bogat, în căutarea plăcerilor pe care i le oferea norocul. Trebuia prin urmare să fie foarte atent la ceea ce-i va spune.

– Sper că vă place apartamentul, domnule. Ce pot face pentru dumneavoastră? întrebă directorul.

– Am venit tocmai pentru a vă declara satisfacția mea, răspunse Craig zâmbind. Vă mulțumesc pentru că mi-ați rezervat apartamentul pe care mi l-ați mai dat și anul trecut și acum doi ani.

Domnul Blenet zâmbi încântat.

– Facem ce putem mai bine pentru confortul clienților noștri fideli, domnule Vandervelt. Ne-ar plăcea ca oaspeții noștri să aibă impresia că sunt aici ca acasă.

– Este foarte lăudabil! V-aș putea pune o întrebare, domnule? Știți cui aparțin cele două iahturi rusești ancorate în port?

Craig adăugă după o clipă tăcere:

– Vă par probabil curios, dar știți cât mă interesează navele. Mi-ar plăcea să le vizitez pe acestea două pentru a putea compara instalațiile lor cu cele de pe iahtul meu, care mi se pare destul de bine echipat, îl asigură Craig cu falsă modestie.

– Domnule, am auzit spunându-se că „Sirena“ a ajuns la o culme a progresului și asta datorită spiritului dumneavoastră inventiv! afirmă directorul.

Craig fu mulțumit, deoarece știa că domnul Blenet nu-și permitea să inventeze complimente. Repeta ceea ce auzise transmis de clienții săi.

Craig reluă.

– L-am vizitat anul atrecut pe cel al ducelui de Westminster și știu că „Sirena“ n-are de ce să fie invidioasă. Cât despre vasul domnului Pierpont-Morgan, ar fi timpul să-și cumpere unul nou!

Domnul Blenet zâmbi aprobator:

– Are mijloace pentru asta, domnule!

– Cred că, îmbătrânind, te atașezi tot mai mult de ceea ce ai, făcu Craig remarca. Aș înțelege, ca și dumneavoastră fără îndoială, dacă ar fi vorba despre un tablou sau de un obiect oarecare! Dar, în materie de ambarcațiuni sau de mașini, este de preferat să le înnoiești des.

Domnul Blenet începu să râdă:

– Dacă aș îndrăzni, domnule, aș spune același lucu și despre femei!

– Asta este altă problemă! răpunse Craig. Să revenim la cele două vase rusești.

– Da, da, aprobă directorul. Dar n-am urcat niciodată la bordul acestor nave și nici nu-i cunosc pe proprietarii lor!

– Oare acești oameni nu văd pe nimeni, aici? Nu primesc musafiri?

– Este unul și același proprietar pentru ambele iahturi, domnule!

– Ah? Aparțin unei singure persoane? se miră Craig.

– Da. Este vorba despre baronul Strogoloff care, pe deasupra, este și invalid.

– Totul de explică!

– Nu, să nu credeți asta, domnule! protestă directorul. Desigur, se deplasează în scaun cu rotile, dar este plimbat pe punte și, câteodată, este condus chiar la Cazinou.

– Ca să joace?

Directorul clătină din cap în semn de negare:

– Din nefericire, nu! Mi s-a spus că-i place mult muzica și nu lipsește de la nici un concert, nici de la operă.

– Și nu joacă niciodată?

– Domnul baron n-a intrat încă niciodată în sala Touzet și regretăm. Este imens de bogat!

– Așadar, nu vă va lăsa nimic! spuse Craig râzând.

Apoi adăugă:

– Evident, este regretabil! Dar de ce are nevoie de două iahturi?

– El ocupă unul, iar celălalt este rezervat oaspeților săi și personalului.

– Ce lux! observă Craig. Și cine sunt oaspeții săi?

– Dacă vreți să mă credeți, domnule, nu i-am văzut niciodată în Monte-Carlo. Stau mereu la bord.

– Este într-adevăr de necrezut! exclamă Craig.

– Inutil să vă spun că fiecare de aici își pune întrebări! Este un subiect de conversație inepuizabil!

– Îmi imaginez, consimți Craig zâmbind. Și ce crede prințul Albert despre asta?

– N-am avut încă privilegiul să-i vorbim Alteței Sale, dar poate va reuși să-l convingă pe baron să se arate puțin mai sociabil!

– Nu sunt deloc sigur că va reuși. Rușii sunt oameni cu totul imprevizibili și nu toți sunt ca marele duce, desigur extravagant, dar cu adevărat fermecător.

– Sunt de părerea dumneavoastră, domnule, și marele duce Michel mi-a mărturisit ieri când de-abia a sosit din țara sa, că singura preocupare era să numere zilele care-l despărțeau de viitorul său sejur la Monte-Carlo.

Tonul directorului îi trăda satisfacția de a-i vedea pe toți acești mari duci aducând sume enorme de bani la Cazinou, în fiecare an. Într-adevăr, acționarii așezământului se îmbogățeau excesiv, stârnind invidie.

Cei doi bărbați își prelungiră puțin conversația, dar după ce se gândi bine, Craig nu puse nici o întrebare despre contesă.

Pentru a-l măguli pe domnul Blenet, îl făcu părtaș la plăcerea sa de a vedea atâția oameni rafinați stând la Monte-Carlo, în special prințul Radziwill, care-și adusese proprii cai pentru a juca polo, ducele de Montrase și frumoasa ducesă de Malborough, americană prin naștere. Directorul făcea câte un comentariu asupra fiecăruia, dar Craig îl ascultă distrat, deoarece nu-l interesa deloc.

Întors în camera sa, se rezemă în coate pe fereastră și privi mult timp cele două iahturi rusești ancorate unul lângă altul, într-unul din cele mai celebre golfuri din lume.

***

Vila marelui duce era un model de splendoare orientală unde se amestecau domuri, cupole și o abundeță de aur, în cel mai pur stil al arhitecturii rusești. În interior, mobilierul era deosebit de luxos, un decor occidental. Imense canapele moi, fotolii confortabile, tapiserii din catifea și, mai ales, o colecție de tablouri prestigioase, invidiată de orice vizitator! Fiecare covor din Orient reprezenta o avere și tacâmurile din aur, de pe masă, n-aveau preț. Erau adevărate capodopere, împodobite cu pietrele cele mai prețioase din Siberia. Casa era plină de buchete de orhidee în culori la fel de strălucitoare ca rochiile invitatelor.

Cum marele duce făcea de obicei, înaintea recepției oferea o cină la aproximativ cincizeci de persoane, prietenii cei mai

apropiați. Cei care nu erau invitați decât la serată, soseau de obicei spre miezul nopții, pentru a nu se retrage decât la primele licăriri ale zorilor. Craig aruncă o privire în încăperea unde era aranjată masa. Paharele de cristal cu armele ducelui, scânteiau ca diamantele în lumina lumânărilor, farfuriile de aur străluceau împrăștiind lumină. Craig nu-i văzu nici pe contesă, nici pe Neasdon. Nu fu surprins, dar inima i se strânse. I-ar fi plăcut s-o revadă în acea clipă, pentru a-i putea admira din nou finețea trăsăturilor. Astăzi n-o zărise decât la biserică și se întreba unde-și petrecea zilele.

Apoi, Craig cercetă adunarea. Bărbații, aristocrați autentici, europeni sau ruși, erau însoțiți de femei foarte frumoase și foarte elegante, provenite indiscutabil dintre curtezane. Asta nu le împiedica să fie niște companii adorabile în public, dar și în particular!

Educate excelent, aveau ca principii să nu caute niciodată să intre în familiile protectorului lor.

Din experiență, Craig știa de asemenea că ele păstrau o atitudine exemplară la masa de joc, de preferat chiar aceleia a unor femei din înalta societate. „Cocotele“ – cum erau numite – purtau bijuterii somptuoase. Toaletele erau semnate de cei mai mari croitori din Paris, ca Frederick Worth, care ar fi făcut onoare oricărei femei distinse. Dar chiar la Monte-Carlo, unde moravurile erau mai libere, „cocotele“ nu încercau să depășească granița care separa societatea de lumea curtezanelor. Singurele femei din aristocrație care-și apropiaseră „cocotele“ din clasa lui Belle Otero sau Gaby Delys erau în consecință marginalizate, deoarece, dintr-un motiv sau altul, își renegaseră mediul social.

Craig recunoscu în adunare o marchiză care fugise de un soț brutal și alcoolic, pentru a trăi „în păcat", cum se spunea atunci, cu un duce francez. Având deja o soție și numeroși copii, acesta avusese precauția de-ai izola într-un castel uitat la țară! Mai era fiica unui cunoscut conte englez, divorțată de două ori, seducătoare încă, deoarece era însoțită de un bărbat din care aștepta să facă al treilea soț. El o privea în ochi și n-o părăsi toată seara.

Spectacolul acestei societăți îi era familiar lui Craig. Îi plăceau acești actori ai vieții mondene, dar în această seară le-ar fi apreciat mai mult jocul, dacă ar fi fost printre ei chipul contesei Aloya Zladamir.

Apoi se îndemnă la răbdare: va veni mai târziu. Așa că făcu un efort pentru a se arăta curtenitor și plăcut față de vecinele de masă. Sarcina era ușoară, deoarece aceste femei aveau arta de a ști să amuze bărbații și de a se face dorite.

La sfârșitul cinei, cum era obiceiul în Franța, bărbații și femeile părăseau împreună sufrageria. Când Craig intră în marele salon care se deschidea spre o altă încăpere, transformată pentru ocazie în sală de bal, o zări în sfârșit pe contesă. Stătea în picioare, în fața unei ferestre deschise care dădea spre grădina iluminată de nenumărate lumânări și de imense lămpi chinezești aurite, agățate în copaci. Aerul era parfumat de mimoze și Craig se gândi, conturând silueta delicată, că niciodată nu văzuse o femeie atât de armonioasă. Părea că aparține unui decor de vis... În timpul cinei încercase să-și imagineze toaleta pe care o va purta. Cu siguranță, va atrage privirile ca în ajun la „Hotel de Paris".

Speranțele nu-i fură înșelate! Era îmbrăcată într-o rochie lungă cu bretele, dintr-o țesătură cu reflexe argintii, ca un clar de lună, care se mula pe trupul perfect până mai sus de genunchi, pentru a se lărgi mai apoi într-o mișcare ușoară ca un val, până la picioare. La lumina lumânărilor evoca o nimfă din mare, o creatură ireală.

Craig o contempla fără să se miște. Cum se întoarse pentru a-l saluta pe marele duce care se apropia de ea, Craig observă că și în acea seară nu purta decât o bijuterie: un enorm diamant în formă de stea, care-i împodobea cocul și se amesteca în reflexele părului.

Când făcu reverența marelui duce, Craig se gândi din nou că nu văzuse niciodată atâta grație și feminitate. Apoi gazda îl primi foarte amabil la lordul Neasdon, care nu-și putea ascunde bucuria și mândria.

Orchestra formată din circa douăzeci de muzicieni începu să cânte în încăperea vecină. Craig avu impresia că trăiește un vis în acest decor somptuos în care se dispersară sunetele unui vals romantic. Știa că în casă exista o sală de joc, unde oaspeții marelui duce își puteau pierde banii, fără să meargă la Cazinou! Unii dintre ei se lăsaseră deja antrenați de însoțitoarele lor spre masa de ruletă sau de treizeci și patru. Într-adevăr, obiceiul cerea ca jucătorul care câștiga să dăruiască jumătate din câștig femeii care-l însoțea, în afară de o sumă pentru a juca, în cazul în care ar fi vrut s-o facă.

Marele duce se îndepărtă de contesă și de lordul Neasdon pentru a saluta alți invitați care soseau. Contesa privea din nou pe fereastră, în timp ce lordul Neasdon îi vorbea. Craig se gândi o clipă și se decise să ia el însuși inițiativa, dacă voia să-i fie prezentat contesei.

Căută în jurul său și o zări pe Zsi-Zsi. Cum toată lumea știa, Zsi-Zsi trăia cu marele duce, care avea mare grijă să vină la Monte-Carlo fără soție.

Zsi-Zsi fusese căsătorită cu un conte francez dintre cei mai respectabili și se bucura de o anumită considerație în această societate. În seara aceasta ea deținea rolul de stăpână a casei. Chiar dacă marele duce alesese să primească oaspeții cei mai însemnați, își îndeplinise acest rol de minune.

Așadar, Craig înaintă spre ea, o prinse de braț și-i murmură cu autoritate:

– Mi-ai trezit curiozitatea, draga mea, vorbindu-mi despre această nou-venită. Așa că, m-ai putea prezenta acum?

– Ar fi o greșeală, Craig, răspunse Zsi-Zsi. Vezi bine că nu-l părăsește pe lordul Neasdon! De altfel, mai multe femei frumoase m-au rugat să le înlesnesc câteva clipe de intimitate cu tine. În special vecina de masă, cea din dreapta.

– Oricum, vreau s-o cunosc pe contesă, insist!

Zsi-Zsi ridică din umeri.

– Cum vrei! Dar să nu-mi reproșezi dacă vei fi îndepărtat, dragul meu... ca sărmanul meu Boris, care face atâtea eforturi pentru a-mi ascunde decepția sa!

Ochii lui Craig străluciră amintindu-și cuvintele marelui duce, dar spuse doar atât.

– Îmi voi asuma riscul să fiu îndepărtat. Și dacă la rândul meu voi avea nevoie de consolare, voi veni să te văd, Zsi-Zsi.

– Vei fi întotdeauna bine primit, dragă Craig, răspunse ea cu o urmă de ironie.

În timp ce tăifăsuiau se îndreptau amândoi spre contesă și spre lordul Neasdon. Când fură lângă pereche, contesa își întoarse ochii de la grădina iluminată și se află în fața lui Zsi-Zsi.

– Cât sunt de fericită să vă, dragă contesă! exclamă Zsi-Zsi. Lord Neasdon, Alteța Sa Imperială este încântat să-i fiți oaspete în seara aceasta... Voia de mult timp să vă întâlnească!

– Sunt flatat, doamnă, răspunse lordul Neasdon.

– În consecință, pentru că este prima dumneavoastră vizită în această casă, veți deschide balul cu mine. Orchestra cântă „Frumoasa Dunăre albastră" și cred că este cea mai bună ocazie să ne cunoaștem.

Zsi-Zsi îi zâmbi lordului Neasdon, care era prea fermecat. Cu mult tact, ea se întoarse apoi spre contesă:

– Ah, Dumnezeule! exclamă Zsi-Zsi, uitasem! Dragă contesă ți-l prezint pe domnul Craig Vandervelt, care vă va ține companie!

Se întrerupse o clipă și reluă:

– Domnul Vandervelt este american, dar este atât de bogat încât îi iertăm că a ales să trăiască departe de noi!

Râse și sunetul vocii sale era ca un cântec de pasăre. Zsi-Zsi îl luă de braț cu autoritate pe lordul Neasdon și-l conduse spre sala de bal.

Craig se apropie de contesă și o privi o clipă în tăcere. Ea nu vorbea și privea din nou grădina.

– Cât am așteptat acest moment! murmură Craig cu vocea sa caldă și gravă. Avem multe lucruri să ne spunem... Dacă vreți, haideți să ieșim pentru a nu fi deranjați.

Capitolul 4

O clipă Craig se gândi că propunerea sa va fi refuzată de contesă. Dar ea se asigură numai că lordul Neasdon n-o observa. Cum el era deja în altă încăpere, păru că se relaxează și porni în direcția ușii-fereastră care dădea spre grădină.

Se vedeau doar câteva persoane, care se plimbau pe peluză și Craig îndrăzni s-o ia de braț pentru a o conduce puțin mai departe. Știa că sub boltele din frunze de viță se aflau scaune și perne de mătase. Un loc ideal pentru o întrevedere particulară.

Merseră în tăcere. Când se apropiară de bolta de verdeață, slab luminată de o lampă agățată într-un copac, crezu că ea va protesta. Dar cum, totuși, prefera să nu fie văzută în compania lui, se lăsă condusă.

După cum Craig se aștepta, găsiră scaune cu perne moi. Se așezară și constatară cu ușurare că grădina era pustie, cufundată într-o semiobscuritate liniștitoare.

Craig se întoarse spre contesă:

– Acum pot să vă vorbesc! îi spuse cu o voce al cărui timbru grav avea un farmec extraordinar.

Contesa nu-l privea. Avea ochii ațintiți drept în fața ei. El nu-i distingea decât profilul delicat.

– Ce... ce aveți să-mi spuneți? îl întrebă ea cu o voce nesigură.

– Aș vrea să vă vorbesc despre dumneavoastră, dar nu știu încă de unde să încep! spuse Craig.

– Cred... cred că n-avem nimic... să ne spunem, domnule.

– Să nu credeți asta. Am o mulțime de lucruri să vă întreb. Dar mai întâi, îmi puteți oare explica de ce sunteți mereu rezervată și de ce vă temeți?

Ea se ridică brusc și răspunse:

– Vă rog... să ne întoarcem în salon... Lordul Neasdon mă caută, probabil!

– Tocmai deschide balul cu gazda noastră, răspunse Craig. Și cum, după dumneavoastră, ea este cea mai frumoasă femeie din seara aceasta, cu siguranță nu este grăbit să schimbe partenera!

Dacă se gândise că o putea liniști, se înșelase. Contesa păru și mai încordată și mai neliniștită ca înainte. Își ținea mâinile strânse în mănuși albe și își răsucea cu nervozitate degetele.

Craig se apleacă și o asigură cu o voce liniștitoare:

– Sunt aici ca să vă ajut! Dacă aveți necazuri, mărturisiți-mi-le și vă promit că vă voi elibera de această teamă în care trăiți permanent.

– Nimeni... nimeni, niciodată... nu mă va putea ajuta!

Spuse asta cu o voce gâtuită. Totuși, Craig era sigur că o auzise perfect.

– De ce?

Cum nu răspundea, el reluă după câteva clipe:

– Situația dumneavoastră este o enigmă, doamnă! Sunteți cea mai frumoasă femeie din Monte-Carlo, aveți toți bărbații la picioare și totuși se pare că trăiți într-o frică perpetuă. Mă voi strădui să găsesc motivele și să vă ajut să le depășiți.

Frângându-și mâinile, contesa îl rugă cu o voce imploratoare:

– Vă rog... nu-mi vorbiți astfel! Este adevărat, am nevoie de ajutor... în mod disperat... mărturisesc! Dar nimeni... nimeni nu poate face nimic pentru mine!

– Totuși, insistă Craig, știu că sunt singurul de aici care vă poate ajuta.

Ea încercă să fugă. O prinse de braț.

– Amândoi cunoaștem India și știu că se întâmplă acolo lucruri pe care lumea occidentală nu le cunoaște... Nu credeți că asta ar trebui să ne apropie?

Ea se înfioră, păstrând tăcerea. Craig continuă:

– Știu că aveți nevoie de mine și insist încă o dată, dacă-mi permiteți, știți ca și mine că sunt singurul care poate face ceva pentru dumneavoastră.

În acea clipă se întoarse spre el și-i reproșă cu o furie neașteptată:

– De ce insistați?... Cum puteți... fi sigur că înțelegeți situația cu adevărat?

– Cunoașteți răspunsul la această întrebare, doamnă, iar dacă binevoiți, să nu pierdem timpul.

– Dar cum... să fiu sigură... că nu mă înșel? Nu vă cunosc. Nu... v-am văzut niciodată!

– Și totuși, în această după-amiază, în biserică, m-ați avertizat să nu vă vorbesc. Nu v-ați fi comportat astfel cu orice străin, nu-i așa?

– Nu mai știu nimic... Nu mai știu nimic, bâigui contesa gata să izbucnească în lacrimi. Mi-e frică... mi-e foarte frică... să vă acord încredere!

Părea sinceră. Craig lăsă o clipă tăcerea să planeze, apoi răspunse cu blândețe:

– Nu vă ascultați rațiunea. Urmați-vă mai departe intuiția, cum îi învață guru pe indieni.

Ea oftă. Craig se gândi că în sfârșit o convinsese, când ea murmură:

– Oare ne poate auzi cineva?

– Aici? Cu siguranță, nu! Dar mi-ați putea explica de ce aveți impresia că sunteți permanent supravegheată?

– Nu vă pot explica, spuse ea suspinând. Dar știu că mă urmărește... tot timpul... și chiar... dacă nu văd pe nimeni, știu că mă spionează!

– Dar cine? Și pentru ce motiv?

Craig știa că nu-i va răspunde. Panica o cuprindea și o împiedica să-și păstreze mintea limpede.

– Bun, mă veți asculta, îi ordonă el cu cea mai convingătoare voce. Vă înțeleg situația mai bine decât vă puteți imagina. Vă cer numai să nu uitați că vă pot ajuta mai mult decât oricine.

Cum ea îl privea în tăcere, reluă:

– Apartamentele noastre comunică și ajungând la hotel, voi descuia ușa de comunicare. Indiferent de ce veți avea nevoie, strecurați o foaie de hârtie pe sub ușă, în orice moment al zilei.

Ea îl ascultă cu atenție, cu privirea pierdută în întunericul grădinii. Craig sugeră:

– Dacă doriți, vom putea vorbi pe balcoanele noastre. Dar numai dacă asta nu prezintă nici un pericol.

Ea îi aruncă o privire rapidă și murmură:

– Vă mulțumesc... nu voi uita propunerea dumneavoastră... dar vă rog... nu mai veniți după-amiaza la capelă! Poate și-a dat deja seama că apartamentele noastre sunt vecine!

– Vă înțeleg teama și vă respect dorința. Dar încă o dată, vă implor să-mi spuneți cine vă urmărește! Dacă știu, sarcina mea va fi oricum mai ușoară!

Ea începu să tremure și răspunse cu o voce deformată de neliniște:

– Nu... nu... nu insistați, nu vă voi spune! Îmi este prea frică... Uitați această conversație, nu vă mai gândiți la ea niciodată.

– Aș putea să vă spun eu cine vă persecută! afirmă Craig zâmbind. Dar n-o voi face!... Vă rog doar să vă amintiți că sunt aici și că sunt gata să-i pedepsesc pe cei care fac să plângă frumoșii dumneavoastră ochi.

În ciuda întunericului, observă un zâmbet șters pe buzele tinerei femei. Apoi, ea se ridică murmurând:

– Acum trebuie să mă întorc acolo! Sunt sigură că dansul s-a terminat!

– Mergeți calmă, fără să vă grăbiți. Altfel, cei care vă spionează ar putea crede că aveți ceva de ascuns.

Ea începu din nou să tremure. Totuși, când depăși intrarea în bolta de verdeață, spuse cu voce tare:

– Această grădină înflorită tot timpul anului este o adevărată încântare!

Craig înțelese că aceste vorbe, intenționat lipsite de importanță erau destinate să descurajeze urechile indiscrete.

Așa că spuse pe același ton:

– Personal, îmi place Coasta de Azur când mimozele sunt în floare și hibiscusul îmbobocit.

Mergea încet, astfel încât contesa să-și poată potrivi pasul cu al său. Stând sub ferestrele vilei, în limpezimea valurilor de lumină care se revărsau pe peluză, Craig remarcă faptul că însoțitoarea sa era foarte palidă. Părea din ce în ce mai ireală în rochia argintie și cu steaua sa din păr. Se amestecară imediat printre alte persoane care se plimbau, revenind din grădină. Depășind ușa-fereastră, îi zăriră pe lordul Neasdon și pe Zsi-Zsi, care părăseau sala de dans pentru a se întoarce în salon.

Craig crezu că percepe la tânăra femeie o ușoară mișcare înapoi când îl văzu pe lordul Neasdon. Îl simțea instinctiv când se apropia de ea.

– Am dansat până am amețit, gânguri Zsi-Zsi. Înălțimea Sa este un excelent partener! adăugă întorcându-se spre lordul Neasdon.

– Este atât de rău pentru un englez? întrebă Craig zâmbind. Draga mea Zsi-Zsi, n-am avut onoarea să-l cunosc pe domnul, mă poți prezenta?

– Oh! la, la! Cât sunt de zăpăcită! exclamă Zsi-Zsi, întorcându-se spre lordul Neasdon. El este Craig Vendervelt, reluă ea, un bărbat fermecător, un american care ne face onoarea unui sejur la Monte-Carlo în fiecare an. Bietele noastre inimi de femei slabe încep să palpite imediat ce sosește.

Lordul Neasdon îi întinse mâna lui Craig.

– Încântat să vă cunosc, domnule Vandervelt! spuse el, încercând să zâmbească. Am auzit vorbindu-se mult despre dumneavoastră.

– Cred că faceți parte din Ministerul Afacerilor Externe, spuse Craig, ca și marchizul de Lansdowne pe care-l cunosc foarte bine. De altfel, suntem rude.

– Ah! Sunteți rude? întrebă lordul Neasdon, surprins.

– Da, este un văr destul de îndepărtat.

– Nu știam.

– Ne vedem rareori, preciză Craig, deoarece eu petrec cea mai mare parte din timp în Statele Unite.

Zsi-Zsi începu să râdă și afirmă:

– Domnul Vandervelt este mai ales un călător neobosit, care străbate lumea fără încetare.

– Este tânăr... răspunse evaziv lordul Neasdon.

Evident, viața lui Craig nu-l interesa câtuși de puțin. Avea ochii ațintiți asupra contesei. Ea îl privea cu o expresie greu de definit. Părea împărțită între teama pe care i-o inspira și dorința de a-i vorbi, fără să prea știe cum s-o facă.

O tăcere jenantă, pe care nimeni nu încerca s-o rupă, plana asupra celor două perechi. Craig se înclină în fața contesei:

– Aș putea spera că-mi veți acorda un dans în această seară, doamnă? Trebuie să vă spun că am fost foarte fericit să vă cunosc.

Fără să-i aștepte răspunsul, se apropie de Zsi-Zsi și-i declară politicos:

– Țin să-i mulțumesc gazdei și prietenei noastre pentru acaestă seară, care, ca de obicei, este deosebit de reușită. Aș fi putut să mă îndoiesc vreo clipă?

– Ești foarte amabil, dragul meu, răspunse Zsi-Zsi strecurându-și brațul sub al lui pentru a-l conduce spre salon.

Când fură destul de departe de lordul Neasdon și de contesă, Zsi-Zsi exclamă:

– Oh! la, la! Ai o mare datorie față de mine, dragul meu Craig, deoarece n-am întâlnit niciodată pe cineva atât de plictisitor ca lordul Neasdon. Nu vorbește decât despre el!

– Ai toată recunoștința mea, Zsi-Zsi, răspunse Craig spontan.

– Dar cum poate o femeie frumoasă cum este contesa să fie atrasă de un asemenea bărbat? N-are nimic de spus, dansează ca un elefant și este atât de vanitos, încât m-a crezut când i-am povestit cât de bine dansează!

– Vino atunci să dansezi cu mine, spuse Craig zâmbind, îl vei uita astfel pe lordul Neasdon.

– Mai târziu, Craig, mulțumesc. Trebuie să mă duc să văd dacă Boris s-a purtat cum trebuie și i-a primit pe cei nou-veniți. Pe curând!

Se îndepărtă râzând și se pierdu imediat în mijlocul mulțimii strălucitoare și animate. Craig se întoarse și-i zări pe lordul Neasdon și pe contesă care se îndreptau spre grădină.

Se decise brusc să-i urmeze, pentru a încerca să le asculte conversația.

Având aerul că hoinărește, înaintă pe sub copaci și observă imediat că lordul Neasdon și contesa mergeau în direcția unei bolte de verdeață care era mărginită de arbuști deși. Craig consideră că era un bun post de observație și se ascunse printre arbuști. Lordul Neasdon vorbi primul:

– Ai petrecut o seară plăcută, dragă contesă?

– Excelentă, răspunse ea. Îți mulțumesc foarte mult că m-ai adus aici în seara aceasta. Este o recepție extraordinară.

– Seratele marelui duce Boris sunt întotdeauna foarte reușite.

– Îl găsesc pe marele duce foarte distins!

– Toate femeile sunt de aceeași părere, consimți lordul Neasdon cu o urmă de dispreț.

– Sunt foarte mirată să văd atâția englezi la această recepție, în timp ce... relațiile dintre Rusia și Anglia cred că nu sunt... foarte bune!

– De unde știi asta?

– Am auzit spunându-se... că între cele două țări există o anumită tensiune, apropo de India. Dar poate este greșit?

Urmă un lung moment de tăcere, ca și când lordul Neasdon se gândea la ceea ce va răspunde.

– Nu trebuie să crezi tot ce se spune! afirmă el.

– Așadar, nu este exact că rușii... își multiplică atacurile împotriva guvernului britanic?

– Nu-ți pot răspunde la acest lucru. Dar ar trebui să știi că niște mișcări de trupe la frontieră și câteva împușcături se transformă repede într-o bătălie în conversațiile de salon!

Se făcu tăcere, apoi contesa reluă:

– Crezi... că ar putea avea loc acolo un război între cele două țări ale noastre? Ar fi... teribil!

– Nu te teme de nimic, răspunse lordul Neasdon pe un ton liniștitor. Sunt sigur că britanicii au situația în mână.

– Vrei să spui că Anglia... nu vrea acest război, chiar dacă Rusia l-ar dori?

Lordul Neasdon râse șuierător:

– Englezii sunt foarte capabili să țină piept rușilor și chiar dacă există scurte ciocniri de trupe la granița de nord-vest, nu se va produce nimic grav!

– Ești sigur?

– Da, absolut!

Contesa scoase un oftat de ușurare.

– Așadar, pot trage concluzia că armata engleză este destul de puternică în India pentru a-i putea împiedica pe ruși să se infiltreze în Afganistan?

Lordul Neasdon luă un ton liniștit și o sfătui:

– Acum, Aloya, uită-ți grijile nefondate. Ți-am promis că nu va fi război. Și îți afirm că în caz de conflict, voi fi aici pentru a te proteja și a veghea asupra dumitale.

– Cred că... dacă... țările noastre intră în război... nu mă vei putea ajuta!

– Eu nu voi fi niciodată dușmanul dumitale, draga mea, și pot chiar să-ți dovedesc imediat că sunt în stare să te apăr.

Craig distingea cu greutate ce se petrecea sub bolta de verdeață, dar judecând după strigătul de protest scos de contesă, cu siguranță încercase s-o îmbrățișeze.

– Nu... nu... te rog! Nu trebuie... să te porți astfel... la gazdele noastre!

– Dar suntem singuri, obiectă lordul Neasdon și știi bine că sunt îndrăgostit de dumneata, Aloya. Mi-ai promis să fii mai tandră cu mine. Cred că a venit momentul să-ți ții promisiunea.

– Ne... cunoaștem atât de puțin încă! obiectă contesa cu o voce nu prea sigură.

– În ceea ce mă privește, destul pentru a te dori și a-ți dovedi iubirea mea... imensă! De ce să rămâi fidelă unui soț care te lasă să călătorești prin lume, în loc să vegheze asupra dumitale?

– Nu este mai puțin soțul meu... și-l iubesc!

– Dar dacă te iubea, Aloya, s-ar fi comportat ca un soț atent, răspunse lordul Neasdon sigur de el. Iar eu sunt nebun după dumneata!

Cum tânăra femeie tăcea, reluă imediat:

– Te rog, deschide-mi în seara aceasta ușa camerei dumitale. Îți voi dovedi în acel moment că ești singura persoană care contează pentru mine și poate vei înțelege în sfârșit că vom putea fi fericiți împreună.

– Nu... nu... nu în seara aceasta! spuse repede contesa. Este încă prea curând... mult prea curând!

Apoi adăugă pe un ton mai blând:

– Îmi place compania dumitale, îmi place să-ți vorbesc, să te ascult. M-ai învățat multe despre lumea despre care nu știam atâtea lucruri.

– O lume în care strălucești ca o stea, Aloya. Nici o femeie nu este atât de atrăgătoare ca dumneata și sunt foarte mândru să-ți fiu cavaler.

Pe un ton a cărui îngâmfare îl irită pe Craig în așa măsură încât simți dorința de-a se arunca asupra lui, lordul Neasdon încheie:

– Această serată la marele duce nu este pentru noi decât un început. Vom primi și alte invitații. Așa că te voi prezenta unor oameni foarte interesanți, pe care este bine să-i cunoști.

– Sunt... fericită... să fiu în compania dumitale, răspunse contesa în șoaptă.

– De aceea vreau să-ți vorbesc despre noi, Aloya. Pentru a fi sincer, mișcările armatei englezești la granița de nord-vest a

Indiei, faptul că vor să pătrundă în Tibet, totul îmi este complet indiferent. Tot ce vreau este să accepți să mă primești în camera dumitale!

După o scurtă tăcere, contesa declară:

– Asta ar putea fi la fel de greu... ca invadarea Tibetului.

– Se pare că nu știi că sunt un bărbat foarte hotărât să-și ducă până la capăt acțiunea, draga mea!

– Amintește-ți că am un soț și că mă gândesc la el.

– Uită-l, Aloya. Este nedemn de dumneata!

– Încerc să mă conving de asta... dar nu este ușor!

– Este mai ușor decât îți imaginezi!

Râsul contesei sună fals:

– Să fiu oare la fel de greu de cucerit ca Tibetul?

– Da, Aloya, într-adevăr! Ești la fel de misterioasă și inaccesibilă... dar încăpățânarea mea nu cunoaște limite.

Ea încercă să glumească:

– Este un compliment, domnule, dar dacă rușii nu reușesc să sfarme barierele acestei țări, crezi că dumneata vei reuși să treci pragul camerei mele?

– Fii atentă și nu mă pune la încercare, deoarece sunt sigur că voi înlătura toate obstacolele... Doresc să te sărut, Aloya, pentru a-ți arăta că, atunci când iubești profund, greutățile nu sunt de netrecut.

– Nu... te rog... nu aici!

Lordul Neasdon nu găsi nimic de răspuns și Craig bănui că frumoasa contesă se ridicase din scaun. Ea adăugă:

– Dacă întârziem, absența noastră va fi remarcată și asta ți-ar putea dăuna.Când faci parte din Ministerul Afacerilor Externe al unei țări mari, te comporți cu mai mult discernământ.

Lordul Neasdon oftă:

– Cred că ai dreptate. Să ne întoarcem în salon. Vom vorbi despre noi mai târziu, în apartamentul dumitale, la hotel.

– Nu te baza pe asta, ar fi absolut imprudent! Camerista mea este foarte clevetitoare... iar soțul meu foarte gelos!

– Să se ducă naibii! răspunse lordul Neasdon iritat.

Craig înțelese că perechea părăsea bolta din verdeață spre vilă, deoarece sunetul vocilor se pierdea treptat în noapte.

Rămase ascuns până când siluetele lor dispărură în întuneric și începu să se gândească.

Marchizul văzuse exact: contesa era spioană rusă care încerca să obțină informații de la lordul Neasdon. Acesta din urmă oferea cu plăcere precizări despre Tibet. Dar, pe de altă parte, contesa era destul de stângace în întrebări. Un interlocutor mai inteligent nu s-ar fi destăinuit atât de ușor. Dar lordul Neasdon este prea îndrăgostit de contesă pentru a-și controla cuvintele. N-avea decât o idee în minte: să pătrundă în camera ei! Cu siguranță, știa care era situația în India. Orbit de dragoste, devenea în asemenea măsură de naiv, încât nu recunoștea pericolul pe care și-l asuma și dușmanii redutabili care acționau prin intermediul contesei.

În timp ce mergea spre vilă, Craig continua să se gândească la ceea ce auzise. Acum era sigur că tânăra contesă nu acționa după propria sa voință. Rușii voiau să devină amanta lordului Neasdon pentru a îndeplini misiunea ce-i fusese încredințată. Dar ea lupta cu înverșunare pentru a evita o asemenea umilire.

Craig fusese foarte atent la toate intonațiile din vocea sa din timpul conversației cu diplomatul. Era sigur că se temea și că făcea eforturi disperate pentru a ieși dintr-o situație foarte încurcată. Desigur, rușii fuseseră destul de inteligenți pentru a alege o femeie foarte frumoasă, care să se remarce în mijlocul acestei societăți deosebit de strălucitoare. Pentru Craig, ea era o debutantă, într-adevăr, și era convins că acceptase probabil această misiune, pentru că nu avusese de ales. Rămânea să descopere pentru ce motiv fusese aleasă. Trebuia neapărat s-o împiedice să obțină informații de la lordul Neasdon. Cum oare își putea imagina acest bărbat să-și ia amantă o rusoaică, fără să aibă urmări neplăcute, când situația devenea atât de gravă în Tibet?

Dar gândindu-se la asta, puțini oameni erau la curent cu planurile rușilor în Tibet, care îi îngrijorau atât de mult pe cei care conduceau afacerile externe. Din cele ce-i spusese marchizul, Craig înțelesese că nu trebuia să vorbească despre asta. Apoi, brusc, îi veni în minte o idee: baronul Strogoloff nu era străin de afacere. Faptul că avea două iahturi la Monte-Carlo și că oaspeții săi nu coborau pe uscat, era realmente ciudat. Numai el mergea la teatru...

„Bun! încheie Craig. Nu-mi rămâne decât să-l întâlnesc pe baron!“

Intră în salon cu zâmbetul pe buze, hotărât să se comporte ca un tânăr american bogat, care n-are decât o singură grijă: plăcerea sa. Începu s-o caute pe Zsi-Zsi pentru a o invita la dans.

***

A doua zi dimineață, după o îndârjită partidă de tenis și o ultimă privire spre automobilul său, care cu siguranță va câștiga concursul de eleganță, Craig coborî și hoinări pe terasa Cazinoului, așteptând ora prânzului. Întâlni mai mulți oameni cunoscuți, avu un cuvânt amabil pentru fiecare și-i zări deodată pe lordul Neasdon și pe contesă.

Erau așezați la soare, dar nu păreau prea bine dispuși. Totuși, i se păru că în ochii tinerei femei apare o licărire când îl văzu.

– Bună ziua, doamnă, spuse scoțându-și șapca, Bună ziua, Neasdon! Ați petrecut o seară plăcută?

– Foarte plăcută, răspunse lordul Neasdon. Marele duce este cu adevărat demn de reputația de excelentă gazdă care i se atribuie.

– Eu n-am rămas foarte mult timp, deoarece eram invitat în altă parte, dar regret, pentru că nu m-am plictisit nici o clipă! îl asigură Craig.

În realitate, își luase rămas bun după ce dansase cu Zsi-Zsi și se întorsese imediat la „Hotel de Paris", deoarece contesa putea avea nevoie de el. Însă se părea că ea reușise să-l convingă pe lordul Neasdon să nu vină în apartamentul său, deoarece nu auzise decât vocea servitoarei. Craig deschisese fără greutate ușa de comunicare dintre cele două camere. De altfel, de când lucra pentru marchiz, puține uși îi rezistaseră! Așa că putuse auzi clar ce se spunea în cealaltă cameră. Avea câteva noțiuni de limba rusă, suficiente pentru a înțelege că servitoarea, foarte impertinentă, își întreba stăpâna care nu răspundea decât prin monosilabe cum își petrecuse seara.

Camerista n-o părăsise pe contesă până când aceasta se culcase. Craig ezitase. Trebuia oare să bată la ușă pentru a o preveni de prezența sa? După ce se gândi se, renunțase, deoarece era probabil atent supravegheată.

Așteptase aproximativ o oră în cazul în care i-ar fi strecurat o hârtie, dar nu se întâmplase nimic și se dusese în camera sa.

Acum, deoarece Craig se afla încă în picioare în fața mesei, lordul Neasdon nu putu face altceva decât să-l invite să se așeze.

– Vreți să luați ceva? îl întrebă.

– Cu plăcere, mulțumesc, răspunse Craig. Dar nu voi întârzia mult, deoarece am întâlnire cu niște prieteni pe care-i aștept dintr-un moment în altul.

În timp ce lordul Neasdon comanda niște vin alb, Craig se întoarse spre contesă și o întrebă pe tonul cel mai banal:

— Și dumneavoastră, doamnă, ați petrecut o seară plăcută?

– Excelentă, răspunse ea. Lordul Neasdon a fost cu adevărat foarte amabil să mă invite.

– Am șansa să cunosc multă lume la Monte-Carlo și sunt încântat să te fac să profiți de asta, draga mea, sublinie lordul Neasdon, umflându-se în pene.

Apoi se întoarse spre Craig și adăugă:

– I-am promis contesei s-o iau cu mine cât mai des posibil. După cum știți, Vandervelt, în fiecare seară sunt o mulțime de recepții.

– Da, răspunse Craig, și știu de asemenea și cât de plictisitoare sunt uneori!

– Este și părerea mea, răspunse diplomatul. Din fericire, știm ce să alegem!

– Desigur.

Craig bău o înghițitură de vin și declară privind golful:

– Am impresia că sunt de două ori mai multe nave decât ieri! Ați fost deja la bordul celor două iahturi rusești, doamnă? o întrebă pe contesă.

Văzându-i expresia chipului, înțelese că pusese degetul pe ceva ce i-ar fi putut da cheia enigmei.

Ea păru că ezită înainte de a-i răspunde:

– Nu... n-am urcat niciodată pe acele ambarcațiuni.

Știu că minte.

După prânzul pe care-l împărți cu prietenii săi, Craig îl luă pe unul dintre ei pentru a face o plimbare cu mașina. Apoi, îndată ce începu să se întunece, se duse la capela Sfintei Smerita.

Intrând în biserică, se temu că ajunsese prea curând și c-o va întâlni pe contesă. Dar după o privire asupra adunării, se îndreptă în pas grăbit spre confesional.

Părintele Augustin îl aștepta și-i spuse, îndată ce fu îngenuncheat:

– Am vești pentru dumneata, fiule!

– Mă grăbesc să vă ascult, părinte.

– Din nefericire, mă tem că te decepționez...

– Spuneți-mi repede, părinte, vă rog!

– Bărbatul pe care-l cauți a dispărut pentru că se temea. N-am reușit să aflu de ce se simțea atât de amenințat și unde s-a dus, dar am fost asigurat că știa unde să găsească un nou refugiu.

Părintele Augustin se întrerupse și o clipă și reluă:

– Informatorul meu crede că a fost convins să-și găsească o ascunzătoare mai sigură decât prima, pentru a i se întinde o cursă. Într-adevăr, înainte de a ajunge la destinație, l-au oprit doi bărbați și l-au dus în port.

Craig se încordă, deoarece bănuia ce-i va spune părintele Augustin:

– Acum se află la bordul „Fiului Țarului", ancorat alături de „Țarina".

Craig oftă. Deodată, totul devenea mai limpede!

– Mulțumesc, părinte. Vă sunt cu adevărat recunoscător și nu-mi găsesc cuvintele pentru a v-o spune mai bine.

– Și eu fiule îți mulțumesc pentru generozitate.

– Voi mai lăsa încă un plic în momentul plecării.

– Mulțumesc mult fiule. Dacă mai ai încă nevoie de mine, să vii la aceeași oră.

– Părinte, am știut întotdeauna că mă pot bizui pe dumneavoastră și nu m-ați decepționat niciodată. Dar am mai multă nevoie de rugăciunile dumneavoastră.

– Nu te voi uita, fiule.

Preotul îi dădu binecuvântarea și lui Craig i se păru că simte binefacerile pe drumul de întoarcere. Avea nevoie de rugăciunile părintelui Augustin, de Dumnezeu, de puterea întregii Divinități pentru a-l salva pe Randall Sare, pentru a-l smulge din mâinile rușilor.

Aceștia nu se vor da înapoi de la nimic pentru a obține o cât de mică informație și povestirile despre torturile pe care le aplicau prizonierilor erau înspăimântătoare.

În timp ce se îmbrăca pentru cină, cu ajutorul valetului său, Craig se întreba de ce nu părăsiseră încă rușii Monte-

Carlo, cu Randall Sare. După părerea sa, așteptau să obțină de la Neasdon mai multe precizări despre situația din Tibet. Cu siguranță, nu știau că el nu era în măsură să le dea atâtea amănunte câte își doreau, dar dacă Randall Sare vorbea, toate aceste informații puse cap la cap, le-ar fi dat un avantaj considerabil.

– Am atât de puțin timp! murmură Craig, exprimându-și vorbele cu voce tare.

Valetul îi răspunse imediat:

– Dar nu sunteți în întârziere, domnule, și chiar dacă ar fi așa, știți că nimeni nu este niciodată punctual!

Craig îi ordonă pe un ton autoritar:

– Du-te și informează-te ce se joacă la teatru în seara aceasta și întoarce-te imediat.

Valetul părăsi imediat încăperea și se întoarse după câteva minute pentru a-și anunța stăpânul că se juca „Faust", cu Bellini în rolul principal. Acest cântăreț era celebru și Craig era practic sigur că baronul va asista la reprezentație.

Își trimise servitorul să rezerve o lojă și-i ceru să se informeze în mod discret asupra identității vecinilor apropiați.

Servitorului îi trebui mult timp să se întoarcă. Deja Craig se întreba, cu nerăbdare, dacă nu trebuia să coboare să-și întâlnească prietenii pentru cină, când valetul intră în cameră.

– Sunt foarte ocupați la recepție, domnule, dar am reușit să obțin informațiile pe care le vreți, explică el.

Îi întinse lui Craig o foaie de hârtie unde erau înscrise cele mai cunoscute nume din elita Principatului, în frunte cu prințul Albert de Monaco. Dar pe Craig îl interesa un singur nume. Zâmbi cu satisfacție când îl găsi.

– Mulțumesc, îi spuse el valetului.

Apoi coborî pentru cină.

Interiorul teatrului din Monte-Carlo era în stil neogotic și edificiul dominat de un imens dom albastru. Frizele, frescele, blazoanele, zeițele, statuile nud, sclavele nubiene purtând lustre mari, și totul era aurit. Se povestea chiar că Marie Blanc, soția bărbatului care lansase Cazinoul din Monte-Carlo, ar fi exclamat văzând decorul:

– Această grosolană abundență de poleire cu aur le va aminti cu siguranță clienților despre banii pe care i-au pierdut la joc!

Cu toate acestea, de la inaugurarea sa în 1879, cu Sarah Bernhardt, teatrul era foarte frecventat. De altfel, era complet plin când Craig sosi cu prietenii săi, exact înainte de ridicarea cortinei.

Spectacolul îl interesa mai puțin decât bărbatul așezat în partea din față a lojei vecine, dar aprecia totuși calitatea reprezentației.

Vecinul său era chiar baronul Strogoloff, deoarece era într-un scaun cu rotile. Părea instalat confortabil și după toate aparențele, singur. Bărbatul era scund, destul de asemănător cu o pocitanie. Imaginându-și-l în prezența contesei, Craig își spuse că erau exemplul perfect pentru „frumoasa și bestia“! Mâinile descărnate semănau cu niște gheare și gura cu buze subțiri arăta o mare cruzime.

Craig fu deseori distras în timp ce cânta Bellini, deoarece se concentra asurpra examinării baronului, punând în aplicare toată intuiția și aptitudinea sa de a descoperi la necunoscuți principalele lor trăsături de caracter.

În pauză, prietenii ieșiră pentru a saluta persoanele pe care le recunoscuseră în sală, dar el se îndreptă spre loja vecină și deschise ușa. Un bărbat pe care nu-l observase încă, se ridică imediat pentru a-i bara trecerea, dar Craig reuși să-l evite și-l abordă pe baron:

– Permiteți-mi să mă prezint, domnule! Craig Vandervelt! Iahtul meu, „Sirena“ este ancorat nu departe de „Țarina“ dumneavoastră. Cum sunt mare amator de nave și pentru că ador marea, aș vrea să schimb câteva cuvinte cu dumneavoastră. Aș putea?

Baronul păru surprins, dar îi răspunse oricum, într-o engleză curată:

– Într-adevăr, am observat iahtul dumneavoastră, domnule Vandervelt. Am auzit vorbindu-se că este de concepție nouă.

– Da, este adevărat, răspunse Craig. Am inventat un motor de tip nou și o iluminare specială, pe care n-am mai văzut-o pe nici un vas. Vă puteți imagina nerăbdarea mea de a-l vizita pe al dumneavoastră! Aș fi curios să confrunt inovațiile noastre.

Își accentuase intenționat accentul american, care în mod obișnuit trecea neobservat și simula un entuziasm pe care baronul n-avea cum să nu-l observe!

După o scurtă tăcere, baronul îl întrebă:

– Și ce-ați mai inventat pentru vasul dumneavoastră?

Craig enumeră îmbunătățirile susceptibile de a interesa pe orice marinar și încheie râzând:

– Sper ca marina americană să-mi recunoască meritele!

– Într-adevăr, totul mi se pare foarte interesant.

– Vă pot ruga, domnule, să veniți să vizitați „Sirena“, după care să mă faceți să descopăr „Țarina“? Vă mărturisesc, n-am urcat niciodată la bordul unei nave rusești!

– Veți fi decepționat! Noi n-am progresat atât de mult în materie de ambarcațiuni. Știți că rușii nu sunt foarte deschiși spre noutățile tehnice!

Craig protestă:

– Cu siguranță nu aceasta este reputația pe care v-ați făcut-o în străinătate, domnule! În America ni se spune că Rusia se află în fruntea tuturor țărilor pentru flota și armamentul său și că este timpul să ne gândim puțin la ceea ce fabricăm. Să nu uităm că nu trebuie să inventăm corabia cu pânze.

– Este adevărat, aprobă baronul. Bine, domnule Vandervelt, voi fi încântat să vă primesc pe „Țarina", mâine.

– Dar mai înainte aș putea să vă invit să luați prânzul pe „Sirena"? întrebă Craig. Vom vizita „Țarina" după-amiază.

– Sunt foarte fericit să vă accept invitația, domnule Vandervelt, afirmă baronul. Mi-aș putea permite să fiu însoțit de doi dintre prietenii mei?

– Da, bineînțeles, răpunse Craig zâmbind. Este mai vesel când sunt mai mulți!

Era sigur că baronul va aduce doi tehnicieni care vor copia ceea ce li s-ar părea demn de interes!

Orchestra se întorsese și dirijorul intră în scenă într-un tunet de aplauze.

Craig se ridică.

– Vă aștept așadar mâine la treisprezece, îi aminti baronului întinzându-i mâna, și sunt încântat că v-am putut cunoaște.

Strânse călduros mâna baronului și se întoarse în loja sa. Șansa îi zâmbise încă o dată. Totuși, la contacul cu mâna baronului simțise o stare atât de proastă, încât înțelese spaima contesei.

Capitolul 5

Părăsind teatrul, invitații lui Craig se îndreptară în mod inevitabil spre Cazinou. Traversară salonul și pătrunseră în sala Touzet, unde Craig spera s-o vadă pe contesă. Jucătorii erau deja numeroși. În timp ce prietenii săi se răspândiseră în jurul diferitelor mese, Craig schimbă câteva vorbe cu marele duce și cu alți prieteni. Atunci, o zări pe contesă.

Ca întotdeauna, era minunată. Purta o rochie lungă albastră care dădea strălucire pielii și părului și care se termina la picioare cu un nor mișcător de pene. N-avea decât o bijuterie, un acvamarin, prins la gât cu un lănțișor. Din nou i se păru extraordinară. În această sală unde se puteau număra totuși atâtea femei frumoase, strălucea ca o stea unică în noapte. Așezată la o masă cu lordul Neasdon, ca de obicei, el vorbea și ea asculta.

Din discreție, Craig evită să se apropie de masa lor. Preferă să li se alăture unor prieteni la ruleta care constituia, prin așezare, un post de observație excelent. Se întrebă din nou de

ce-i putea fi frică frumoasei contese. Dacă, după cum credea, se afla la ordinele baronului, atunci se explica! Era atât de delicată, atât de diafană, încât era greu de imaginat că putea colabora cu o fiară atât de cumplită ca baronul Strogoloff. Și totuși, nu era nici o îndoială, contesa era o spioană în serviciul rușilor.

Dacă Randall Sare era prizonierul baronului, era limpede că acesta din urmă devenea omul cel mai important pentru Craig, în misiunea sa la Monte-Carlo. Asemenea unui enorm păianjen, baronul își țesea pânza în jurul captivului, pentru a-l prinde ca pe o muscă și a-i interzice orice posibilitate de scăpare.

Craig era atât de absorbit în gândurile sale, încât nu-și dăduse seama că miza sa de la ruletă ieșise de două ori câștigătoare pe numărul nouă, favoritul său. Crupierul îl întrebă din priviri pentru a ști dacă voia să-și retragă câștigul sau făcea o a treia încercare. Tânărul american reflectă o clipă de parcă aștepta un semn al destinului care-i va spune dacă va câștiga sau va pierde o partidă mult mai importantă decât cea care se desfășura la masa de joc, apoi se hotărî să lase miza. Crupierul luă mica bilă din oțel, porni ruleta și anunță cu voce implacabilă:

– Doamnelor, domnilor, nimeni nu mai merge!

Mai multe mâini se întinseră atunci spre masă, ca pentru a încerca să influențeze norocul. Se auzi un ultim „clic“ și bila rămase nemișcată. Crupierul indică pe același ton:

– Nouă negru și impar.

În clipa aceea, Craig știu că avea o șansă. Își adună jetoanele sub privirile invidioase ale celorlalți jucători și

înaintă spre casă pentru a le schimba cu bancnote pe care le strecură în buzunarul interior al costumului. Se îndreptă apoi spre masa contesei, ca atras de un magnet. Să se ducă s-o interpeleze? Și-n acest caz, ce-i va spune? Se opri în apropierea ruletei și observă că lordul Neasdon se aplecase spre contesă. Vorbea foarte repede și pe un ton mai animat decât de obicei. Încă de la primele sale misiuni, Craig învățase să citească pe buze. Un profesor din New York îl inițiase în acest exercițiu delicat, care se putea dovedi folositor în orice clipă.

Pentru moment, nu pierdu nimic din ceea ce lordul Neasdon tocmai îi spunea contesei. Totuși, se deplasă ușor, pentru a-l vedea din față și a înțelege mai bine.

– Încetează acest joc cu mine, Aloya! Răbdarea mea are niște limite. Nu mă vei mai hrăni cu promisiunea unei zilw care nu va veni niciodată! amenință Neasdon.

Contesa vorbi la rândul său. Lordul Neasdon nu păru că înțelege ceea ce-i răspunse. Dar Craig prinse și cel mai mic cuvânt al Aloyei.

– Nu... știu ce să-ți spun. Te rog... să mergem în camera mea și să continuăm această conversație. Vom putea vorbi mai liber.

– Să vorbim? Să vorbim despre ce? întrebă lordul Neasdon devenit subit foarte agresiv. Te doresc, Aloya, mă înnebunești! Dumneata însăți ai spus că suntem făcuți unul pentru altul. Ești a mea, nu poate fi altfel.

– Speram... murmură contesa, că vei fi... drăguț cu mine.

– Drăguț? reluă lordul Neasdon. Desigur, vreau să fiu drăguț cu dumneata, dar sunt un bărbat care te dorește și care

a suportat destul jocul dumitale. Vei fi amanta mea chiar în această noapte sau părăsesc Monte-Carlo mâine. Nu-mi place să se râdă de mine!

– Oh, nu! Te rog... nu poți face așa ceva! Vreau să rămâi... Trebuie să rămâi la Monte-Carlo.

Chipul lordului Neasdon se relaxă brusc și zâmbi.

– Atunci, de ce să prelungim discuția aceasta, draga mea? Te voi face fericită... Mâine vom merge la Cartier și-ți voi oferi o bijuterie pentru a serba unirea noastră care se anunță lungă și pasionată.

Expresia din ochi, zâmbetul său, îl făcură pe Craig furios. Sângele i se urcă la cap. Își păstră cu greu calmul, deoarece în acea clipă s-ar fi simțit capabil să sară asupra lordului Neasdon și să-l lovească în față. Surprins de acest acces de violență, Craig înțelese atunci c-o iubea pe contesă cum nu iubise nici o altă femeie! Oare cum se întâmplase? De când o cunoscuse, nu dorea decât un lucru: s-o apere, nu numai de lordul Neasdon, ci pentru că părea atât de fragilă. Niciodată, în ciuda numeroaselor sale cuceriri, nu simțise ceea ce încerca în momentul acesta. Și iată că obiectul acestei pasiuni era o creatură care spiona pentru ruși! Ea amenința grav toate lucrurile pentru care luptase până acum. Pentru care-și riscase de atâtea ori viața.

Craig se judeca lucid: O iubesc, nu mă pot apăra!

Oare ce putea face? Desigur, trebuia s-o sustragă influenței nefaste a acelei brute de baron Strogoloff, dar mai întâi să-l împiedice pe lordul Neasdon să-și petreacă noaptea în camera sa.

Mânat de o forță nestăpânită, Craig se îndreptă spre masa lor și spuse cu o voce în mod deliberat bin dispusă:

– Știam că veți fi aici în seara aceasta! Regret că n-ați putut asista la jocul de ruletă. Numărul meu favorit a ieșit de trei ori...

Contesa îl privea cu recunoștință, ca și când sosirea sa o eliberase dintr-o teribilă încercare. Cât despre lordul Neasdon, el nu reușea să-și ascundă complet iritarea.

– Cred că putem sărbători această victorie în maniera mea obișnuită, continuă Craig. Luați o cupă de șampanie cu mine?

– Avem deja o sticlă, interveni lordul Neasdon pe un ton tăios.

– Oh! Într-adevăr! exclamă Craig arătând spre frapieră. Atunci, poate mă voi duce să-l salut pe gazda noastră de aseară pe care-l zăresc acolo și să-i mulțumesc pentru primire.

– Este o idee excelentă, remarcă lordul Neasdon.

Craig se prefăcu că se îndepărtează, apoi se întoarse din drum:

– Apropo, contesă, sper că nu veți fi deranjată în noaptea asta!

– Deranjată? se miră ea cu o voce gâtuită.

– Tocmai am auzit povestindu-se că rajahul de Pudakoto dă o serată în apartamentul pe care-l ocupă la „Hotel de Paris". Nu știu la ce etaj se află camera dumneavoastră, dar știu că recepțiile rajahului sunt de obicei foarte zgomotoase!

– Sunt... la al treilea etaj.

– Nu cred că mă înșel! Rajahul este și el la al treilea etaj.

Urmă o clipă de tăcere, apoi Craig adăugă, simulând mânia:

– Eu nu accept să se poată da recepții în apartamentele de hotel! Înseamnă să n-ai nici o considerație pentru ceilalți

locatari. Dacă mă deranjează zgomotul, mâine dimineață mă voi plânge directorului. Sper că veți fi alături de mine, contesă.

– Da... desigur. Dacă sunt... deranjată.

– Nu cred că Alteța Sa a închiriat serviciile unei orchestre, continuă Craig, dar va fi un du-te-vino de invitați de-a lungul întregii nopți... Nimic nu este mai neplăcut decât să fii ținut treaz de oameni care vorbesc fără nici o reținere.

– Aveți perfectă dreptate! întări contesa cu o voce încordată.

– Dar așa se va întâmpla. Și nu putem face nimic pentru a-i împiedica, nu-i așa?

Craig se întoarse atunci spre lordul Neasdon, al cărui chip se posomora din ce în ce mai mult, și-i spuse:

– Aveți noroc să locuiți la „Hermitage“, Neasdon! Data viitoare voi face ca dumneavoastră. Hotărât lucru, „Hotel de Paris“ este prea la modă.

Apoi îi zâmbi contesei și adăugă:

– Îndrăznesc să vă spun... noapte bună!

Craig se îndepărtă zâmbind și, traversând sala, îl zări pe marele duce care fuma un trabuc și vorbea cu Zsi-Zsi. Spera că reușise să-l descurajeze pe lordul Neasdom să forțeze ușa contesei, cel puțin în acea noapte. Discută un timp cu marele duce și cu însoțitoarea sa, întorcând în mod deliberat spatele cuplului pe care tocmai îl părăsise. Cum avea nevoie de aer curat, ieși apoi pe terasă și înaintă până la balustradă pentru a privi portul. Se vedeau perfect cele două iahturi rusești iluminate și, nu departe de ele, „Sirena“.

Luna lumina golful dominat de Palat și marea strălucea până la orizont. Acest spectacol era o încântare pentru suflet. Mimoza își răspândea în aerul serii parfumul îmbătător și licărul tremurător al stelelor îi amintea lui Craig de ochii contesei, acei ochi a căror frumusețe era comparabilă cu ceea ce simțea în inimă: ceva tulburător și irezistibil.

De mai multe zile, nu înceta să examineze acea privire atât de ciudată, atât de misterioasă. Ceea ce simțea pentru această femeie era dragoste. Acum nu se mai îndoia. Dar era o dragoste de un fel nou, pe care nici una dintre cuceririle sale nu i-o inspirase. „Era frumoasă și o dorea", rezumă el, știind totuși că nu era exact așa. Senzațiile ce se nășteau în el în acea clipă erau autentice, ca și puterea la care făcea apel în momentele grele. Acea putere care-l condusese din acea zi, deja îndepărtată, când în India avusese o revelație. Randall Sare credea de asemenea în acea putere. Deodată, fără să-și dea seama cum, gândurile cele mai intime ale lui Craig se îndreptară spre bărbatul care era prizonier pe unul din cele două iahturi pe care le admira în golf. Cum Craig îi afirmase contesei, transmiterea gândurilor era un fenomen în care fiecare indian credea cu fermitate, deoarece îl învăța de la guru. Acum, Craig știa unde era Randall Sare, unde-l putea găsi, susține, da o speranță și de unde îl putea salva. „Ajutați-mă, îl rugă el. Aveți mai multă experiență decât mine în acest domeniu, mi-ați putea arăta ce trebuie să fac!". Aceste cuvinte pe care le rostise în gând veneau dintr-o forță supranaturală care-l domina. Știa că va obține un răspuns. În acel moment, în liniștea care-l înconjura, Craig avu impresia că aude o voce care-i vorbea. Cineva îi dicta drumul de urmat. Nu avea decât să execute instrucțiunile.

Timp de câteva secunde, Craig se simți parcă îmbrățișat de aripi invizibile care fremătau și, deși nu le putea nici vedea, nici atinge, sufletul său era avertizat de prezența lor. Impresia fu foarte scurtă, dar amintirea a ceea ce i se indicase rămase prezentă în mintea sa, și asta avea importanță. Mai trăise deja așa ceva când se aflase într-o situație în aparență fără ieșire și încă o dată când fusese în pragul sinuciderii. Dar revelația nu fusese atât de evidentă ca în această clipă în care tocmai comunicase cu Randall Sare.

Craig rămase mult timp pe terasă, gândindu-se până când răcoarea nopții îl obligă să se întoarcă în sala de joc. Contesa și lordul Neasdon își părăsiseră masa. Craig strânse pumnii, gândindu-se că Neasdon poate încerca încă s-o seducă pe contesă. Nu mai putea. Trebuia să părăsească imediat Cazinoul. Fără să se grăbească, străbătu sala, având grijă să se oprească la câteva mese pentru a-și saluta prietenii și a fi văzut de toți. În cele din urmă, dispăru fără ca nimeni să-i remarce plecarea.

Trecu prin scuarul în care străluceau câteva lumini și urcă apoi pe peronul de la „Hotel de Paris". Se îndreptă apoi spre apartamentele sale. Totul era calm și culoarul pustiu. Spera că-l descurajase pe lordul Neasdon s-o însoțească pe contesă până la ușa sa, deoarece recepția rajahului nu era decât o pură invenție!

Craig pătrunse în camera sa. Valețul, care-l ajuta, îl aștepta să se dezbrace. Îmbrăcă un halat de casă de culoare închisă și se instală într-un fotoliu cu ultima ediție din „Nouvelles de Menton et Monte-Carlo". Acest cotidian apăruse în 1897. Din patru pagini, cât avea la început, ajunsese astăzi la douăzeci și

opt. Era principala sursă de informații Principatului. Viața mondenă, sporturile și festivitățile dețineau aici un loc important. Se găsea de asemena lista noilor veniți, cu adresele lor. În timp ce întorcea paginile, valetul îi povestea:

– Astăzi a sosit un număr mare de clienți în hotel.

Craig bombăni:

– Era deja prea multă lume aici! Am fi fost de o sută de ori mai liniștiți și mai bine instalați la bordul „Sirenei".

Valetul se abținu să-și aprobe stăpânul. Craig știa că personalul pe care-l adusese cu el, mai ales cel de pe vas, prefera ca stăpânul să rămână pe uscat. Viața pe mare le dădea prea mult de muncă.

Pentru că valetul îi aranja lucrurile, adăugă:

– Să-mi pregătești imediat bagajele mâine dimineață, deoarece s-ar putea să mă îmbarc pentru câteva zile pentru a merge de-a lungul coastei. Dacă mă răzgândesc, va fi ușor să le desfaci.

– Bine, domnule, consimți valetul, fără entuziasm.

Craig așteptă să fie singur. În acel moment se ridică, lăsă ziarul, închise cu cheia ușa camerei sale și o deschise pe cea care dădea pe balcon, pe care-l străbătu în pas liniștit. Intră apoi într-una din camerele goale și se pregăti să pătrundă în cea care îi separa apartamentul de cel al contesei. Ajuns acolo, avu un moment de ezitare. Își ținu respirația și ciuli urechile. Va auzi oare vocea lordului Neasdon? Apoi găsi această idee ridicolă și roti clanța.

Ușa se deschise spre o încăpere întunecată și liniștită. Craig zări pe jos ceva alb, o bucată de hârtie pe care o ridică în grabă. Era un bilet de la contesă.

„Trebuie neapărat să vă vorbesc".

Citind aceste cuvinte, Craig simți nu numai o mare ușurare, ci și o imensă fericire. Ea voia să-i vorbească, avea nevoie de el... Fără să piardă timpul, scotoci în buzunar și scoase un șperaclu care-i permitea să deschidă o altă ușă, cea care dădea în apartamentele ei. Dar de-abia se atinse de broască și ușa se deschise în fața lui. Contesa îl aștepta... Încăperea nu era luminată decât de o lampă. Silueta delicată ce se contura pe acest fond de lumină, trezi în memoria lui Craig imaginea femeii ideale, cea la care nu încetase niciodată să se gândească. Era îmbrăcată într-un capot alb care părea că flutură în jurul său ca o ceață ușoară. Părul desfăcut îi cădea pe umeri până în talie, în valuri argintii.

Mai întâi rămaseră tăcuți o clipă, față în față, ca și când se regăseau după o lungă despărțire... și fără ca nici unul să știe cum se întâmplase, se aflară curând îmbrățișați.

Craig observă că Aloya tremura. În timp ce o strângea lângă el, înțelese că trăia clipa cea mai minunată a vieții sale, pe care n-o mai aștepta. Cuvintele erau inutile. Erau în sfârșit împreună: iată tot ce conta!

Contesa rupse tăcerea să-i murmură la ureche:

– Te rog, ajută-mă!... Nu știu ce trebuie să fac... și-mi este atât de frică!

Nu reușea să-și stăpânească teama și tot trupul nu înceta să-i tremure. El o strânse mai puternic în brațe, înțelegând că avea nevoie de energia lui, pentru a se simți liniștită.

– Sunt aici, nu-ți fie teamă. Vino în salonul meu. Acolo îmi vei putea destăinui fără teamă ceea ce alții nu trebuie să audă...

Ea înălță capul și privi în direcția ușii. Craig nu văzuse niciodată o asemenea groază în ochii unei femei. Chiar dacă asta trebuia să-l coste viața, era hotărât s-o salveze, așa cum ea i-o ceruse. Fără nici o vorbă, o prinse de mână și o conduse spre apartamentele sale.

Salonul era slab luminat. Florile și obiectele personale ale lui Craig erau răspândite ici și colo, provocându-i vizitatoarei o impresie de siguranță. Îi indică să se instaleze pe o canapea și, înainte de-a se așeza lângă ea, o contemplă o clipă. Era încântătoare cu părul desfăcut. Părea atât de tânără, atât de vulnerabilă...

Ea îl privi ca pentru a-l întreba dacă avusese dreptate să-l urmeze, știind totuși că nu putea face altfel.

– Trebuie să ai încredere în mine, îi murmură el. Acum ai un excelent motiv de-a accepta să vii aici.

N-așteptă să-l întrebe care era acel motiv și adăugă imediat:

– Te iubesc, sunt îndrăgostit nebunește de dumneata! Am descoperit asta chiar în seara aceasta, văzându-te cu Neasdon la Cazinou... Pentru că te iubesc, am jurat să te salvez. Îți promit că nu-ți va mai fi niciodată frică!

Ea încercă să articuleze un cuvânt, dar ochii i se umplură de lacrimi.

Craig se aplecă și puse încet stăpânire pe buzele ei, pe care le simți tremurând sub ale sale. Era complet inocentă, fără nici o experiență cu bărbații. Sărutul lui Craig deveni mai insistent, apoi o atrase spre el și o strânse cu pasiune în brațe.

Sărutul pe care-l schimbaseră era total diferit de ceea ce cunoscuse Craig până atunci. Nu își putea explica de ce, dar era sigur de un lucru: Aloya îi tulburase sufletul și era a lui acum și pentru totdeauna.

Rămaseră mult timp astfel îmbrățișați, ca și când părăsiseră această lume. Apoi, el îi dădu drumul din îmbrățișare și o auzi șoptind cu o voce aproape imperceptibilă:

– Te iubesc... nu știam că te iubesc atât de mult! Totuși... n-am încetat să mă gânedesc la tine... din ziua în care ne-am întâlnit pentru prima dată.

– Mă iubești încă din acel moment? insistă Craig cu vocea sa atât de caldă.

– Știam că... ești singura persoană în care puteam avea încredere, în timp ce totul în jurul meu nu era decât tristețe și... pericol.

– Dar acum... știi că ceea ce simțeai atunci era dragoste?

– Da! Da, te iubesc, dar... n-ar fi trebuit niciodată să te antrenez cu mine în această situație periculoasă pentru amândoi. Însă, în cine altcineva să mă încred?

– Trebuie să-mi spui totul, dragostea mea. Dacă ne iubim așa cum cred, vom găsi o soluție, vom scăpa de orice pericol. O știu! afirmă Craig.

Cuprinse din nou buzele Aloyei, săruntând-o iar și iar, până când aceasta fu complet liniștită. Tot trupul îi tremura în îmbrățișare, dar de data aceasta de plăcere. Ceea ce simțea era de asemenea nou și pentru ea, Craig era sigur de asta.

Când o ajută să se ridice, o întrebă cu o voce șovăitoare:

– Înainte de orice este un lucru pe care vreau să-l știu: ești într-adevăr căsătorită?

– Nu... nu... nu este decât un pretext!

Craig fu liniștit și se simți atât de fericit încât i se păru că încăperea fusese subit iluminată de o lumină celestă.

Cu toate acestea, vru să fie pe deplin liniștit și continuă:

– Nici un bărbat nu te-a sărutat vreodată?

– Nu, nici unul... înaintea ta.

– Draga mea, am fost convins de asta de când buzele noastre s-au întâlnit și acum înțeleg de ce nu-i puteai permite lordului Neasdon să te atingă, dacă nici un bărbat înaintea lui n-o făcuse.

– M-ai scutit de vizita sa! A renunțat să urce în apartamentele mele când i-ai povestit că în această noapte era o recepție pe etaj! Dar „ei" sunt foarte nemulțumiți și m-au amenințat că...

Se întrerupse brusc și-și ascunse chipul în brațele lui Craig.

– „Ei" te-au amenințat că ce? Știu despre cine vorbești. Despre ruși.

Ea consimți cun un semn din cap, apoi bâigui:

– Au spus că... dacă nu voi accepta să fiu... amanta lordului Neasdon, îl vor duce pe tatăl meu în Rusia... și că nu-l voi mai vedea niciodată.

Craig se ridică brusc:

– Tatăl tău?... Oare ești fiica lui Randall Sare?

Punând această întrebare își dădu seama că ce obtuz fusese că nu înțelesese mai înainte!

Aloya înălță capul.

– Îl cunoști pe tata?

– Oh! desigur, îl cunosc și doar acum o oră, tocmai încercam să înțeleg motivul dispariției sale. Este prizonierul rușilor la bordul iahtului care aparține baronului, nu-i așa?...

Ea se întoarse și-l întrebă în timp ce-l privea în ochi:

– Dar... cum poți ști asta? Cum ai putut afla, când... nimeni altcineva la Monte-Carlo n-o știe?

Craig o îmbrățișă:

– Într-adevăr, trebuie să mă explic în această privință, admise el, dar mai înainte, trebuie să-mi povestești tot ce ți s-a întâmplat. Apoi, îți voi spune de ce sunt la Monte-Carlo.

– Oare... prezența ta aici are legătură cu tata?

– Da.

Ea păru liniștită.

– Acum înțeleg de ce eram sigură... că mă vei ajuta! Știam că ești... deosebit de ceilalți!

Ochii Aloyei străluciră subit de o lumină deosebită.

– Tata mi-a spus întotdeauna că trebuie să crezi în intuiții și avea dreptate, încheie ea.

– Cu siguranță! De aceea, am înțeles imediat că tu nu erai contesa Aloya Zladamir.

El oftă adânc și adăugă:

– Nu știu cum să-ți explic faptul că sunt mai degrabă mulțumit de asta!

– Este numele pe care mi l-au dat, răspunse Aloya. Îl găseau fără îndoială pe placul lor! Se gândeau că lordul Neasdon va prefera să-și petreacă timpul mai curând cu o femeie căsătorită, decât cu o fată tânără, care are în mod obișnuit o însoțitoare.

– Le înțeleg raționamentul! Și presupun că baronul a fost cel care a gândit acest complot, puțin cam complicat.

– Da... cu siguranță, baronul era. Este... neîndurător... rău. Este diavolul în persoană! încheie Aloya cu o expresie de ură.

– Erai cu tatăl tău când a fost prins?

Ca și când se pregătea să-i spună lunga sa poveste, Aloya își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui Craig. El o îmbrățișă, o sărută pe păr și o invită să vorbească.

– Povestește-mi totul, încă de la început! Încă nu știu – ca nimeni în Anglia – dacă Randall Sare a fost căsătorit.

– Și-a păzit bine secretul pentru că știa că cei care i-au acordat încredere vor înceta s-o mai facă dacă aflau că soția sa era de origine rusă... începu Aloya.

Craig o rugă să se explice puțin mai bine.

– Mama era originară din Georgia și bunicul meu, prințul Volvershi, era o personalitate importantă înaintea anexării acestei provincii de către ruși, preciză Aloya.

Criag cunoștea foarte bine condițiile acelei dominări abuzive a rușilor asupra Georgiei, dar nu vru s-o întrerupă pe Aloya, care continuă:

– Mama s-a îndrăgostit de tata îndată ce el a ajuns în Georgia, cu intenția de a pleca în Afganistan, pentru a afla care erau planurile de răscoală ale triburilor împotriva englezilor.

Zâmbi și începu să evoce iubirea părinților săi:

– Tata s-a îndrăgostit atât de repede de mama, încât a făcut-o a lui. Au înțeles de la prima privire că nimeni nu-i va putea despărți.

– Este exact ce am simțit eu pentru tine, Aloya!

– Este și felul meu de-a te iubi, spuse ea. Am visat deseori la bărbatul căruia îi voi aparține trup și suflet. Și mama a înțeles văzându-l pe tata pentru prima dată că el fusese mereu prezent în visurile sale.

Craig o sărută din nou, apoi se opri. Voia să audă continuarea poveștii.

– În ciuda opoziției bunicului meu, reluă Aloya, s-au căsătorit, dar fără fast, aproape în secret, deoarece Ministerul

Afacerilor Externe și cei care, în India, aveau încredere în tata, n-ar fi înșeles că soția lui nu voia să intervină în nici un fel în munca sa.

Făcu un semn ușor cu mâna și continuă:

– Georgienii nu se consideră ruși, dar nimeni nu va îndrăzni să spună asta în prezența lor!

– Știu, spuse Craig.

– Cum mama n-a dorit câtuși de puțin să tulbure existența tatălui meu, pe care-l iubea mai mult decât viața, sau să-i prejudicieze cariera, n-a intervenit niciodată.

Aloya se întrerupse încă o dată, dar Craig nu puse nici o întrebare, așa încât povestea să se desfășoare după cum dorea ea. Imediat, continuă:

– După nașterea mea, în casa părinților din Georgia, l-am urmat pe tata pretutindeni pe unde era posibil s-o facem. Chiar în locurile cele mai ciudate: în câmpiile Indiei sau la poalele Himalayei; locuind în cabane unde petreceam deseori săptămâni întregi fără să vedem pe nimeni.

Acum, Craig înțelegea mai bine unde se ascundea Randall Sare când dispărea și lăsa toată lumea fără vești.

– Apoi tata a primit un ordin sau un mesaj de la autorități și ne-a trimis acasă, mai curând decât să mergem într-un oraș mare, ca Bombay sau Calcutta, în care să stăm în anonimat.

– Stranie existență! remarcă el.

– Foarte fericită; aveam bani mulți. Tata dădea o mare importanță educației mele și făcea în așa fel încât să am cei mai buni profesori. Când s-a întors la noi, mi-a împărtășit convingerile sale. Acum apreciez întreaga valoare a învățămintelor sale și cu cât trece mai mult timp, cu atât mai mult le consider de neînlocuit.

– Ce vrei să spui? întrebă Craig.

– Cred că tu poți înțelege mai bine decât oricine, spuse Aloya. Când am fost prinși de ruși, aici, la Monte-Carlo...

– Hei, stai! Mi se pare că mergi prea repede. Mai întâi, de ce s-a întors în țara sa? Îmi spusese că nu voia să se întoarcă acolo.

– Of, da, desigur... am uitat să-ți spun că mama... a murit. Era foarte bolnavă de un timp. După mari eforturi, am reușit să-l anunț pe tata în scopul de-a fi acolo pentru a o vedea pentru ultima dată.

Vocea ALoyei tremura. Se așeză brusc și explică:

– Mama știa că va veni! Și-a ținut sufletul cât de mult a putut, până când tata a foat alături de ea.

Aloya își lăsă capul să se odihnească pe umărul lui Criag și începu să povestească plângând:

– A avut... exact atâta timp cât să-i spună tatei... cât îl iubea... cum a știut el s-o facă fericită, apoi s-a stins și ultima privire a fost pentru el.

Craig o strânse în brațe pe Aloya și murmură tandru:

– Bineînțeles, astfel s-au petrecut lucrurile, dar ea se află mereu lângă tine și te îndeamnă să-mi acorzi încredere.

– Știu că este aici... și că este de asemeni lângă tata. Știu și că tata n-are frică de moarte. Totuși nu vreau să-l pierd.

Craig afirmă:

Dispariția sa ar fi o mare pierdere pentru toți. Dar spune-mi, de ce se hotărâse să locuiască în Anglia?

– Pur și simplu pentru că nu voia să mă lase singură. În ciuda împotrivirii mele, m-a dus la sora lui, cu care rămăsese în legătură. Știa că va avea mare grijă de mine și mă va introduce în lume.

Aloya se întrerupse o secundă, apoi adăugă:

– S-a gândit că era unica soluție pentru mine, când a înțeles că rușii erau hotărâți să-l prindă și chiar să-l suprime la întoarcerea sa din Tibet.

– Așadar, nu erai cu el în Tibet?

– N-am trecut de Gantse, care se află în centrul provinciei. Aveam acolo o casă unde-l așteptam pe tata în timp ce stătea la Lhasa sau vizita mânăstirile în căutarea informațiilor pe care le așteptau englezii de la el.

După o tăcere, Aloya reluă:

– După moartea mamei, tata nu putea face altceva decât să se întoarcă în Anglia.

– Asta nu-ți displăcea?

– Îmi ascult întotdeauna tatăl.

– Ceea ce nu înțeleg, este de ce ați debarcat la Nisa și de ce ați venit aici? se miră Craig.

– Am urcat la bordul unui vapor, deghizați, preciză Aloya. Tata se costumase în turc și nimeni n-a avut ideea să-l întrebe de adevărata sa naționalitate.

– Și tu?

– Eu treceam drept soția sa! Purtam un costum tradițional și o manta de lână cu glugă, care mă ascundea complet. Sub aceste haine poți fi gras sau slab, frumos sau urât, nimeni nu observă.

– Excelentă idee când ești frumoasă ca tine, draga mea.

Aloya oftă.

– Sper că spui adevărul.

– Îți voi împărtăși imediat ce cred despre tine. Dar să revenim la povestea ta, vrei? De ce ați debarcat de pe acel vapor?

– Eram convinși că nimeni la bord nu poate bănui adevărata identitate a tatălui meu, așa cum era deghizat. Dar la escala de la Naepole, printre pasageri s-au îmbarcat doi bărbați pe care tata i-a recunoscut imediat... Era convins că și ei l-au recunoscut.

Craig simți neliniștea care punea stăpânire pe Aloya în timp ce-și continua povestea:

– Când am ajuns la Nisa, tata avea convingerea că cei doi bărbați erau acolo pentru a-l suprima. Așa că am debarcat când vaporul a acostat, lăsând la bord toate lucrurile personale, pentru ca nimeni să nu observe fuga noastră.

Craig aprecie toată finețea acestei idei. Aloya continuă:

– Tata nu știa unde să se ascundă la Nisa; a a că am plecat spre Monte-Carlo.

Oftă lung și adăugă:

– Ascunzătoarea noastră era destul de mizerabilă și nu avea nici un confort. Eu eram cea care ieșea pentru aprovizionare și mi se părea că nimeni nu ne putea bănui prezența. Dar tata, condus de un fel de instinct, știa că nu trebuie să-și asume nici un risc.

Craig se gândi că în acel moment se ascundeau în locul despre care părintele Augustin obținuse primele informații.

– De ce ați părăsit acel refugiu? întrebă Craig.

– Pentru că un alt bărbat care trebuia să se ascundă, tocmai venise să locuiască împreună cu noi... Tata îl cunoștea. Era un agent de informații gata de orice pentru bani. Nu mai puteam rămâne acolo!

– Și acesta a fost momentul în care ați căutat un alt loc și care a fost un dezastru!

– De unde știi asta?

Apoi continuă:

– De fapt, am părăsit acel refugiu fără nici o dificultate. Ieșind, tata m-a rugat, întemeiat, să merg pe trotuarul opus.

Craig înțelese că aceea fusese clipa în care-l zărise unul dintre agenții englezi.

– A ajuns la o răscruce unde doi bărbați care-l așteptau, cu siguranță, au pus mâna pe el. N-a avut nici o șansă să le scape.

– Ce-ai făcut tu în acea clipă?

– Ce-ai fi făcut în locul meu? N-am avut timp să mă gândesc deloc. Am alergat spre tata. Trebuia să fiu lângă el, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Aloya părea foarte emoționată.

– Înțeleg, spuse Craig. Așa că v-au condus pe amândoi în fața baronului!

– Eram terorizată! mărturisi Aloya. Au început să-l interogheze pe tata. Pentru că el refuza să le spună ceea ce știa, l-au amenințat că-l duc în Rusia și-l torturează până când se hotărăște să le dezvăluie ceea ce vor să știe.

Craig asculta cu atenție și văzu ochii Aloyei schimbându-și expresia.

– Tata a spus că le va spune anumite lucruri dacă vor accepta să mă elibereze, încheie ea.

Se întrerupse și oftă înainte de a relua:

– A fost o greșeală! Pentru prima dată de la începutul întrevederii, baronul mă privi. Din expresia cumplită a ochilor săi, am înțeles că avea o idee despre cum mă putea folosi.

– Așadar, baronul este cel care s-a gândit să te arunce în brațele lordului Neasdon, pentru a-i sustrage informațiile pe care le deține despre Tibet?

– Baronul Strogoloff mi-a comunicat că era un personaj important în Ministerul Afacerilor Externe, care cunoștea cu siguranță planurile Angliei în cazul în care Rusia ar fi invadat Tibetul.

– Și ți-au procurat aceste rochii superbe, aceste bijuterii și, în sfârșit, tot ceea ce face o femeie foarte... atrăgătoare.

– Mi-au indicat ce aveam de făcut... în cele mai mici amănunte, explică Aloya.

– Dar de unde veneau aceste rochii?

– Un croitor francez, asupra căruia se pare că aveau o anumită putere, a urcat la bordul iahtului și a luat asupra lui transformarea mea, în așa măsură, încât lordul Neasdon să mă poată remarca.

– Dar nu se putea pune problema ca lordul Neasdon să te abordeze în public! observă Craig, care știa cât de grijuliu era personajul cu importanța și reputația sa.

– Oh, nu! spuse ea. Au prevăzut și asta. Aveau multe informații despre el. Mama sa, pe care o iubește mai presus de

orice, trebuia să plece în Statele Unite a doua zi după sosirea sa la Monte-Carlo. Printr-o mașinație inventată de ei, au interceptat o scrisoare pe care ea o scrisese.

Se întrerupse o clipă.

– Această scrisoare era adresată uneia dintre prietenele sale din Monte-Carlo. Îi imitară scrisul și se adresară în numele său lordului Neasdon, rugându-l ca imediat după sosirea sa la Monte-Carlo, să se arate amabil și generos față de fiica unei persoane căruia îi datora numeroase servicii.

– Presupun că aceea erai tu?

– Desigur. La câteva ore după sosire, lordul Neasdon m-a vizitat.

– Și a fost imediat orbit de frumusețea ta! adăugă Craig.

– Îmi învățasem rolul! Mi se trasase sarcina să-i spun cât mă impresionase și că-l găseam minunat. În timp ce-i vorbeam, nu uitam că servitoarea mea, în slujba rușilor, asculta conversația noastră în spatele ușii, pentru a se asigura că, în comportamentul meu, nimic nu putea trezi bănuielile lordului Neasdon.

Oftă cu un aer disperat și continuă:

– Cum am putut face... ceea ce pretindeau de la mine? Dar dacă nu urmam cu conștiinciozitate instrucțiunile, l-ar... fi ucis pe tata imediat după ce i-ar fi smuls secretul!

– Secret pe care l-a spus, apoi? întrebă Craig cu îngrijorare.

– Nu. Tata s-a arătat mai puternic decât ei. A încercat să câștige timp, până când mi s-a ales garderoba și baronul mi-a arătat bijuteriile pe care trebuia să le port – care-i aparțineau, de fapt. Apoi, îndată ce am început să-l interogheze, tata a intrat în transă.

– În transă! exclamă Craig.

– Da, a învățat asta de la indieni. Reușește să-și piardă cunoștința complet și nu poate fi trezit. Firește, această stare nu durează decât un anumit timp.

– Cât timp? întrebă Craig, știind că asta era de importanță capitală.

– Dacă nu moare din lipsă de apă și hrană, răspunse Aloya, își poate... regăsi starea normală... mâine.

În acel moment, Craig înțelese că trebuia să acționeze repede. Îi era teamă pentru Aloya, dar într-un anumit fel, Randall Sare îl avertizase că nu mai putea aștepta.

– Rușii nu știu probabil acest amănunt, spuse el, și de aceea te-au obligat să-l faci în noaptea asta pe lordul Neasdon amantul tău.

– Pentru moment, așteaptă ca tata să-și regăsească luciditatea și ca eu să le aduc informații. Apoi, ne vor lua pe amândoi și dacă nu am nimic să le spun mă... vor tortura în prezența sa, pentru a-l obliga să vorbească.

Craig se gândi că lucrurile se puteau desfășura astfel, cu adevărat. Izbucni, fără să-și ascundă furia:

– Îți jur, draga mea, că nimic din toate astea nu se vor întâmpla, atâta timp cât voi trăi!

– Poți, într-adevăr, să încerci să faci ceva pentru noi?

Craig afirmă din nou:

– Îți jur că te voi sustrage influenței rușilor. Știu că mă vei crede dacă îți spun că în această noapte chiar, când eram pe tarasa Cazinoului, tatăl tău, sau o putere superioară, mi-a șoptit ce trebuie să fac...

Aloya își privi însoțitorul în ochi. Înțelesese că va reuși!

Cum amândoi tăceau, Craig o sărută pe Aloya cu pasiune. Un sărut pe care nu-l poți împărtăși decât cu o femeie pe care o iubești mai mult decât orice pe lume.

Capitolul 6

Craig se trezi cu un sentiment de fericire care-l făcu să-și uite pe moment grijile. Totuși avea o sarcină grea și periculoasă de îndeplinit. Nu-și putea alunga din minte imaginea chipului Aloyei lângă al său și nici ceea ce simțise în acea clipă... Acum știa că ea era aceea pe care o așteptase și că avusese un noroc formidabil s-o întâlnească.

Cunoștea suficient lumea pentru a înțelege că era unică, nu numai prin frumusețe, ci și prin inteligență, prin sprinteneala minții și mai ales printr-o intuiție egală cu a sa. Aloya era un fruct delicat, născut din amestecul a două feluri de sânge: avea pielea deschisă la culoare și strălucitoare a străbunilor săi englezi și frumusețea misterioasă a rusoaicelor din care descindea. Slavii îi lăsaseră moștenire acea extraordinară culoare a părului, pe care Craig o remarcase deja la alte femei de origine rusă. Copiii născuți dintr-o mare iubire sunt întotdeauna cei mai mai frumoși, se spunea. Era și cazul Aloyei. Randall Sare fusese probabil foarte nefericit că

trebuise să-și ascundă căsătoria pentru a satisface cerințele profesionale, dar Craig îl înțelegea că nu putuse face altfel.

Cum oare îndrăznise Aloya și mama sa să treacă acele defileuri izolate între India și Tibet, în frigul glacial al culmilor înalte? Craig era uimit. Din fericire, la Gantse, oraș mai ales comercial, nu treziră nici interes, nici ostilitate, cum s-ar fi putut întâmpla în posturi mai avansate. Randall Sare era destul de abil pentru a reuși să-și instaleze familia într-un loc în care, în principiu, rămânea fără să trezească nici cea mai mică bănuială. Și el își continua atunci drumul liniștit, datorită unei deghizări atente și neutre, care nu inspira nici o neîncredere.

În India era ușor să treci neobservat. Nu era cazul în Tibet, unde oamenii erau deosebit de iscoditori. Anumiți călugări bătrâni din marile mănăstiri aveau o asemenea pricepere în a descoperi adevărul, încât cei neinițiați atribuiau asta magiei.

Era normal ca Sare, lipsit de femeia pe care-o iubea, să fi vrut după aceea să-și aducă fiica în Anglia, care rămăsese în ochii săi singura țară de adăpost. Dar capturați de ruși, erau acum amândoi într-o situație foarte delicată și-și riscau viața la cel mai mic pas greșit.

Pentru Craig, gândul s-o piardă pe Aloya devenise de nesuportat. Își promisese în mod solemn, că dacă un asemenea dezastru s-ar întâmpla, să moară cu ea. Și totuși, remarcă el, eram gata să pariez pe toată averea mea, că nici o femeie nu-mi va putea inspira asemenea sentimente! Acum știu de ce poeții și romanticii au putut scrie pagini atât de minunate despre iubire.

Craig se hotărî, în mod înțelept, să uite pentru un moment aspectul sentimental al problemei pentru a se putea concentra mai bine asupra dificultăților pe care va trebui să le înfrunte în salvarea lui Randall Sare și a fiicei sale. Noaptea trecută, conducând-o înapoi, îi declarase:

– Bizuie-te pe mine în întregime. Ai încredere, roagă-te și rămâi cât mai mult posibil în comunicare cu tatăl tău, prin mijlocul pe care-l cunoașteți amândoi.

– Într-adevăr... pot conta pe tine?

– Desigur, și-l vei salva. Îi voi spune tatălui tău să fie pregătit. Mă va asculta.

Cu siguranță, nici o altă femeie n-ar fi putut interpreta sensul acestor cuvinte!

O cuprinse în brațe pentru a-i da un sărut înflăcărat, la care ea răspunse cu aceeași pasiune. Îi simți atunci inima bătând lângă a sa.

– Cât te iubesc, îi murmură, fără să-și poată ascunde emoția. Să ai încredere, draga mea! Dragostea învinge cele mai mari greutăți!

Aloya rămase temătoare:

– Oare... ești sigur de asta?

– Privește-mă!

Totul la el îi arăta certitudinea! Craig nu ținuse niciodată în brațe o femeie atât de frumoasă, pe care s-o dorească atât de mult. Aveau nevoie unul de altul pentru a înflori; florile au nevoie de soare. Ochii Aloyei își pierduseră neliniștea și, în acea clipă, Craig citise în ei bucuria de-a iubi. Cum cuvintele deveniseră inutile, o sărutase din nou, apoi, după o ultimă îmbrățișare, o lăsase să se întoarcă la ea. Craig închise încet ușa și se întoarse în camera sa.

Acum trebuia să stabilească un plan, să nu neglijeze nici cel mai mic amănunt, să ia în considerare chiar și un eșec. Și mai ales să nu uite regula de aur: să nu-ți asumi prea ușor nici un risc.

Câteva ore mai târziu, văzându-l pe Craig îndreptându-se spre terenul de tenis, nimeni nu i-ar fi bănuit preocupările. Părea fericit și mergea în răcoarea dimineții pentru a înlătura efectele emoțiilor din noaptea precedentă. Adversarul său, un profesionist al tenisului, îl aștepta. Ca de obicei, Craig luă ultimul set și se hotărî să joace o nouă partidă a doua zi de dimineață.

După ce-și îmbrăcă puloverul gros din lână, se îndreptă spre „Hermitage" și merse direct la recepție:

– Lordul Neasdon a coborât? întrebă el. Aș vrea să-i vorbesc.

Recepționerul, care-l remarcase, îi răspunse zâmbind:

– Bună ziua, domnule Vandervelt! Înălțimea Sa este în sala restaurantului. Trebuie să mă duc să-l anunț că-l așteptați?

– Nu, lăsați! Mă voi duce eu însumi acolo, răspunse Craig.

Trecând de ușă, se gândi că numai unui englez îi putea plăcea să ia micul dejun în sala rezervată în acest scop, în loc să-l savureze liniștit în apartamentele sale. Erau ocupate doar câteva mese. Craig îl zări imediat pe lordul Neasdon așezat lângă o fereastră, pregătindu-se să-și citească ziarul. Se îndreptă spre el și se opri în fața mesei. Diplomatul ridică în cele din urmă ochii.

– Bună ziua, Vandervelt, spuse el pe un ton ce nu era deosebit de călduros. Sunteți foarte matinal!

– Iertați-mă că vă deranjez! Am venit să vă cer să vă alăturați, împreună cu contesa, invitaților cu care voi lua prânzul astăzi, pe iahtul meu.

Știa că lordul Neasdon nu putea refuza această invitație, chiar dacă n-avea nici o simpatie pentru el. Înainte ca acesta să-i poată răspunde, Craig continuă:

– I-am trimis deja vorbă contesei. Mașina mea vă va aștepta la ora treisprezece, în față la „Hotel de Paris".

Luat repede, lordul Neasdon acceptă din vârful buzelor și cu un semn din cap.

– Sunt încântat că am acordul dumneavoastră, dragul meu. Mă grăbesc să vă arăt vasul și dacă marea va fi atunci la fel de frumoasă ca în această clipă, vom face o plimbare după prânz.

Lordul Neasdon n-avu timp să facă nici un comentariu. Craig părăsi sala în pas vioi, cu zâmbetul pe buze.

Orice schimbare în obiceiurile sale ar fi fost o greșeală, așa că următoarele două ore le petrecu în salon, scriind și verificându-și calculele cu ajutorul secretarului său. Spre prânz, ieși pe terasă. Prietenii cei mai fideli erau deja acolo. Îi zări pe Zsi-Zsi și pe marele duce, foarte ocupați să tăifăsuiască ba cu unii, ba cu alții.

Craig se amestecă în toată această lume, vorbi, salută, răspunse uneori cu un semn din cap și acceptă chiar niște invitații pentru zilele următoare. La douăsprezece și treizeci, exact, părăsi locul și fu condus în port. Căpitanul, anunțat prin grija secretarului, îl aștepta la bordul „Sirenei".

– Totul este pregătit, domnule, afirmă el, în timp ce Craig trecea pasarela. Bucătarul șef a pregătit prânzul în timp record, dar cred că nu veți fi dezamăgit.

– Sunt sigur de asta, răspunse Craig prompt. Căpitane, am să vă spun două vorbe, fiți amabil și urmați-mă.

Cei doi bărbați intrară în salon. Canapelele erau acoperite cu o pânză frumoasă din bumbac imprimat, asortată cu perdele și tonul verde pal al încăperii. Era o inovație îndrăzneață, deoarece până atunci doar lambriuri de abanos bine lustruite și fotolii din piele împodobeau saloanele celor mai luxoase iahturi.

Căpitanul închise ușa după el. Craig îi dădu ordine precise și se asigură apoi că le înțelesese bine. Căpitanul nu-și putu ascunde surpriza:

– Dar este de necrezut, domnule!

– Da, complet de necrezut! Nu știți, căpitane, dar înainte de a vă angaja, am făcut o lungă anchetă asupra trecutului dumneavoastră. Așa am aflat că întotdeauna ați dus la bun sfârșit misiunile pe care vi le-au încredințat superiorii, cu un talent care, după părerea mea ar fi trebuit recompensat mai generos!

– Sunt măgulit, domnule.

– Înțelegeți acum de ce țineam să angajez un căpitan de naționalitate engleză, deși sunt american?

– Apreciez acest compliment, domnule.

– Acum, supravegheați-vă oamenii, căpitane! Și mai ales vegheați ca ordinele mele să fie executate întocmai. Programul trebuie respectat aproape de secundă.

– Am înțeles, domnule. Puteți conta pe mine.

Cu un gest elegant, îl salută pe Craig care în acea clipă zări în ochii acestui brăbat o licărire de admirație. Și înțelese că, din acel moment, căpitanul regreta, în adâncul sufletului, că

patronul său nu era englez. Zâmbi la această idee, deoarece remarcase deja această atitudine la englezii care-i încredințau răspunderi enorme, dar care se părea că găseau ciudat ca un american să accepte să-și riște viața pentru Anglia! Numele mamei sale rămăsese necunoscut pentru mulți oameni.

Craig părăsi salonul și se îndreptă spre mica încăpere vecină. Acolo va fi servit prânzul. Această sufragerie era de asemenea vopsită în verde deschis. Scaunele, draperiile, erau din catifea verde ca frunzele cameliilor care împodobeau masa. În mijlocul acestei mese trona o superbă piesă de argintărie: un galion din argint, executat la Veneția în secolul al XVI-lea. Restul argintăriei era din epoca georgiană.

Craig se întrebă dacă oaspeții săi vor ști să aprecieze rafinamentul adus în decorarea vasului său. Mai multe peisaje marine, cu rame bogate, valorând numai ele o adevărată avere, deoarece fiecare era o piesă unică. O frapieră mare, foarte minuțios lucrată, fusese pregătită pentru șampanie și pentru vinurile franțuzești din cele mai bune podgorii, din anii cei mai buni, ce vor fi servite în cursul mesei.

În timp ce Craig examina sticlele, stewardul, foarte elegant în uniforma albă cu nasturi din argint, intră în încăpere. Craig îi dădu ordine scurte și precise, așa încât totul să se desfășoare după cum își dorea. Când servitorul se retrase, Craig se întoarse în salon.

La ora prevăzută, baronul Strogoloff trecea pasarela în fotoliul său cu rotile. Domnul Cavendish, secretarul, îl întâmpină și-l conduse în salon. Erau urmați de doi invitați ai săi, doi ruși înalți, îmbrăcați în costume de culoare închisă în care păreau că nu se simt bine.

Craig nu fu surprins de aspectul neobișnuit al acestor bărbați. Ghici imediat care era natura funcției lor. Era vorba, cu siguranță, de tehnicieni veniți să descopere amănunte care ar putea interesa marina rusă.

Craig îl primi pe baron cu politețe:

– Sunt cu adevărat încântat să vă văd, domnule! Am atâtea lucruri să vă arăt!

Baronul alese să fie așezat în spatele salonului. Craig îi salută pe cei doi acoliți și le oferi câte un scaun, în timp ce stewardul servea vodcă. Cei doi bărbați băură dintr-o înghițitură conținutul paharului lor, care le fu umplut din nou, în timp ce Craig, așezat lângă baron, se străduia să întrețină conversația.

– Cum găsiți decorația acestei încăperi?

– Este într-adevăr foarte îndrăzneață, domnule, răspunse baronul care nu părea să-i împărtășească entuziasmul.

– Știam că veți aprecia această îndrăzneală! Nu vă puteți imagina greutățile pe care le-am întâmpinat pentru a obține ceea ce voiam.

– Aveți de asemenea tablouri foarte frumoase!

– Destul de frumoase, într-adevăr. Ar fi dezastruos să le pierd într-un naufragiu. În sfârșit, sper ca asta să nu se întâmple!

– Sejurul pe mare prezintă întotdeauna un anumit pericol, spuse baronul afectat.

Craig începu să râdă.

– Și sejurul pe uscat la fel.

Secretarul deschise ușa salonului și anunță:

– Contesa Aloya Zladamir și lordul Neasdon!

Craig se ridică imediat pentru a merge înaintea invitaților.

– Sunt încântat să vă văd, contesă. Sunteți frumoasă și strălucitoare ca o dimineață de primăvară. Am o surpriză pentru dumneavoastră. Pentru că nu-l cunoașteți pe baronul Strogoloff, l-am invitat la masă!

Aloyei îi era teamă: mâna îi tremura. Totuși, răspunse cu multă prezență de spirit:

– Nu, n-am avut niciodată plăcerea să-l întâlnesc pe baron, dar am remarcat cele două superbe iahturi ale sale din port!

Înaintă în încăpere pentru a-l saluta pe bătrânul domn. Craig se întoarse spre lordul Neasdon.

– Fiți bine venit la bord!

Îl prezentă pe diplomat celor doi însoțitori ai baronului, care se ridicaseră la sosirea contesei. Aloya era în picioare lângă baron, care o cerceta cu ochi pătrunzători. Dar Craig înțelese că, întărită de siguranța afișată de el, nu-i mai era teamă. Când se apropie, ea exclamă:

– Ce încăpere drăguță! Atât de diferită de ceea ce-mi imaginam!

– Este un compliment pe care îmi place să-l aud! Baronul mi-a spus deja că găsește tablourile splendide!

– Este adevărat, sunt realmente foarte frumoase! întări Aloya. Sper să am plăcerea de a vizita toată nava.

– Cu siguranță, răspunse Craig. Cred că celelalte încăperi sunt destul de originale. Cel puțin așa au scris toate revistele americane care au publicat fotografii.

– Sunt foarte nerăbdătoare să descopăr totul! spuse contesa cu o încântare neașteptată.

Era atât de frumoasă, încât lui Craig îi era foarte greu să-și ascundă admirația pe care o simțea. Nu-și lua ochii de la ea,

iar privirile pe care le schimbară nu erau de simplă prietenie. Dar Aloya își dădu seama de tulburarea sa și își reveni brusc. Se apropie de lordul Neasdon și-și strecură brațul sub al său.

– Ce crezi despre asta? se alintă ea, privindu-l languros.

Craig știa că dacă se comporta astfel, nu făcea decât să urmeze instrucțiunile.

– Presupun că aceste tablouri sunt originale? îndrăzni lordul Neasdon.

– Mă jigniți! exclamă Craig râzând.

– Totul... totul mi se pare original... la domnul Vandervelt! spuse ALoya care, în timp ce vorbea, refuză un pahar de vodcă, preferând unul de șampanie.

Lordul Neasdon, surprins de paharul de vodcă ce i se întindea, schiță un refuz.

– Cred că n-am băut niciodată vodcă! spuse el.

– În acest caz, este momentul să încercați, răspunse Craig. Este băutura tradițională în Rusia. Însoțește caviarul și, cum vă va explica foarte bine baronul, stimulează organismul!

El luă micul pahar și se pregătea să-și moaie buzele, când ALoya interveni.

– Nu, nu, nu așa se bea vodca. Trebuie s-o bei dintr-o înghițitură. Nu-i așa, domnilor?

– Da, este exact, aprobă baronul Strogoloff.

Sub sprâncenele groase, privirea nu-i era amabilă. Craig ghici că era puțin descumpănit de prezența contesei și că nu prea știa ce atitudine să adopte.

Chelnerii umplură de mai multe ori paharele cu vodcă înainte de a se trece în sufragerie. Apoi împinseră scaunul cu rotile al baronului în mica încăpere unde era aranjată masa.

Fu așezată la stânga sa, lângă lordul Neasdon. Ceilalți doi invitați fură așezați unul lângă baron și celălalt în celălalt capăt al mesei, în fața lui Craig. Păreau stângaci și stânjeniți, nu vorbeau deloc, dar nu refuzau ceea ce li se oferea de băut sau de mâncat. Căpitanul avusese dreptate afirmând că șeful bucătar își dăduse multă osteneală...

Felurile de mâncare erau delicioase. Totuși, Craig făcea un efort pentru a mânca, în timp ce Aloya, cu un nod în gât, de-abia putea să-și ducă furculița la gură. Lordul Neasdon, simțindu-se perfect, mânca totul cu poftă. Craig știa că acest bărbat nu-l plăcea, că era gelos pe el. Lui Neasdon îi venea greu să se alăture entuziasmului Aloyei, care lăuda tot ce descoperea în jurul ei, mai ales galionul din argint și cameliile care împodobeau masa.

– Colecționez vapoare, explică repede Craig. Am unele modele vechi din argint și aur. Unele sunt ornate chiar cu pietre prețioase.

– Extraordinar! exclamă Aloya. Cât mi-ar plăcea să le admir...

– Vi le voi arăta într-o zi, doamnă!

Craig spuse asta pe un ton foarte natural dar, de fapt, se gândea la ziua în care vor avea în comun această proprietate. Apoi, pentru a nu trezi nici o bănuială baronului, începu să vorbească despre Monte-Carlo și să evoce călătoriile sale prin lume. Puse atâta umor în povestirea sa, încât toți oaspeții râdeau. Însuși baronul începuse să se relaxeze, iar privirea lui era mai puțin dură.

Lordul Neasdon, care înțelegea să nu rămână în urmă, începu să povestească o plictisitoare și interminabilă istorie

despre niște hoți care-l atacaseră în munți, în Elveția. Când termină, Craig povesti la rândul său cum fusese urmărit de pirați, de-a lungul coastelor Malaieziei:

– Din fericire, vasul meu era mai rapid decât al lor, altfel n-aș mai fi fost aici! încheie el.

– Ați scăpat cu bine din primejdii! remarcă Aloya.

– Trebuie să spun, doamnă, că în acele momente ești animat de o forță supraomenească, deoarece dorința de a trăi este înzecită!

– Este un fenomen straniu! spuse ea.

– Când se înfruntă două persoane de aceeași forță, continuă Craig, șansele lor de-a învinge sunt egale.

– Și dacă... dacă șansele sunt inegale... ce se întâmplă?

Aloya îl întrebă cu o voce puțin răgușită. Craig bănui fondul gândului său.

– Nu mai rămâne decât să ai încredere în steaua ta și într-o putere superioară care este întotdeauna acolo, dacă știi s-o recunoști! afirmă el zâmbind.

Ea păru că-i înțelege aluzia, deoarece privirea îi deveni subit mai animată. Urmând planul stabilit, se întoarse spre lordul Neasdon și-l întrebă cu o voce suavă:

– Dumneata ai simțit deja așa ceva?

– Eu n-am avut niciodată încredere decât în mine însumi și în inteligența mea! răspunse el cu înfumurare. Pentru că gândesc în acest fel, britanicii au fost atât de des victorioși!

– Cu siguranță! aprobă Craig... Dar, după câte știu, acum aveți probleme cu țăranii din Africa de Sud, nu-i așa?

Văzând că lordul Neasdon se îndreaptă în scaun, se grăbi să adauge:

– Astăzi, nu vom discuta politică! Sunt încântat să-mi fiți oaspeți și de-a avea plăcerea să vă fac onorurile ambarcațiunii mele, căreia îi urez călătorii frumoase și o viață lungă!

– Bravo! aprobă Aloya, aplaudând. Să bem pentru cel mai frumos iaht din Monte-Carlo!

Stewardul aduse pahare noi și intră un chelner purtând câte o carafă în fiecare mână.

– Am ales, pentru a toasta, cel mai bun vin din Europa! Tokay din Ungaria, vinul preferat de austrieci, nu-i așa, dragul meu baron? spuse Craig.

– Asta este adevărat, dar în ceea ce mă privește, n-am băut niciodată.

Craig continuă:

– Astăzi, am excelente motive să ridic paharul: sunteți primii mei invitați la bordul „Sirenei" și printre dumneavoastră se află cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată!

Aloya deveni stacojie.

Stewardul umplu paharele și lordul Neasdon luă cuvântul:

– Să bem pentru acest iaht, pentru proprietarul său și pentru cea mai tulburătoare dintre sirene, contesa Aloya Zladamir!

Se întoarse în acea clipă spre contesă, care-i răspunse printr-un zâmbet încântător. Apoi, el adăugă înainte de a duce paharul la buze:

– Să golim paharele dintr-o singură înghițitură!

Cei doi ruși ascultară imediat și înghițiră Tokay-ul la fel de rapid ca vodca.

– Complimentul dumitale mă flatează, murmură contesa vecinului său, după ce atinse ușor paharul cu buzele.

– Sunt fericit, răspunse lordul Neasdon, știam că îți va face plăcere.

Acest schimb de complimente între lordul Neasdon și contesă îl enervă pe Craig, care se sili să privească în altă parte.

Stewardul umplu încă o dată paharele.

Craig i se adresă în acel moment baronului:

– Cu siguranță, mă veți considera prea curios, dragul meu baron, dar mi-ați putea spune de ce ați venit la Monte-Carlo cu două vase?

Baronul, luat pe neașteptate, căuta un răspuns, când se auzi un zgomot de porțelan spart: unul dintre dintre bărbații care-l însoțiseră, se prăbușise peste masă, lovind ceașca de cafea al cărui conținut se răspândi pe fața de masă albă.

Baronul întoarse capul în direcția celuilalt bărbat și-i vorbi pe un ton foarte dur. Cu puțina rusă pe care o cunoștea, Craig înțelese că le reproșa că băuseară exagerat. Dar în clipa în care i se adresă, celălalt bărbat se prăbuși la rândul său, alunecă din scaun și dispăru sub masă.

Baronul era scos din fire. Era gata să-și manifeste mânia, când Craig interveni:

– Fiți indulgent cu ei, domnule! Vinul lor conținea un narcotic puternic. Vor dormi timp de trei ore și nu riscă nimic altceva la trezirea lor, decât o puternică durere de cap!

Baronul se încordă în scaun și strânse pumnii.

– Pentru că cei doi prieteni ai dumneavoastră nu mai sunt în măsură să profite de restul după-amiezii, propun să-i

înlocuiți cu un alt oaspete ce locuiește la bordul iahtului dumneavoastră și pe care ați „uitat" să-l luați cu dumneavoastră... Vorbesc despre Randall Sare, încheie Craig pe un ton tăios.

– Nu contați pe asta! răspunse aspru baronul.

– Foarte bine! În acest caz, voi porni pe mare și dacă se va produce cumva un accident regretabil, prietenii dumneavoastră nu vor fi capabili să depună mărturie.

Se întrerupse o clipă, apoi sugeră pe un ton indiferent:

– Puntea unui vapor nu este un loc stabil pentru un scaun cu rotile!

Se lăsă o tăcere lungă și apăsătoare. În cele din urmă, baronul spuse cu o voce răgușită:

– Trimit să-l aducă pe Randall Sare! Dar vă previn, nu veți obține nimic de el.

– Asta este problema mea, replică prompt Craig.

În acea clipă, stewardul intră, aducând o trusă pentru scris, pe care, la un semn al lui Craig, i-o întinse baronului.

– Veți da, în scris, ordinul ca Randall Sare să fie condus la mașina mea care așteaptă la capătul pasarelei „Fiului țarului", îl sfătui pe baron. Un om îl poate ajuta să urce în mașina care-l va aduce aici, astfel încât să nu se obosească, în cazul în care nu va fi în stare să meargă!

Baronul strânse din buze, dar scrise ceea ce-i dictă Craig. Craig luă foaia de hârtie și i-o întinse Aloyei.

– Verifică, te rog, dacă baronul a scris exact ceea ce i-am dictat și n-a adăugat instrucțiuni suplimentare.

Ea citi cu atenție și spuse:

– Cred că este corect!

Craig luă înapoi foaia de hârtie și se întoarse din nou spre baron pentru a-l avertiza:

– Începând din acest moment, viața dumneavoastră depinde de șansele de supraviețuire ale lui Randall Sare.

– Nu veți avea îndrăzneala să vă puneți amenințările în practică! exclamă baronul.

– Sunt hotărât să merg până la capătul misiunii mele, anunță Craig, fără a se abate de la calmul său..

Cei doi bărbați se sfidară din priviri. Baronul întoarse capul și prezise, accentuând fiecare cuvânt:

– Sare va veni. Dar îl vom prinde din nou. Și cu el, vă vom prinde și pe dumneavoastră, domnule Vandervelt!

– N-aveți nici o șansă de a reuși! declară Craig cu fermitate.

Chemă stewardul și-i întinse plicul în care strecurase scrisoarea.

Apoi Craig se ridică și arătându-i pe cei doi însoțitori ai baronului Strogoloff, continuă:

– Spectacolul acestor doi bărbați nu este deloc vesel... Am putea să ne întoarcem în salon, unde ne vom simți mai confortabil. Sunt sigur, domnule, că v-ar plăcea să beți un pahar de coniac pentru a termina acaestă masă și poate chiar pentru a înlătura gustul Tokayului! propuse el cu insolență.

Aruncă o privire indiferentă spre bărbatul care dormea sub masă. Aloya se ridică și, în acea clipă, lordul Neasdon izbucni:

Pretind o explicație! De ce n-am fost avertizat de ceea ce se pregătea aici? Sunt victima unui șantaj!

– Voi explica toate acestea într-o scrisoare adresată Ministerului Afacerilor Externe și sper că va ști să se arate indulgent! i se adresă Craig.

Lordul Neasdon deveni lucid. Îndată ce fu în salon, se trânti într-un fotoliu și nu mai adresă nic un cuvânt nimănui.

Luă un ziar, prefăcându-se că-l parcurge cu interes. Câteva clipa mai târziu, se auzi un zgomot de hârtie mototolită: lordul Neasdon tocmai observase că ținea ziarul invers!

Baronul păstra tăcerea. Se întreba cum putea ieși din această încurcătură. Aloya, care înțelesese ce aștepta Craig de la ea, făcea turul salonului, admirând tablourile și cărțile care ocupau complet o etajeră dintr-un colț al încăperii. După câteva minute care părură o veșnicie, secretarul intră și anunță:

– Mașina a sosit, domnule.

Fără o vorbă, Craig se îndreptă spre ușă și-l zări pe Randall Sare care cobora din automobil. Unul dintre oamenii baronului stătea pe chei, gata să-i vină în ajutor, un altul îl urma. Fiecare dintre ei îl prinse de câte un braț pentru a-l aduce la pasarelă. Nu erau acolo pentru a-l asista, ci în special pentru a preveni orice tentativă de evadare. Ajungând la pasarela îngustă, cei doi gardieni fură obligați să-l lase. Unul o luă înaintea lui Randall Sare, celălalt îl urmă. Când cel care venea în față puse piciorul pe navă, un marinar îl prinse de mijloc și-l aruncă pe punte. În acea clipă, Craig înaintă și cu o mișcare rapidă îl prinse pe Randall Sare și-l trase pe vas. Al doilea paznic făcu o ultimă încercare, vrând să scoată revolverul din buzunarul hainei... prea târziu! De-abia schițase gestul, că doi marinari puseră mâna pe el. Paznicii erau acum sub control.

Fură conduși în cabină, în timp ce Craig îl duse pe Randall Sare în salon, ținându-l de umeri. Era înspăimântător de slab și avea privirea unui om hărțuit. Când pătrunseră în salon, Aloya scoase un strigăt de bucurie:

– Tată!

Îl îmbrățișă și Randall Sare zâmbi. Într-o secundă, trecuse de la suferință la o imensă fericire:

– Cât sunt de fericit să te văd, draga mea! Cum te simți?

– Eu trebuie să te întreb cum te simți, tată, spuse ea cu fața scăldată în lacrimi.

– Mă simt bine, draga mea. Sunt doar puțin amețit.

Craig îl conduse spre un fotoliu și-l ajută să se instaleze.

– Luați loc, spuse el. Vă aduc o cupă de șampanie și ceva de mâncare. Îmi imaginez că de asta aveți cea mai mare nevoie.

– Cât trebuie să-ți fie de foame, tată, spuse Aloya, îngrijorată.

În acel moment, stewardul intră și așeză în fața lui un bol cu supă aburindă.

– Mâncați asta, este ușoară și foarte hrănitoare, îl sfătui Craig cu o notă de veselie în voce. Vedeți, n-am uitat ce m-ați învățat, cu mult timp în urmă!

– Ai o memorie bună, Craig, răspunse Sare... Am primit mesajul tău noaptea trecută.

– Știam că-l veți recepționa!

Se priviră un timp în tăcere. Cuvintele erau inutile.

Aloya îngenunche la picioarele tatălui său și-l privi în timp ce acesta își mânca încet supa.

Craig se întoarse spre baron:

– Îmi pare rău, dragul meu baron, dar voi fi obligat să vă las condus pe iahtul dumneavoastră. Serile sunt răcoroase și n-aș vrea să răciți. Automobilul meu vă așteaptă pe chei și oamenii dumneavoastră vă vor escorta. Cât despre cei doi însoțitori, cei care au adormit îi vom lăsa pe chei și se va ocupa poliția de ei!

Baronul părea scos din fire.

– Dar vom păstra armele pe care oamenii dumneavoastră le aveau asupra lor! preciză Craig. Ce idee ciudată să fii înarmat pentru a răspunde invitației unui prieten!

Baronul se sufoca de furie. Nu reușea să mai articuleze nici un cuvânt și-și afundase unghiile ascuțite în palme. Să se afle astfel redus complet la neputință, era pentru el o umilire fără precedent.

Craig sună și ușa se deschise aproape instantaneu. Secretarul îi aștepta ordinele.

– Conduceți-l pe baron la mașina mea. Când va fi instalat și numai atunci, să fie eliberați cei doi gardieni.

Când secretarul înaintă pentru a executa ordinele stăpânului său, Craig se întoarse brusc și adăugă:

– Ne vom pregăti imediat de drum, este inutil să încercați să ne urmăriți; vasul meu merge de două ori mai repede decât al dumneavoastră! Nu ne veți ajunge și riscați să vă faceți de râs! Plecați, acum! S-ar putea să regret că n-am vrut să dispun de dumneavoastră când aveam ocazia. Vă las viața. Puteți fi mulțumit, chiar dacă secretele lui Randall Sare rămân în mâinile britanicilor!

Baronul, care nu-și putea stăpâni mânia, începu să înjure în limba rusă. Aloya, care înțelegea, murmură un protest, fără să îndrăznească să traducă... Apoi, la un gest al lui Craig, secretarul împinse scaunul baronului afară din salon și ușa se închise după ei.

Motoarele erau deja pornite. Îndată ce pasarela fu ridicată, „Sirena" părăsi portul. Numai atunci, lordul Neasdon, care rămăsese tăcut, întrebă:

– Unde mergem? Unde mă duceți?

– Ne vom duce în primul rând la Nisa. Pentru a nu vă strica sejurul aici, vă voi lăsa acolo, răspunse Craig.

Cum lordul Neasdon părea foarte înspăimântat, adăugă cu o urmă de dispreț în voce:

– Să nu vă temeți de nimic, rușii n-au nevoie de dumneavoastră! Și sunt sigur că vor părăsi locurile imediat ce veți ajunge la Monte-Carlo.

– Ești sigur că nu ne vor urmări? întrebă Aloya, care părea nervoasă.

– Nu! În orice caz, răspunse Craig, n-au nici o șansă să ne ajungă din urmă. Vasele lor nu sunt destul de puternice și vom fi deja departe când ei de-abia vor ajunge în mijlocul mării!

– Presupun că este inutil să te întreb unde mergem? spuse Randall Sare.

– Vă voi pune în siguranță, afirmă Craig. Este primul lucru care mi s-a cerut să-l fac. Am primit de asemenea ordin să-l salvez pe lordul Neasdon din ghearele unei femei ruse! Înțelegeți, tocmai a intrat în Ministerul Afacerilor Externe.

Aloya izbucni în râs și lordul Neasdon protestă:

– Mințiți!

– Nu, mi-e teamă că... este adevărat, răspunse ea. Aveam misiunea... să-ți sustrag informații. Dar n-am fost prea eficientă!

– Nu te cred! izbucni lordul Neasdon. Nu este posibil... Așadar, nu mă iubești? Întâlnirile noastre îți serveau doar pentru a obține informații?

Pentru prima dată Craig simți o oarecare milă pentru acest bărbat. De aceea, îi propuse:

– Neasdon, vom urca pe punte să-i lăsăm pe Randall Sare și pe fiica sa singuri. Vom putea astfel să vedem dacă rușii ne urmăresc și mai ales dacă nu au la dispoziție o armă nouă, de care nimeni n-au auzit vorbindu-se vreodată!

Glumea și știa că Aloyei nu-i mai era teamă. În schimb, lordul Neasdon părea preocupat. Se ridică și părăsi salonul în compania lui Craig, fără un cuvânt. Când ajunseră pe punte, reluă cu mânie:

– Încă nu-mi vine să cred! Oare cum a putut să mă înșele astfel? Îmi închipuiam că o interesez!

– Rușii au obligat-o la acest joc, Neasdon, și când veți fi în meserie de tot atâta timp ca mine, veți înțelege că nu trebuie să aveți încredere în toate momelile care vă sunt prezentate... glumi Craig.

– Cum aș fi putut bănui că mă mințea?

– Încerca să-și salveze tatăl. Ea însăși mi-a spus cât de rău îi părea că joacă acest joc și vă rănește astfel... dar de asta depindea viața tatălui său.

– Creedeți că l-ar fi făcut să dispară până la urmă?

– N-ar fi ezitat o clipă. După ce l-ar fi torturat ore întregi, l-ar fi omorât.

– Nu știam că se petrec orori de acest fel în lumea noastră!

– Veți vedea, Neasdon! Veți descoperi lucruri și mai oribile... acum când sunteți atașat al Ministerului! Este cu totul diferit de ceea ce ați cunoscut până acum în viața dumneavoastră comodă de ambasador.

– De când știți asta? se miră subit lordul Neasdon. La urma urmei, sunteți american! De unde știți atâtea lucruri care privesc în mod strict Regatul Unit?

– Americanii aduc uneori servicii țărilor din Europa, răspunse Craig. În această meserie, nu se pun întrebări. Nu se știe niciodată ce ai făcut și mai puțin încă, ce vei face! Și nu se dezvăluie niciodată numele celui care ți-a încredințat o misiune...

Craig își rostise cugetarea pe un ton sever, asemenea unui profesor care dojenește un nou elev. Lordul Neasdon era în mod vizibil descumpănit. Pentru a-i lăsa timp să se liniștească, Vandervelt se duse să-l găsească pe căpitan și-i recomandă:

– Arătați-i lordului Neasdon ultimele mele invenții, căpitane! Cred că-l va distra...

– Cu plăcere, domnule, răspunse căpitanul.

Pe lordul Neasdon nu-l interesau deloc navele, dar era obligat să accepte ceea ce i se propusese. Craig îl lăsă și se întoarse în salon.

– Ai fost minunat! Ai condus această operațiune cu o inteligență remarcabilă. Cum aș putea oare să-ți... mulțumesc? îl întrebă Aloya.

– Îți voi spune.

Randall Sare și Aloya ridicară ochii spre Craig, așteptându-i răspunsul.

– Cred că va trebui să ne căsătorim imediat... Astfel, Aloya va fi în siguranță! afirmă Craig.

Capitolul 7

Craig privea dispărând la orizont barca în care se urcase lordul Neasdon. În momentul îmbarcării, îi recomandase diplomatului:

– Să nu uitați să precizați în raportul către ministerul Afacerilor Externe că ați înțeles încă de când ați întâlnit-o pentru prima dată, rolul contesei Aloya Zladamir... Să spuneți, de asemenea, că dacă ați rămas în relații cu ea, ați făcut-o numai pentru a cunoaște intențiile rușilor. Dacă acționați astfel, eu nu voi dezvălui nimic!

Lordul Neasdon, care până atunci păruse foarte abătut, se însuflețise.

– Într-adevăr, veți face asta?

– Da, pentru două motive: primul, pentru că înțeleg perfect sentimentele pe care vi le-a inspirat contesa Aloya. Al doilea, pentru că nu vreau să vă compromit cariera.

– Sunteți foarte generos, domnule Vandervelt.

Cu aceste cuvinte cei doi bărbați se despărțiseră. Marinarii de pe iaht desfășuraseră scara pe care lordul Neasdon trebuia

să coboare în barcă. Înainte de îmbarcare își strânseseră mâinile și-i adresase un ultimul salut de prietenie lui Craig.

Când barca fu destul de departe, Craig se întoarse spre secund și-i ordonă:

– Spuneți-i căpitanului că plecăm. Să folosească toată puterea motoarelor.

Apoi coborî în cabină. Se alătură Aloyei și lui Randal Sare, al cărui chip se luminase o clipă când îi anunțase intenția de a se căsători cu fiica sa imediat ce era posibil. Sare își ținea cu greutate capul drept și murmura fără încetare:

– Sunt atât de obosit! Atât de obosit!

Suferise foarte mult în urma privațiunilor și interogatoriilor la care fusese supus. Așa încât Craig preferă să-l lase să-și recapete puterile. Îl ridică ușor, ca pe un copil, și-l coborî într-o cameră. Aloya îl urmă. Ajuns jos, pe scară, Craig își chemă valeții:

– Dezbrăcați-l pe domnul Sare și culcați-l. Să nu-l deranjați sub nici un motiv. Are nevoie de odihnă.

Simțea capul lui Randall Sare lăsându-se greu pe umărul său. Cu siguranță va dormi mult timp, un somn adânc ce-i va reface puterile. Un valet deschise ușa și Craig intră într-o cabină foarte confortabilă, ai cărei pereți erau acoperiți de peisaje marine de mare valoare. Își lăsă ușor povara pe pat și o luă pe Aloya de braț pentru a o conduce spre culoar.

– Oare... tata... își va reveni repede? îl întrebă, neliniștită.

– Nu-ți face griji, Aloya. Va dormi douăzeci și patru de ore și, pentru că a mâncat, a recuperat destul pentru a ieși cu bine din această stare.

– Tu ești... cel care l-a salvat! murmură ea în șoaptă.

O făcu să intre într-un salon intim, acolo unde se retrăgea când voia să fie singur. Încăperea era mobilată cu un birou, o

canapea și două fotolii superbe din piele roșie și un minunat tablou, reprezentând o bătălie navală. Dar Aloya n-avea ochi decât pentru bărbatul care se afla lângă ea. Cu o voce nesigură din cauza emoției, declară:

– Cum... cum să-ți pot mulțumi... că ne-ai salvat pe amândoi? Cum aș putea să-ți spun... ce simt la gândul... că tatăl meu este de acum în afară de pericol?

– Iată cum poți să-mi mulțumești, Aloya!

Craig o luă de umeri. O conduse cu blândețe spre canapea și o sărută. Îi dădu un sărut lung și pasionat, strângând-o lângă el ca și când îi era încă teamă să n-o piardă. Aloya era transpusă în altă lume, diferită și minunată. Nu reușea să creadă că se terminase calvarul și că viața nu-i mai era în primejdie. Acum aparținea toată lui Craig, sărutărilor care trezeau în ea senzații noi și o tulburare delicioasă. Craig slăbi strânsoarea și-i contemplă chipul. Radia de fericire. Ea șopti:

– Te... iubesc... Oh! Cât te iubesc! Ar trebui să mă așez în genunchi în fața ta... și să-ți mulțumesc din adâncul sufletului. Nu găsesc vorbe destul de puternice pentru a-ți exprima recunoștința mea.

– Buzele tale mi-au mulțumit mai bine decât toate cuvintele pe care le-ai fi putut rosti, o asigură Craig, savurând intensitatea acelei clipe.

N-o dorea pur și simplu pe Aloya. Acum știa că erau doar o singură ființă și că prin căsătorie vor pecetlui unirea lor totală. Ca și cum îi ghicea gândurile, Aloya întrebă timid:

– I-ai spus adineaori tatălui meu... că mă vrei de soție. Este adevărat?

– Da, Aloya, am intenția să te iau de soție, dar cu condiția ca și tu s-o dorești!

– Ce condiție surprinzătoare! Dacă mă iubești cu adevărat, sunt gata să trăiesc alături de tine până la sfârșitul zilelor mele.

Dintr-o dată foarte grav, Craig afirmă:

– Te iubesc așa cum n-am iubit pe nimeni, niciodată. N-am spus asta nici unei femei, Aloya.

– Este adevărat?

– N-am întâlnit niciodată o ființă care să-mi dea în asemenea măsură certitudinea că m-am născut pentru a împărți viața cu ea... Tu însăți ți-ai dat seama, după cum știu, de atracția pe care o aveam unul pentru celălalt și asta chiar înainte să fii conștientă de dragostea pentru tine.

Ea oftă cu bucurie și emoție, apoi își afundă fața la umărul lui Craig. El îi sărută părul și-i murmură la ureche:

– Ce noroc am putut avea să te cunosc, atunci când nu mai credeam că o asemenea întâlnire este posibilă!

Aloya începu să râdă.

– Dar nu înțeleg! Cum m-ai putut iubi și chiar să-mi acorzi atenție... știind că eram o spioană în slujba rușilor?

– M-a condus intuiția. Nu mi-a trebuit mult timp să înțeleg că nu făceai această muncă din proprie voință. Și chiar dacă ai fi fost spioană, Aloya, te-aș fi iubit. N-aș fi putut continua să trăiesc fără tine...

Ea îl privi și, brusc, o expresie de teamă alungă bucuria care-i luminase chipul.

– Consideri... că baronul își va pune în aplicare amenințarea... și te va face să dispari cu tata?

– N-o va face!

– Cum poți s-o știi?

– Îți voi spune mai târziu, răspunse el evaziv. Să vorbim despre noi. Lasă-mă să-ți spun din nou că te iubesc și spune-mi că sunt singurul bărbat pe care l-ai iubit vreodată!

– Da, ești singurul. Ca și tine, îndată ce am schimbat prima privire, am înțeles că erai cel pe care-l visam. Dar nu-mi închipuiam că dragostea are o asemenea putere.

– Și tu, Aloya, erai în visele mele. Te-am recunoscut din prima clipă.

Puse din nou stăpânire pe buzele ei și schimbară un sărut care-i duse dincolo de orizont, în acel loc în care soarele se pierde în mare, dincolo de lumea reală.

O bătaie discretă în ușa cabinei îi aduse pe pământ. Craig se ridică pentru a se duce să deschidă. Era un valet care, după toate aparențele, nu voia să-i vorbească decât lui Craig. Acesta ieși din încăpere.

– Domnul Sare se simte bine? întrebă el.

– Da, încă doarme, domnule. L-am culcat așa cum ne-ați recomandat. Dar am descoperit că avea tăieturi și urme de arsuri făcute fără îndoială cu o țigară.

Craig strânse din buze. Recunoștea metodele pe care le foloseau rușii pentru a face oamenii să vorbească și, în cazul lui Randall, pentru a verifica dacă starea sa extatică nu era simulată.

– L-ați îngrijit?

– Am făcut tot ce trebuia, domnule, dar acum, cu siguranță, cel mai bun leac este somnul. Imediat ce se va trezi, îi voi da puțin de mâncare și-l voi lăsa să doarmă iar.

Craig aprobă și adăugă:

– Mă bizui pe dumneata să ai grijă de el.

– Da, domnule. Puteți s-o faceți! afirmă bărbatul.

– Mulțumesc, răspunse Craig. Înțelegi că nu doresc absolut deloc să aduc un medic la bord, deoarece ar trebui să-i ofer niște explicații pe care nu țin să i le dau!

– Mă voi ocupa de domnul Sare, domnule, contați pe mine. Doamna contesă nu trebuie să se neliniștească.

– Voi face în așa fel încât să nu știe cum a fost tratat tatăl său de acei moștri.

Dar, întorcându-se la Aloya, Craig înțelese că ea presimțise torturile la care-i fusese supus tatăl.

– Cum se simte tata? A fost... maltratat de ruși, nu-i așa?

– Își va reveni, Aloya, nu te nelinişti, o asigură Craig cu blândețe. Cei doi valeți ai mei sunt obișnuiți să îngrijească răniți și sunt mai pricepuți ca un medic!

– Dacă înțeleg bine, tu însuți ai fost rănit... într-o misiune! Ca tata!

– Eu n-am lucrat niciodată atât de bine ca tatăl tău, Aloya, sunt numai un elev care încearcă să-i urmeze exemplul.

– Te subestimezi, Craig! L-am auzit pe tata vorbind în mod deosebit despre tine! În orice caz, de data aceasta, datorită ție a scăpat tata din mâinile rușilor. Era cât pe ce să fim trimiși amândoi în Rusia, unde n-am mai fi cunoscut niciodată libertatea!

O simți că era gata să plângă și o strânse în brațe, explicându-i:

– Ca o demnă fiică a tatălui tău, ar trebui să știi, Aloya, că la capătul unei misiuni încununată de succes, trebuie să uiți ce s-ar fi putut întâmpla dacă lucrurile s-ar fi terminat altfel. Gândește-te la mine, Aloya, și ocupă-te de mine! Numai de mine!

– Nu-mi va fi deloc greu s-o fac, pentru că te iubesc.

Era atât de înduioșătoare în naivitatea și simplitatea sa, încât Craig o cuprinse în brațe pentru a o săruta din nou. Toată dragostea pe care o simțeau unul pentru celălalt nu se putea exprima, acum, decât prin sărutări.

Când îi dădu drumul din îmbrățișare, Aloya radia de fericire. În cursul nopții care se apropia, liniștită și fericită, va gusta în sfârșit o odihnă binemeritată.

Cât despre Craig, el avea de lucru. Raportul asupra ultimelor evenimente îi va cere câteva ore de redactare. Va fi citit numai de doi sau trei miniștri interesați de problemele puse de ambițiile rușilor în Tibet. Apoi va fi dus în arhivele Ministerului Afacerilor Externe.

La sfârșitul după-amiezii, după tradiționalul ceai pe care-l băuseră amândoi în salon, Aloya spuse zâmbind:

– Pentru că am venit la bord fără bagaje, n-am alte haine decât ceea ce port și n-am periuță de dinți. Ar putea unul dintre servitorii tăi să-mi procure una? Craig zâmbi la rândul său.

– Vino să-ți vizitezi cabina... Acum cred că studiindu-i decorațiunea, m-am gândit la tine! Am conceput-o pentru tine, draga mea, fără s-o știu.

Ea îl privi îndrăgostită și zâmbi cu tandrețe.

Craig adăugă:

– Când vom fi căsătoriți, vom împărți cabina mea, care este mai spațioasă, dar al cărui decor este mai adaptat gusturilor unui bărbat. Va trebui să remediez asta! Mă vei ajuta, nu-i așa, draga mea?

Aloya roși, iar lui i se păru și mai adorabilă. Își strecură mâna în a lui pentru a se lăsa condusă și se îndreptară spre cabina care-i era destinată, în fața salonului personal al lui Craig. Pereții erau tapetați cu o țesătură albastră ca Nilul și patul împrejmuit cu perdele corai, două culori care se întâlnesc deseori în templele egiptene.

– Este cu adevărat încântător! exclamă ea.

Craig deschise un dulap ascuns în perete și, spre marea sa surpriză, Aloya descoperi întreaga garderobă pe care i-o procuraseră rușii. Scoase o exclamație de stupefacție și-l întrebă pe Craig din priviri.

– Îmi subestimezi talentele de organizator, iubito! La urma urmei, dacă rușii te-au înzestrat cu această splendidă

garderobă numai pentru interesul lor, m-am gândit că în compensația serviciilor tale o vei putea păstra, așteptând să-ți ofer, după cum am intenția, cele mai frumoase rochii din lume!

– Cum ai putut face să fie aduse aici?

– Înainte de a părăsi hotelul, le-am cerut valeților mei să meargă să-ți pregătească bagajele.

– Dar... Olga, servitoarea rusoaică, era acolo! Ar fi trebuit să-i împiedice să ia totul.

– A încercat cu siguranță să-i facă să-și schimbe părerea, dar se pare că n-a fost convingătoare!

Chipul Aloyei deveni livid. Atunci, Craig adăugă:

– Liniștește-te, nu i-au făcut nici un rău. I-au pus un căluș și au legat-o, astfel încât va putea da stăpânilor ei toate amănuntele despre ce a văzut. După instrucțiunile mele, nu s-au atins de bijuteriile ce aparțin baronului, după cum îmi spuseseși. Le-au așezat pe genunchii ei, ca dovadă a cinstei lor.

Craig povestea asta cu atâta voioșie, încât Aloya râdea în hohote.

– Îmi este greu să-mi imaginez scena! Olga este o femeie atât de autoritară... și-mi producea atâta teamă!

– Cred că, la această oră, au descoperit-o probabil cameristele hotelului.

Aloya sări și-l îmbrățișă pe Craig.

– Cum faci să te gândești la toate? Întreaga viață voi tremura de teamă să nu-ți displac!

Craig o strânse lângă el.

– Ești unica mea dragoste pe care am visat-o și doar asta contează pentru mine.

O sărută, dar o neașteptată mișcare a navei îi făcu să-și piardă ușor echilibrul și le întrerupse sărutul.

– Draga mea, vreau să fii cea mai frumoasă, reluă Craig. Desigur, nu poți fi mai adorabilă decât ești în această clipă, dar trebuie să te schimbi într-o jumătate de oră.

– O jumătate de oră! exclamă ea. Este timpul de care am nevoie să mă îmbrac. Lasă-mă repede!

Era atât de frumoasă, încât Craig nu se putea împiedica să nu-i dea un ultim sărut. Dar ea îl respinse râzând și închise repede ușa după el.

Retrăgându-se în cabina sa, Craig se gândi că niciodată nu fusese atât de fericit.

Când Aloya i se alătură în salon, se înnoptase și câteva stele începuseră să se arate pe cer. Marea era calmă, luminile iahtului se reflectau în apă, iar cele de pe coastă dădeau o imagine feerică continentului. Craig se jură să nu uite acest tablou. Dar când o văzu pe Aloya își spuse că frumusețea sa estompa peisajul. Alesese o rochie ce amintea de un sari, de culoare mov, brodată cu argint și împodobită cu pietre violete. O toaletă încântătoare... dar Craig nu avea ochi decât pentru Aloya, pentru culoarea pielii sale, strălucirea părului și ochii ce păreau că radiau iubire.

Se priviră o clipă în tăcere, apoi Aloya alergă să se refugieze în brațele puternice ale însoțitorului său.

– Ești fantastică, dragostea mea! murmură el.

– Asta voiam să te aud spunând.

Aveau atâtea lucruri să-și destăinuiască, încât rămaseră mult timp la masă, după cină. Apoi Craig se ridică, o duse pe Aloya pe punte unde contemplară clarul de lună, strânși unul lângă celălalt.

– Cum oare am putut gândi o clipă că Dumnezeu, în care credem amândoi, ne-a părăsit pe tata și pe mine? regretă Aloya.

După o scurtă tăcere, adăugă:

– Acum îmi este rușine că mi-a fost atât de frică... Dar... atunci nu vedeam nici o ieșire, nici o șansă de a ne salva viețile... până când ai sosit tu.

Craig revăzu imaginea Aloyei conversând cu Neasdon. Era ca un animal prins în cursă, din care încerca în mod disperat să scape. Nu putea retrăi acele clipe în care încă nu știa cum îi va salva pe Aloya și Randall Sare, fără să sufere. O prinse pe Aloya de umeri, îi înălță capul și-i declară privind cerul:

– Nu trebuie să ne pierdem credința, dragostea mea, avem nevoie de ea pentru a trăi. Trebuie să credem că nu suntem singuri niciodată și că puterea supranaturală există, dacă am ales s-o recunoaștem.

Aloya consimți cu un oftat de mulțumire:

– Până acum nu cunoșteam decât un singur bărbat care vorbea astfel: tatăl meu.

– Mai avem atâtea lucruri de învățat, draga mea. Vom explora împreună necunoscutul și vom descoperi tainele universului.

– Mă voi lăsa condusă unde îți va plăcea! afirmă ea cu tandrețe.

Cum vântul începuse să fie rece, o conduse înapoi în interior și-i explică:

– Mâine vom fi la Marsilia. Este târziu, acum vreau să te duci să te culci. Să dormi bine, să te odihnești și să uiți ce s-a întâmplat.

Ea îl privi cu încredere și adăugă cu o voce foarte înceată:

– Trebuie să merg să-i urez noapte bună tatălui meu.

– Bineînțeles.

Craig deschise ușa cabinei lui Randall Sare. Valetul care veghea asupra sa părăsi încăperea imediat. La lumina veiozei, tatăl Aloyei părea palid și foarte slăbit. Totuși, de la prima

privire, Craig știu că dormea un somn natural și odihnitor. Aloya își contemplă o clipă tatăl, apoi îngenunche lângă pat și-i vorbi tandru:

– Suntem salvați, tată, și-i mulțumesc lui Dumnezeu din adâncul sufletului că i-a permis lui Craig să ne ajute. Sunt fericită, foarte fericită, tată! Nu vom mai fi niște fugari, nu ne vom mai ascunde, nu ne va mai fi frică de nimic.

Își afundă fața în mâini și se reculese timp îndelungat, timp în care Craig începu să se roage pentru părintele Augustin, care îl ajutase atât de mult. Va da o bună întrebuințare banilor pe care secretarul, domnul Cavendish, îi dusese înainte de plecarea lor. Îi va împărți săracilor, desigur, dar și acelora care se ascundeau pentru a-și salva viața, ca Randall Sare.

Aloya se ridică și părăsiră încăperea. Craig o însoți pe tânăra fată până la cabina sa și-i ură o noapte minunată cu un ultim sărut care o înfioră toată.

A doua zi dimineață, Aloya se trezi odihnită și fericită cum nu fusese niciodată. I se păru că motoarele vasului nu se mai învârteau și se gândi că trebuia să fie într-un port. Se ridică și se apropie de hublou și, ridicând perdeaua, recunoscu Marsilia. Apoi subit, simți o puternică dorință de a-l vedea pe Craig, de a-l săruta și a-i spune că-l iubea. Se îmbrăcă în grabă, întrebându-se ce oră ar putea fi. De fapt era aproape douăsprezece: așadar dormise aproape paisprezece ore!

Craig m-a lăsat să dorm. Cum știe să aibă grijă de mine! Este minunat! se gândi ea.

Sună și apăru un valet.

– Cum se simte tata în această dimineață?

– A petrecut o noapte bună, domnișoară. S-a trezit de două ori. I-am dat niște supă pe care a băut-o cu plăcere și a adormit din nou.

– Doarme încă?

– Da, domnișoară. Să n-aveți nici o grijă, veghez eu asupra lui. Vă voi aduce micul dejun.

Valetul ieși înainte ca Aloya să aibă timp să-l întrebe dacă stăpânul lui era acolo. Oare era la fel de nerăbdător s-o vadă, cum era ea?

Când valetul se întoarse îl întrebă:

– Domnul Vandervelt știe că m-am trezit?

– Nu este aici, domnișoară. A coborât pe uscat de dimineață, dar nu va mai dura mult până se întoarce. Aloya își făcu toaleta și îmbrăcă una dintre cele mai frumoase rochii ale sale: aceasta, foarte originală, fusese creată pentru a-l seduce pe lordul Neasdon. Aloya își aminti că roșise de rușine gândindu-se că trebuia să fie cea mai remarcată dintre femei, pentru a atrage un bărbat de la care rușii se așteptau să obțină informații.

– Dacă nu obțineți ceea ce vrem, îl vom lua pe tatăl dumneavoastră și nu-l veți mai vedea niciodată, o informase baronul.

Ea scosese un strigăt de groază și baronul adăugase cu o voce implacabilă:

– Totul depinde de dumneavoastră! Deveniți amanta acestui bărbat. Obțineți de la el informațiile care ne interesează și nu i se va face nici un rău.

– Dar cum vreți... să încerc un asemenea lucru?

Baronul îi aruncase o privire glacială, fără nici un comentariu.

În acea clipă înțelesese că era singurul mod de a-și salva tatăl și promisese să-l cucerească pe lordul Neasdon, în timp ce-și dorise ca niciodată să nu-i devină amantă. Sperase într-un miracol și amânase în fiecare zi scadența, atunci când diplomatul devenise din ce în ce mai insistent.

– Nu veți vorbi decât cu Neasdon, o sfătuise baronul Strogoloff. Și dacă vreodată nu veți asculta sau veți căuta ajutor, vă vom executa imediat tatăl.

În ciuda convingerii sale că Vandervelt îi fusese adus în drum pentru a o ajuta, Aloya tremura când el îi vorbise pentru prima dată. Totuși, în cursul nopților sale fără somn, se străduise să comunice cu puterea supranaturală despre care îi vorbise atât de mult tatăl său... dar nu reușise. Se simțea atât de lipsită de experiență, atât de stângace, încât îi fusese teamă să nu facă un pas greșit, care putea compromite totul. Și miracolul se produsese! Craig îl învinsese pe baron, îi dejucase planurile, fără vărsare de sânge.

„El este într-adevăr cel pe care-l așteptam, își repeta. Te rog, Doamne, fă să mă iubească la fel cum îl iubesc eu!"

Știa că, în mod sigur, Craig avusese deja numeroase aventuri, deoarece era atât de seducător, atât de bogat. Dar intuiția îi șoptea că dintre acestei femei, nici una nu contase pentru el și că ea era cea cu care împărțea pentru prima dată o minunată iubire.

Se urcă pe punte pentru a-l aștepta. Câteva minute mai târziu, Craig sosea în automobil. Șoferul opri mașina lângă pasarelă. Craig coborî, urmat de căpitan și Aloya simți dorința de a i se arunca în brațe. Când ajunse în dreptul său, privirile li se întâlniră și schimbară un zâmbet care exprima ce simțeau unul pentru celălalt. În tăcere, Craig o luă pe Aloya de braț și o conduse în salon. Apoi o contemplă îndelung.

– Te așteptam... murmură ea.

– Știam, draga mea, dar... căsătoria noastră a durat mai mult timp decât prevăzusem!

Aloya îl privi stupefiată, incapabilă să rostească un cuvânt. El îi replică:

– După legea franceză, am fost căsătoriți prin procură, în această dimineață, de primarul din Marsilia. Căpitanul te-a înlocuit foarte bine! glumi el.

– Sunt... sunt soția ta? întrebă Aloya neîncrezătoare.

– Da, suntem căsătoriți în mod oficial, îi răspunse el. Dar pentru a-ți face plăcere, am cerut de asemenea unui preot să binecuvânteze căsătoria noastră în această după-amiază.

Aloya suspină de emoție.

– Cum ai... ghicit... că-mi doream această ceremonie la biserica ortodoxă?

Craig o luă cu blândețe în brațe:

– Amândoi știm că, pentru a trăi, ființa umană are nevoie de credință. Și puterea în care credem, draga mea, nu depinde de o anumită religie. Dar vreau să te văd mireasă și bănuiesc faptul că cea mai scumpă dorință a ta este ca un preot din religia voastră să ne binecuvânteze căsătoria.

Aloya își recăpătă respirația:

– Este adevărat, astfel... voiam să mă căsătoresc! mărturisi ea.

După prânz, îi spuse:

– Întrebarea mea este poate ridicolă, dar ce rochie trebuie să îmbrac pentru ceremonie?

Craig începu să râdă:

– Mă așteptam la această întrebare tipic feminină! Aș vrea, draga mea, ca această zi să fie extraordinară, iar povestea ei să-i încânte pe copiii noștri.

Așteptă să vadă pe chipul său expresia de fermecătoare timiditate care-i plăcea atât de mult și continuă:

– Asistența va fi redusă la preot și la cei doi martori. Eu voi purta un costum de haine, cum se obișnuiește în Franța, iar pe

tine, draga mea, mi-ar plăcea să te văd în acea rochie de culoarea clarului de lună, pe care o purtai la serata marelui duce.

O strânse lângă el și continuă:

– Acea zi, draga mea, a fost cea în care ai avut încredere în mine. Ai descoperit că eram diferit de ceilalți și că te puteai bizui pe mine.

– Te... iubeam deja, fără să știu, murmură ea. Mi-ai luminat viața care devenise deodată atât de întunecată. Erai lumina... de la capătul tunelului.

– Este același sentiment pe care l-am încercat și eu descoperindu-te, îi murmură el.

Apoi adăugă cu vioiciune:

– Și lumina noastră va străluci și mai puternic când vei fi soția mea mult iubită.

***

Îngenuncheară amândoi în mica biserica rusă, ai cărei pereți erau acoperiți cu icoane. Lămpi argintate împrăștiau o lumină slabă. Preotul le dădu binecuvântarea pe care o primiră ca pe o favoare ce-i va conduce de-a lungul întregii lor vieți. Ea simboliza unirea sufletelor și-i va ajuta

să descopere minunile universului, dincolo de ceea ce se putea vedea.

Ceremonia fu foarte simplă, dar marcată de o mare fervoare. Se întoarseră în tăcere până la navă. Aloya știa, atunci, că devenind soția lui Craig Vandervelt, ajunsese la o fericire pe care nu și-o putuse imagina. Salonul era plin ochi cu crini albi și pe masă îi aștepta instalată o frapieră.

– Suntem căsătoriți! Suntem într-adevăr căsătoriți! exclamă ea râzând.

– Da, dragostea mea, într-adevăr.

Se bău șampanie. Ofițerii îi felicitară pe miri și ținură un toast pentru fericirea lor ca și membrii echipajului. După plecarea ofițerilor, Craig și Aloya se așezară o clipă în salon, apoi fără o vorbă, ochi în ochi, se ridicară și coborâră în cabină. Motoarele porniră și „Sirena" părăsi portul.

– Unde mergem? întrebă Aloya.

– Este prea multă lume aici. Te duc într-un golf mic, nu foarte îndepărtat, în care vom amara vasul pentru noapte. Nu vom auzi decât zgomotul valurilor și vom avea stelele ca să ne acopere. Ce crezi despre această idee, draga mea?

– Minunată și foarte romantică, murmură ea.

– Este prima noastră noapte, Aloya, trebuie să rămână de neuitat!

Craig o duse în cabina sa, împodobită de asemenea cu crini albi. Ea îl privi cu recunoștință: această zi fusese perfectă. Totul fusese atât de simplu și atât de frumos! Cu un gest hotărât, Craig scoase coronița de flori și voalul Aloyei. În acel moment ea înălță capul și-l privi în ochi.

– Iată-ne soț și soție, dragostea mea, spuse el cu vocea sa profundă. Te iubesc și te doresc. Dar îți ghicesc inocența și nu vreau să te contrariez... câtuși de puțin!

Aloya râse bucuroasă.

– Cum oare m-aș putea teme de ceva din partea ta? Într-adevăr nu cunosc nimic despre dragoste! Până acum n-am făcut decât să visez... și tu erai cel pe care îl vedeam în visele mele. În gând, am fost mereu împreună. În seara aceasta vom fi uniți, așa cum și eu o doresc.

– Te ador, Aloya, și încă mă întreb cum ai putut să-mi schimbi viața într-o noapte și să faci să se nască în mine sentimente de care mă credeam incapabil.

Ea își puse capul pe umărul lui Craig și continuă:

– Nu te vei plictisi cu mine de-a lungul întregii noastre existențe?

– Ești parte din mine însămi... Așa că, ce m-aș face fără tine?

Înconjurându-l cu brațele, ea murmură:

– Te voi iubi toată viața.

Iahtul tocmai se oprise și auziră echipajul aruncând ancora, apoi se făcu liniște. Doar murmurul valurilor tulbura pacea nopții înstelate. Craig scoase încet rochia Aloyei. Apoi o luă în brațe și o așeză pe pat. Prin hubloul ale cărui perdele erau trase, se filtra lumina argintie a lunii. Când i se alătură, ea vibră la atingerea trupului său și se lăsă îmbătată de mângâierile languroase...

Clarul de lună îi învăluia într-o lumină ireală.

***

Craig urcă înapoi pe vas după o baie binefăcătoare în mare, sub soarele arzător. Își îmbrăcă halatul și se așeză lângă Aloya.

– Cum te simți, draga mea? o întrebă.

– Mult mai bine! În timp ce înotai, au venit și m-au anunțat că tata s-a trezit, a luat o masă consistentă și a adormit din nou. Îl vom vedea când se va trezi.

– Da, draga mea, și sper că nu va fi șocat să afle că în seara aceasta vom lua trenul la Marsilia!

– Cum? Plecăm în seara aceasta?

– Da, draga mea. Vă duc pe amândoi în Anglia. Mai întâi, pentru că Ministerul Afacerilor Externe vrea să-l vadă pe tatăl tău care, cu siguranță, are multe lucruri de dezvăluit. Apoi ne vom îmbarca pentru Statele Unite.

Cum Aloya îl privea cu neliniște, Craig reluă:

– Vreau să-mi cunoști familia. De altfel, va fi de preferat ca tatăl tău să se facă uitat pentru un timp. Îl voi instala la ferma din Texas.

Aloya, stupefiată să afle toate aceste vești deodată, n-avu timp să articuleze nici un cuvânt. Craig continuă:

– Îndată ce va fi complet restabilit, îl voi încuraja să-și scrie memoriile, pentru a fi publicate. Va fi foarte util și nu se va plictisi. Își va relua munca mai târziu.

Radiind de fericire, Aloya zâmbi:

– Ai prevăzut totul, dragul meu!

– Cred că aceste proiecte îi vor plăcea tatălui tău.

– Și dacă asta nu-mi convenea? întrebă Aloya.

– Ei bine, te-aș fi sărutat, iubito, până când ți-ai fi schimbat părerea, afirmă Craig.

– Mă tachinezi, spuse ea râzând.

Dar redeveni serioasă în timp ce continuă:

– De ce trebuie să se ascundă tata? Crezi că ușii îl vor căuta din nou?

– Nu te teme de nimic, draga mea. Știi că nu vreau să văd nici o licărire de spaimă în ochii tăi frumoși... Trebuie să-ți mai spun ceva.

– Spune repede!

Craig puse mâna pe un jurnal așezat pe o masă joasă. Ea n-avusese curiozitatea să-l citească, deoarece, pentru moment, savura o fericire nouă și nimic altceva nu mai conta. Privi ziarul pe care i-l întinse Craig, dar la început citi doar titlurile. Era atât de emoționată, încât literele îi jucau în fața ochilor. Până la urmă se calmă și descifră articolul pe care i-l indicase Craig.

„Miercuri seara, un incident s-a produs la bordul iahtului rusesc „Țarina“, ancorat lângă alt iaht rusesc, „Fiul țarului“, în golful din Monte-Carlo, Pompierii n-au putut stinge vasul decât după o jumătate de oră de eforturi. În acest timp, focul a înaintat rapid și „Țarina“ este în parte distrus. Ei au sosit prea târziu pentru a-l salva pe proprietarul navei, baronul Strogoloff, al cărui corp a fost găsit calcinat în salon. În mijlocul panicii, bătrânul a fost probabil răsturnat și căzuse din scaunul său cu rotile.

Așadar, anunțăm cu regret moartea baronului Strogoloff, un aristocrat rus care venise pentru prima dată la Monte-Carlo, dar care fusese deja remarcat prin perseverența sa la teatru și la operă. Mai mulți membri ai echipajului au fost arși și doi dintre invitații ruși ai baronului

Strogoloff au fost internați în spitalul din Monte-Carlo, unde starea lor este considerată satisfăcătoare“.

Aloya ridică ochii și repetă cu o voce gâtuită:

– Baronul a murit!

– Nu-l va plânge nimeni! afirmă Craig.

Aloya îi aruncă o privire nesigură.

– Tu ești cauza acestor lucruri, nu-i așa Craig?

– Nu era oare singurul mijloc de a-i opri faptele rele? Nu va mai putea face nimic împotriva lui Randall Sare.

Craig se întrerupse, se gândi o clipă și adăugă:

– Baronul voia cu siguranță să-și facă un titlu de glorie din capturarea și întemnițarea unui spion de importanța lui Randall Sare. Acum, poliția secretă pentru care lucra, nu va ști mare lucru despre faptele sale de arme.

– Ești sigur?

– Da, draga mea. Știu cum lucrează rușii. Eram sigur că eliberarea tatălui tău va produce consternare în mijlocul personalului baronului și că, în consecință, în acea confuzie, cineva se putea strecura fără inconveniente la bordul „Țarinei". Este ceea ce a făcut unul dintre oamenii mei.

– Dar cum ți-ai dat dat seama că...

Craig zâmbi:

– Știu că rușii sunt foarte vorbăreți. Cel mai mic eveniment devine pentru ei o ocazie de discuții interminabile. Gândește-te așadar ce noroc neașteptat pentru ei a fost răpirea tatălui tău!

– Ah! Îți ghicesc strategia. În timp ce dușmanii noștri comentau evenimentul, omul tău urca în mod discret la bord!

– Da. Este un electrician excelent și un înotător excepțional. I-am dat un minut pentru a deteriora firele electrice ale vasului, astfel încât să provoace un scurtcircuit. „Nu mi-au trebuit decât cincizeci de secunde!", m-a anunțat cu mândrie la întoarcerea sa pe „Sirena". Nimeni nu și-a dat seama.

Aloya îi întinse mâinile.

– Inteligența ta mă sperie, dragul meu!

– Acum, amândoi vom putea face orice dorim, declară Craig.

Ochii Aloyei începură să strălucească malițios.

– Cred mai degrabă că vom face ceea ce vrei tu. Cum aș putea oare să mă opun unui bărbat ca tine? Ești mult prea fermecător pentru a putea găsi argumente convingătoare!

Craig îi sărută Aloyei mâna.

– Am mai curând sentimentul că discuțiile noastre ne stimulează reciproc, draga mea, deoarece tu însăți ești foarte inteligentă. Asta va fi foarte interesant, dar se va termina mereu în același fel!

– Da, voi ceda eu, nu-i așa? Asta vrei să sugerezi? întrebă Aloya cu tandrețe.

– Nu. Ne vom da repede seama că urmărim același scop. Acum, nimic nu mai contează decât dragostea care ne unește. Îmi va trebui toată viața pentru a-ți dovedi cât te iubesc, draga mea.

Se ridică și o ajută să se ridice și ea.

– Cobor să mă îmbrac și mă vei însoți, deoarece vreau să-ți fur un sărut...

Ea îl privi cu adorație și se lăsă condusă până la cabina lor. O luă în brațe și-i șopti la ureche:

– Ultimul nor care ne umbrea fericirea a dispărut, iubito. Ne vom trăi dragostea cum o merităm. Cu intensitate!

– Acum că tata și cu tine sunteți salvați, îmi rămâne o teamă... spuse brusc Aloya. Îmi promiți că, indiferent ce-ți va cere tata, nu ne vom despărți niciodată? N-aș putea suporta să fii în pericol și să ți se poată întâmpla o nenorocire departe de mine.

În loc de răspuns, Craig o strânse lângă el. Când simți că aceeași pasiune pusese stăpânire pe trupurile lor, o ridică și o duse spre pat. Începea o mare iubire.

Sfârșit

Mihagaby